

Togtbog

14. januar til 28. april 2008

Kommandoskibet THETIS

Danmark

con

FN WORLD FOOD PROGRAMME

Togtbog

om sejlads med Kommandoskibet THETIS

Danmark

con

FN WORLD FOOD PROGRAMME

14. januar til 28. april 2008

af

Orlogspræst

Eigil Ingemann Andreasen

Billeder:

Kommandørkaptajn

Jan Stripp

Indledning

Mandag 14. januar 2008 kl. 14,00 afgik kommandoskibet THETIS fra Frederikshavn. THETIS skulle indgå som dansk bidrag til FN WORLD FOOD PROGRAMME (WFP).

Om bord på THETIS var skibets faste besætning. Derudover var der personel fra Frømandskorpset og fra Søværnets Militærpolitikorps, som for første gang skulle samarbejde i en operation sammen. Et landbaseret støtteelement var også knyttet til THETIS.

THETIS's opgave var at skulle ledsage skibe, der var chartret af WFP og lastet med nødhjælp til de 1 ½ til 2 millioner nødlidende og sultende mennesker i det borgerkrigs-hærgede Somalia. Farvandet ud for Somalia er stærkt plaget af pirateri. Hele tiden og så igen angribes handelsskibe og andre civile skibe af pirater i dette farvand, hvilket der også har været eksempler på, mens THETIS opererede i området. De skibe, som THETIS fik til opgave at ledsage, skulle bringes sikkert i havn i Somalia, så de livsnødvendige fødevarer til Somalias sultende befolkning kunne fordeles.

THETIS og dermed Danmark overtog missionen for WFP fra Frankrig 2. februar. 2. april gav vi stafetten videre til Holland. THETIS var dog først ude af operationsområdet, da skibet 13. april sejlede fra Suezkanalen ind i Middelhavet.

THETIS ledsagede fire skibe lastet med nødhjælp fra Mombasa i Kenya til henholdsvis Mogadishu, Berbera og Bosasso i Somalia.

Ifølge WFP's beregninger behøver et menneske en årlig ration af mad på 182,5 kg for at overleve. Sammenlagt har de fire nødhjælpsskibe, som THETIS har ledsaget sikkert i havn, bragt 20.600 ton fødevarer til det borgerkrigsramte Somalias sultende befolkning. Det er nok mad til at forsørge mere end 112.800 mennesker i et år.

Det er rigtig mange menneskers liv, THETIS og dens besætning har været med til at sikre med dens store indsats. Ikke nok med, at nødhjælpen overhovedet er nået frem til de nødlidende, men den er også nået hurtigt frem, fordi nødhjælpsskibene, i kraft af den beskyttelse THETIS kunne give dem, kunne sejle kystnært, og ikke behøvede at tage den store omvej ud på åbent hav. Piraterne opererer nemlig typisk inde under kysten.

Pirater så THETIS ingen af, men det skyldes netop vores tilstedeværelse. At de var der, oplevede THETIS under dens operation. Langt fra THETIS blev skibe kapret, mens THETIS opererede ud for Somalia, og under forlægningen hjemover, er der også blevet rapporteret om kapringer. THETIS's våben er piraternes langt overlegne, så de holdt sig langt væk fra det store grå krigsskib.

Mange siger, at netop borgerkrigen i Somalia er en konflikt, der er glemt af det internationale samfund. Under forlægningen hjem har der dog været nye rapporter om hårde kampe i Mogadishu. Derfor kan THETIS og dens besætning være stolt over, at dens indsats her ved Afrikas Horn har været med til at gøre en forskel, har været med til at bringe håb om et bedre liv til Somalias plagede befolkning.

Under ledsagelsen af nødhjælpsskibene var THETIS i forhøjet beredskab. Det betød, at der var et vagtmandskab bestående af bevæbnede folk fra Frømandskorpset og Militærpolitiet om bord på nødhjælpsskibet. Boardingholdet fra THETIS undersøgte i forvejen, om alt var i orden på nødhjælpsskibet. Om bord på THETIS havde vi under ledsagelsen bemanded to tunge maskingeværer (TMG – er) på dækket over hangaren, og i brovingerne havde THETIS lette maskingeværer. At opretholde dette ledsageberedskab under hele

den hver gang langsomme sejlads fra Mombasa til Somalia gav selvfølgelig en masse ekstra vagttjeneste for besætningen på THETIS. For selv om vi havde forhøjet beredskab, og alt hvad det indebar af vagter, så skulle dagligdagen om bord også fungere. THETIS skulle holdes ren og pæn. Så hyppige nedvaskninger både ude og inde skulle foretages. Forplejningsdivisionen skulle sørge for, at der stod tre måltider klar om dagen til den ca. 80 mand store besætning. Sikkerheden om bord skulle selvfølgelig også hele tiden være i top. Derfor skulle de forskellige ruller trænes regelmæssigt. Træning i brug af de forskellige typer håndvåben var meget nødvendig i en skarp operation som denne. Derfor blev mange skydeøvelser afviklet undervejs.

En stressfaktor for besætningen var ventetid. Selvfølgelig var der et afgangstidspunkt fastsat for nødhjælpsskibene fra WFP's side, men det blev så godt som aldrig overholdt. Op til flere gange var THETIS sejlklar til det fastsatte afgangstidspunkt, men så blev afgang fra Mombasa udskudt igen og igen. Det skyldtes flere ting, men nok mest, at lastningen af nødhjælpsskibene foregik for størsteparten pr. håndkraft, og den menneskelige arbejdskraft var nok ikke så stabil her som hjemme i Danmark. THETIS lærte at tage det resignerende udtryk: "It 's Africa!" til sig som en slags humoristisk trøst, men luften går nemt af ballonen, når man gang på gang er opsat på at skulle ud at operere, og så får at vide, at afgang atter er udskudt.

En anden stressfaktor var klimaet. Varmen i den ækvatoriale del af Østafrika er meget stærk, og rammer den enkelte, der skal udføre et stykke arbejde her, meget hårdt. Det er svært at udføre et stykke fysisk arbejde i den stærke varme. Det er kort sagt svært for danskere at virke i den stærke og konstante varme. Navnlig var skibets maskinfolk udsatte. Temperaturen i maskinrummet kunne på visse dage nå astronomiske højder.

Alt i alt må jeg konstatere, at besætningen på THETIS har i disse måneder været udsat for et stort arbejdspress. Men besætningen har klaret det til og med kryds og slange. Besætningen har holdt fanen og humøret højt under hele togtet, både under selve operationen og under forlæggningerne. På tværs af divisionerne om bord har man stået sammen om at få løst opgaverne bedst muligt, både den udvidede vagttjeneste under operationen og dagligdagens gøremål, også selv om mange opgaver var rutineprægede. Selvfølgelig har der været gnidninger gasterne imellem. Det ville være mærkeligt andet i en ca. 80 mand stor besætning. At leve så tæt sammen, som man gør på THETIS i så lang tid, kan man ikke forlange skal foregå uden lidt skærmydsler af og til. Men helhedsindtrykket er helt sikkert meget positivt. THETIS's besætning, høj som lav i hierarkiet, fortjener stor ros og anerkendelse for den kæmpeindsats, den med en aldrig svigtende stor energi og stolthed har ydet for at løse denne store opgave for FN WFP og dermed også for Danmark – en opgave, som har været fuld af mening for hele besætningen på THETIS.

Lille Heddinge præstegård

Maj 2008

Eigil Andreasen

Orlogspræst

Rejsebrev 1

Så kom vi af sted!

Helt planmæssigt afgik THETIS (THET) fra Frederikshavn i mandags 14. januar kl. 14,00.

Forinden havde skibets besætning løbet meget stærkt for at få gjort THET sejlklar til den spændende opgave, den forventes at skulle løse ved kysten ud for Afrikas Horn.

Under forudsætning af at regeringen beslutter at udsende THET, vil den indgå som et bidrag til FN WORLD FOOD PROGRAMME (WFP). Udover THET's personel deltager personel fra Frømandskorpset, Søværnets MP Korps, som også er om bord og et landbaseret støtteelement.

THETIS ryger rundt! Hårdt vejr i Nordsøen!

Formålet med missionen er at ledsage skibe, der er chartret af WFP med nødhjælp til Somalia for derigennem at afskrække pirater. Det er kendt, at netop farvandet ud for Somalia er plaget af pirateri. Det er meget vigtigt, at al nødhjælp bound for Somalia når sikkert frem, for i Somalia har ca. 1 1/2 mil. mennesker behov for den for at overleve. På grund af situationen på land må 80 % af WFP's nødhjælpstransport foregå ad søvejen.

Nu oprandt så dagen for afsejlingen. I en stærk og iskold blæst stod hele besætningen på helo-dækket og lyttede til Chefen for Søværnets Operative Kommandos afskedstale. I sin tale gav han udtryk for, at han var sikker på, at besætningen var veluddannet og udrustet godt til på bedste vis, at løse opgaven. Han gav også udtryk for, at der sagtens kunne komme trivielle perioder om bord, men han var sikker på, at alle var klar til at være klar, når / hvis en skarp situation skulle opstå. Han opfordrede besætningen til på fornemste vis at repræsentere Danmark, under hele missionen. Også Chefen for Søværnets Taktiske Stab og Chefen for 1. Eskadre fik taget god afsked med THET.

Her ved afsejlingen herskede der glæde om bord, glæde over, at det nu lykkedes THET at få en opgave af denne art, som besætningen længe har øvet og øvet sig på at kunne udføre til ug.

Jo, stemningsbarometeret stod højt på THET, da den afgik mandag eftermiddag. Det gjorde til gengæld det rigtige barometer ikke. Dog i rolig sø indtog vi vores første måltid, som traditionen tro bestod af friske stegte vesterhavsrødspætter, men senere, da THET kom ned i Nordsøen, var vejrguderne ikke særlig venligt stemte. Vi sejlede ind i hårdt vejr, natten til og hele tirsdagen røg THET rundt. Derfor var tirsdag en stille dag om bord.

Rigtig mange var mere eller mindre havgale. I dag onsdag nåede vi ind i Den Engelske Kanal. Her var vejret mere roligt. Så i dag har dagligdagens mange gøremål været i fuld gang. På Søværnets skibe er tanken på sikkerheden altid aktiv i baghovedet. Derfor er dagen i dag bl.a. blevet brugt til at gennemføre mange ruller: Havariruller, styresvigt osv. Også udlevering af grej, som skal bruges til personlig beskyttelse i missionsområdet, er blevet udleveret.

Nu er kursen sat mod Biscayen. Vejræssigt ser det ikke for godt ud her, men humøret og forventningerne er høje om bord, og vejrudsigten lover smukt vejr ud for Spanien, Portugal og Gibraltars kyster.

Besætningen på THETIS
Orlogspræsten

Rejsebrev 2

”vi nærmer os et stort højtryksområde ved Portugal!”

Sådan lød den gode og glade meddelelse på vejrudsigten på THETIS's Interne TV (TIT).

Det skal nemlig siges, at de første dage har vejrmæssigt været hårde for THET. I går, torsdag, krydsede vi Biscayen, og det var bestemt ikke milde vinde, der blæste omkring skibet.

Da det endelig sidst på dagen, hvor vi sejlede ud af den berygtede bugt, syntes som om vinden tog af, så fik skibets stabilisatorer (stabsene) den skøre idé, at de ikke mere ville være ude. De trak sig ind i deres ”hule” midtskibs. Stabsene er en slags vinger, der som sagt er placeret midtskibs, og i hårdt vejr kan de slås ud, så de stabiliserer skibet. Resultatet var, at THET foretog nogle vældige rutschetur fra side til side. Alle kan tænke sig, hvordan løse dele opførte sig rundt om i skibet. Naturligvis var alt i skibet forsvarlig søsurret, men der står altid en kop her, eller dér ligger en bog, som i den situation opfører sig meget levende. Hurtigt fik vi stabilisatorerne til at makke ret, og alle troede, at den hellige grav var vel forvaret. Men nej, da vi skulle aftenskafe, var den gal igen. Kokkene undlod lige derfor til forret at servere resten af den gode thaisuppe, vi havde fået til frokost.

I det hårde vejr gav det desværre ingen mening at gennemføre de ruller, det var planlagt, at der skulle trænes i, men så gav det mulighed for at dyrke hinandens gode selskab i messerne og cafeteriet, og det var i grunden ikke så galt. Men skibet skulle jo sejles, så alle på bro og i kontrolrum osv. arbejdede på livet løs. Kabyssen skulle også sørge for, at vi fik god mad i ”posen”, og det er noget af et job, at skulle svinge pletter og pander i kabyssen i sådan et hårdt vejr.

Tilbage til TIT. Næstkommanderende lægger hele tiden informationer til besætningen ud på TIT. Her kan vi bl.a. læse om dagens øvelsesprogram, om uniformsgrej, om skibets position lige nu, om sejlplanerne og som sagt om vejrudsigten i dag og i nærmeste fremtid. Ser man TIT – og det gør alle – så følger man godt med i, hvad der foregår på THET.

Nu prajes der snart til frokostskafning, og brevet må sluttes. Men forinden skal det siges, at nu ligger vi i det omtalte højtryksområde ud for Portugals kyst. Havet ligger roligt som et stuegulv, og vi ser solen for første gang siden vi sejlede fra Frederikshavn. Temperaturen er ca. 15 grader (hvordan mon vejret er i Danmark?), og nu gælder det om at smøge ærmerne op og tage fat på arbejdet, både det, der skal laves nu, og det, der p.gr.a. det dårlige vejr er blevet forsømt. Her i formiddags gennemførte vi rullen ”Klart Skib”, og i eftermiddag følger flere ruller efter. Mere om dem i næste brev.

Besætningen på THETIS

Orlogspræsten

Rejsebrev 3

Ved midnatstid, natten til Lørdag passerede THETIS Gibraltar-strædet. Det var en utrolig smuk nat. Månen i tiltagende lyste op blandt myriader af stjerner og kastede sit sølvskær på havet og på skibets dæk. Inde i skibet blev der arbejdet. Især i o-rummet var der mange opgaver at løse i det smalle stræde. I det hele taget var vi i et lidt forhøjet beredskab under passagen.

Det blev til en dejlig lørdag. Solen stod op på en skyfri himmel og begyndte straks at varme på vores syndige kroppe. Det var som en dejlig junidag hjemme i Danmark.

Men nu gjaldt det så om at få udnyttet det gode vejr. Hvad bedre kunne vi foretage os end at træne gummibådssejlads. Folkene fra Frømandskorpset - i daglig tale "Frøerne" - fik deres gummibåd i vandet, og skibets ditto blev ligeledes

*Hu – hej over bølgen blå!
"Frøer" og boardingholdet træner gummibådssejlads.*

sat. Begge gummibådsbesætninger fik nu virkelig trænet gummibådssejlads den formiddag. Vejret var perfekt til det, for der var alligevel en del vind og dermed også lidt bølger. Det var et flot syn, at stå på helo-dækket og følge de to bådes ridt over det blå, blå Middelhavs bølger med silhuetten af Spaniens kyst i baggrunden. I det hele taget var vi lidt kåde ude på helo-dækket i det dejlige solskin. Den lette kakiuniform var fundet frem og temperaturen var på omkring 18 grader. Herligt på en 19. Januar!

Om eftermiddagen gjaldt det rullen "Havari eget skib". For øvelse var der brand i kondirummet og for øvelse var et par stykker i besætningen kommet til skade. Når en sådan rulle alarmeres og prajes, går der kun et par minutter, før alle er oppe af hullerne og på plads på deres mønstringssteder. Lige så hurtigt opdages det, at der i det her tilfælde "mangler" to mand, og samtidig med, at man begynder arbejdet med at få slukket branden, indleder man en intens eftersøgning af de "savnede". Det blev til en rigtig god øvelse for havariorganisationen: havaripatruljerne bestående af røgdykkere og brandfolk, men også for lægen og hendes folk. Her er det blandt andet sanitten, folk, der danner bårhold o.a. , der er på banen. Det var togtets første havariøvelse, så ikke alt kørte bare i olie. Nogle af handlingerne virkede lidt "rustne", men sådan må det være første gang. Nu skal der blot smøres godt, og det gør man ved at træne igen og igen med forskellige "set ups", så kommer det til at køre i olie. Det skal da lige nævnes, at de to "sårede" blev hurtigt fundet og bragt til skibets hospital til videre "behandling". Alt sammen var det for øvelse!

Doc og hendes personel i fuld sving.

rullen: "Krigsmanøvrerulle". Det er en rulle, hvor vi går op i forhøjet beredskab ved ind- eller udsejling af havn. Det er klart, det er en rulle, hvor vi alle, besætning, FKP og MP - erne virkelig skal være oppe på lakridserne.

Hvad der videre skete søndag gemmes til næste brev.

*Besætningen på THETIS
Orlogspræsten*

Senere gav næstkommanderende for Frømandskorpset en briefing om Frømandskorpset (FKP), om dets opgaver og hvordan, det arbejder. Under hele missionen arbejder THETIS's besætning, folk fra FKP og folk fra Militærpolitiet tæt sammen om bord. Det er ikke prøvet på denne måde før, derfor er det selvfølgelig vigtigt, at vi alle om bord lærer hinanden godt at kende så hurtigt som muligt, hvilken gruppe vi end er fra. Briefingen var for officerer og sergenter, men senere vil resten af besætningen få samme omgang.

Mens solen blodrød gik ned i havet, blev der dyrket FUT (fysisk uddannelse og træning) i hangaren og på helo-dækket. Motionscyklernes hjul snurrede og løbebåndet fór af sted med en stakkels løber, og der flød meget sømandssved ud på dækket.

I dag, søndag, var en lige så smuk dag. Lige efter frokost gennemførte vi

Rejsebrev 4

Vi har nu været væk hjemmefra i en uge og en dag. Dagene flyver af sted, men alligevel føles det som om, det er et lysår siden, vi forlod Frederikshavn.

I dag ved frokosttid forlod vi Souda Bay på Kreta. Øens grønne bjerge stod skarpt mod den blå himmel og det blå hav.

Men tilbage til søndag. Søndag eftermiddag var der briefing om den opgave, som THETIS er på vej til at udføre. Det var Frømandskorpset, der stod for briefing, og gennem den blev det klart, hvordan THETIS's besætning, folkene fra Militærpolitiet og Frømandskorpset skal arbejde sammen i den kommende tid.

Det er første gang, at Militærpolitiet har fået en maritim opgave generelt set. Det er også første gang, at Frømandskorpset og Militærpolitiet er sammen om at løse en operativ opgave, og alt er tilrettelagt således, at besætningen på THETIS, og folkene fra Frømandskorpset og Militærpolitiet går sammen i ét team, som skal løse opgaverne undervejs.

Da det forventes, at Frømandskorpset og Militærpolitiet i fremtiden skal have et tæt samarbejde, så bliver denne opgave, som vi nu er på vej til at løse, en prøveklud eller måske en model for dette nære samarbejde. Det er klart, at folkene fra Frømandskorpset og Militærpolitiet, som er udstykket til denne opgave, har lige stukket hovederne sammen inden afsejlingen fra Frederikshavn og snakket om planlægning og træning af enhver art, så de var godt rustede til samarbejdet i missionsområdet.

I det hele taget er det noget ganske nyt og uprøvet i Søværnet, det, som vi bliver vidner til på dette togt, at en skibsbesætning og folk fra Frømandskorpset og militærpolitiet skal samarbejde om at løse en operativ opgave, som vi er på vej ud til.

Derfor træner vi også sammen, og arbejder sammen på alle leder og kanter her under forlægningen til missionsområdet.

Søndag eftermiddag blev der trænet i TMG-skydning (Tungt Maskingevær). Derefter var der FUT (fysisk uddannelse og træning) med en af "Frøerne" som instruktør. Det er det man kalder "stationstræning". Det er noget med at hive sig selv op og ned i de forhåndenværende faste installationer, så alle kroppens muskler kan blive godt rørt og arbejdet igennem. FUT'en blev afsluttet med en hurtig baderulle. Vandet var 15 grader varmt. Det var fint for de gæve vikinger.

FUT på helo-dækket.

Træning, træning også hele mandagen. Nu gjaldt det skydning med karabin. Først en repetition af våbnets indretning, derefter selve skydningen. Det var perfekt vejr at skyde i: solskin og næsten ingen vind.

For de i besætningen, der har brug for det, var der også i løbet af mandagen et kursus i fjernkending. Fjernkending kan man aldrig blive færdig med at træne.

Dagen sluttede med en gang fisk til aftenskaftningen. Nogle rynkede måske lidt på næsen ved tanken om fisk. Men det viste sig at være havtaske, som var meget lækker og delikat tilberedt af kokkene.

I dag tirsdag, gik vi som nævnt ind til Souda Bay på Kreta for at bunke. Havnemånen var kl. ca. 07,00. Op af hullerne kom vi og ud på dækket. Her mødte en dejlig morgensol os, men en lidt kølig vind. Der mødte os også et smukt syn: et blå hav, grønne bjerge med sne på toppen og derover en blå himmel.

De få timer, vi lå her var skibet som en myretue. Der er rigtig meget, der skal ordnes og falde på plads under et sådant kort ophold.

Ringene er sluttet. Da vi sejlede ud af havnen, gennemførte vi en "krigsmanøvrerulle", hvor alt grej til rullen "Klart Skib" blev eftersat og kontrolleret. Vi er på vej igen ud på det blå Middelhav.

THETIS til kajs i Souda Bay på Kreta.

*Besætningen på THETIS
Orlogspræsten*

Rejsebrev 5

Det var Kreta.

Nu gik det bare over bølgen blå mod Ægypten og Suezkanalen. Den 163 km lange kanal forbinder Middelhavet og Det Røde Hav. Den blev åbnet i 1869.

Tiden blev igen brugt godt til at få gennemført så mange ruller som muligt.

Onsdag formiddag var det en havariøvelse, hvor det først og fremmest gjaldt om at få tjekket alt "klart – skibs - grej" – om det var til stede og klart til brug.

Fjernkendingskurset fortsatte onsdag eftermiddag. Men for hele besætningen havde "Frøerne", folkene fra Frømandskorpset, foranstaltet en stor udstilling af alt det grej, de skal bruge til at løse deres opgaver. Hele dette show kaldte de "Static display", og indbydelsen lød på: "Kom og se, hør og føl en frømand!" Alle måtte naturligvis en tur ud i hangaren, for at opleve dette helt specielle show. Den mest spektakulære ting var nok dysekanonen, i daglig tale kaldet "Karl Gustav". Det er en kanon, hvis ammunition kan oplyse havet omkring skibet. Da den blev afprøvet, lød der et så kæmpe brag, at nogle om bord

mente, "at nu var krigen da brudt ud!"

Lige før aftenskaftningen blev togtets første gudstjeneste afholdt i cafe-teriet, og så stod den ellers på indbagt kalkun.

Under aftenskaftningen nåede vi frem til vores ankerplads ud for Port Said i Ægypten ved indsejlingen til Suezkanalen. I tussmørket promenerede vi på helo-dækket, mens kaffen efter skafningen blev indtaget. Tussmørket blev afløst af den begsorte nat. Dog

Muezzinens kalden til bøn fra minareterne fulgte THETIS ud af Suezkanalen.

sendte fuldmånen sine sølvstråler ned over os. I horisonten kunne vi se lysene fra Port Said. Som perler på en snor, og rundt om os, fuldt oplyste, lå de andre skibe, som også ventede på at skulle gå gennem Kanalen kl. 01,00. Aftenen på helo-dækket gik i øvrigt med gode samtaler og dyrkning af FUT (fysisk udannelse og træning). Motionscyklernes hjul snurrede uden at cyklen kom af stedet, og romaskinen blev der flittigt trukket i. Men efterhånden sneg nattekulden sig ind på os, og aftenens aktiviteter ebbede ud.

Omkring kl. 01,00 natten til i dag begyndte THETIS sammen med de andre skibe at sejle gennem Suezkanalen. Det blev til en kold fornøjelse for vagterne på de forskellige dæk. Nattertemperaturen sneg sig langt ned mod de nul grader, så alt det varme uniforms-grej kom i brug igen. Igen steg solen op og dens stråler fik temperaturen til at stige. Det

var en helt særlig oplevelse at sejle gennem Suezkanalen. På begge sider så vi ind over et ørkenlandskab. På kanalens bredder færdedes der soldater, som skal passe på, at skibene kommer sikkert igennem. Derfor er Kanalens bredder lukket land for almindelige mennesker.

Ca. midtvejs i Kanalen nåede vi den store sø, Great Bitter Lake, hvor vi kastede anker. Her skulle vi og de andre skibe vente på den kolonne af skibe, der kom sydfra. Det var omkring middag i dag, og middagsheden på godt 20 grader var over os. Middagshvilet blev brugt af rigtig mange til at få noget sol på kroppen – denne 24. januar! Der lå en tynd gennemsigtig dis over søen. Inde på bredden kunne vi se en landsby. Dens huse og palmerne omkring dem dannede et smukt fatamorgana i disen.

Så gik det videre sydover i Kanalen. Mange havde gang i deres kameraer for at forevige det særprægede ørkenlandskab, som omgav os. Udover de mange militærfolk, som bevægede sig rundt inde på bredden eller bare stod stille som saltstøtter og betragtede os, så fik vi da også en flok kameler at se.

Kl. 15,00 i dag nåede vi ud af Kanalen ved byen Suez. Vi så ind på dens betonhuse og fine moskeer, og da vi sejlede ud i Det Røde Hav blev vi fulgt til dørs af muezzinens kalden til bøn fra minareterne i Suez By.

*Besætningen på THETIS
Orlogspræsten*

Rejsebrev 6

Det Røde Hav!

Hvorfor hedder det i grunden det? Ja, vi har intet svar. Givet er det, at Det Røde Hav er lige så azurblåt som Middelhavet eller Atlanterhavet, når solen skinner på det fra en skyfri himmel. Og det er lige, hvad den gjorde, da vi sent torsdag eftermiddag forlod Suezkanalen og sejlede ud i Det Røde hav.

På kortet ser Det Røde Hav smalt ud. Men er man først kommet et stykke sydpå og ligger midt i det, så kan man ikke mere se land.

Snart sejlede vi henover det sted, hvor traditionen fortæller, at Moses førte israelitterne tørskoet over Det Røde Hav. Skarpt forfulgt af Faraos soldater, som skulle bringe de flygtende israelitter tilbage til

slaveriet i Ægypten, nåede israelitterne ud til bredden af Det Røde Hav. Nu var gode råd dyre! Hvad skulle man gøre? Gud, som havde lovet at hjælpe dem, svigtede han dem nu? Moses slog med sin stav i vandet. Straks skilte vandene sig, og israelitterne kunne gå tørskoet over. Men da faraos soldater kom med deres rytteri og stridsvogne og også var nået ud midt i havet, så lukkede vandene sig igen og alle druknede. Men israelitterne var alle kommet frelste over Det Røde Hav, og kunne fortsætte deres vandring frem mod det forjættede land, en vandring, som skulle komme til at vare i 40 år.

Da vi sejlede over stedet, så vi ingen spor af israelitterne eller Faraos soldater, men vi huskede da lige på historien.

Fredag blev en dejlig dag på havet. Temperaturen var lidt over 20 grader og solen skinnede ned på os fra en skyfri himmel. Det er nu, vi skal til at tænke os om, når vi opholder os i solen, om vi er nok beskyttede mod den med solcreme eller med vores bøllehatter på hovedet.

Udover det daglige arbejde i skibet, så blev der trænet i at skyde med M96 Karabin. Først handler det om at huske på, hvordan våbnet skilles ad og samles. Derefter kan man tage fat på selve skydningen.

Fredag eftermiddag fandt en vigtig briefing sted. Det var Frømandskorpsets og Militærpolitiets boardinghold og THETIS's boardinghold, der sammen fik drøftet, hvordan man skulle koordinere samarbejdet om at løse opgaverne i operationsområdet.

Her midt i januar er "sommeren" pludselig kommet over besætningen på THETIS. Det

FUT på helo-dækket.

Briefing før skydeøvelse.

må naturligvis udnyttes i fritiden. Helo-dækket er et fremragende sted at tilbringe sin fritid i den sene eftermiddagssol. Her samlede vi fredag eftermiddag i smågrupper og snakkede sammen, eller vi gik sammen om at få dyrket noget FUT (fysisk uddannelse og træning). Hvad enten det var det ene eller det andet, man dyrkede, så havde alle på helo-dækket en hyggelig stund sammen den eftermiddag.

Jo længere vi kommer sydpå, des varmere bliver det. I dag, lørdag, vågnede vi til 26 graders varme. Luftfugtigheden var meget høj, så det var en lidt trykkende varme, der mødte os på dækket.

Men det var jo udmærket vejr til, at dæksfolkene kunne tage fat på at male, hvor det var tiltrængt, smøre hængsler på lugerne og andet arbejde på dæk.

I dag gjaldt det så skydning med pistol efter samme devise som skydningen i går: Først teori, siden praksis ude på dækket.

Skibets doktor holdt i eftermiddag møde med sine folk i konsultationen om deres roller i de forskellige ruller, sådan at ingen er i tvivl om, hvad de skal gøre, når vi kommer frem til operationsområdet.

Og så fik både Frømandskorpset og THETIS deres gummibåde i vandet. Man ville prøve at slæbe hinanden, noget man skal være helt sikker i, hvis en af gummibådene skulle komme i nød. Det satser vi på, at de ikke gør, men vi skal være klar til at være klar.

Den øvelse sluttede af med en baderulle.

Lørdagen går på hæld, og vi har haft et par dejlige dage i Det Røde Hav. Først og fremmest kan vi sige til alle jer i Danmark: VI KAN GODT HOLDE VARMEN!

*Besætningen på THETIS
Orlogspræsten*

Rejsebrev 7

Her sidst på eftermiddagen mandag 28. januar runder vi Afrikas Horn.

Men først tilbage til lørdag aften sent, hvor vi forlod Det Røde Hav. Længst mod syd bliver Det Røde Hav igen ganske smalt. Det betød et højere beredskab om bord. Vagterne på øverste dæk oplevede en behagelig kølig aften og nat. Månen var i aftagende og begyndte at tage form af den liggende muslimske halvmåne. Den sendte sit bløde sølvskær over skibet. Stjernehimlen hvælvede sig fløjlsort over THETIS, og lige over skorstenen stod Orion særlig klar. Når man nu skulle på vagt, gjorde det jo ikke noget, at natten var så smuk.

Søndag formiddag blev vi grebet af rengøringsdillen. Overalt i skibet blev der gjort ekstra godt rent. Alle fór rundt som den hvide tornado med kost og spand og rengørings-svampe. Der duftede af renhed i hele skibet. Rengøringsmidler dufter nu engang af effektivitet.

Hele søndag formiddag havde vi en formidabel udsigt til Afrikas bjergrige kyst. Et smukt syn!

Ved frokosttid ankom vi til Djibouti. Der var meget varmt, og der hang en eksotisk duft over hele havnen. Her skulle vi have forsyninger og brændstof om bord. Vi fik ikke det hele af det, vi havde bestilt. Vi var kommet til Afrika, og her hersker åbenbart en anden dagsorden end den, vi er vant til fra Danmark i den slags sager. Men noget af det, som vi havde bestilt, fik vi dog. Vi fik f.eks. en masse proviant om bord, så der er ingen fare for, at vi skal gå sultne på køjen. Noget skal ind i skibet, når vi er i havn, men der er også noget, der skal ud. Det er meget vigtigt, at vi får mulighed for at komme af med vores affald. Det lykkedes fint her i Djibouti. Alle ledige hænder tog et nap med – og så var det affald fra borde! På kajen var der ikke et gedemarked, men et kvæg- og kamelmarked. Sådan så det i hvert fald ud. Levende kvæg og kameler skulle åbenbart transporteres væk. Der lå handelsskibe fra De Forenede Arabiske Emirater over for, så man kunne gisne, om kamelerne var væddeløbskameler bound for de tre små emirater.

THETIS i Djibouti.

Kl. 16,00 forlod vi Djibouti.

Denne søndag aften var aftenens film "Das Boot". Det er en film, der skal ses én gang under et togt.

I dag mandag sejlede vi videre frem mod Afrikas Horn. Formiddagen gik med møder i valggrupperne, men vi nåede også, at træne skydning med tungt maskingevær (TMG).

I eftermiddag gennem-

førte vi en "klart skibs rulle". Hjemme i Danmark vil I måske sige: "Jamen, det har I gjort før!" Det er korrekt. Men netop den rulle, hvor alt og alle bare skal være klar på deres poster til at imødegå enhver tænkelig situation, som vi måtte komme ud for, er meget vigtig at træne igen og igen.

Eftermiddagen sluttede med, at boardingholdet for øvelse gik i aktion både med skibets og med Frømandskorpsets gummibåd. Hospitalet blev inddraget, idet der for øvelse var en tilskadekommet mand, der skulle behandles.

Således nåede vi frem til Afrikas Horn.

*Besætningen på THETIS
Orlogspræsten*

NB. Skibets forbindelse til Internettet har været nede et par dage, derfor den store tavshed.

Rejsebrev 8

Her ved Afrikas Horn er vi nået til "de varme lande".

Det betyder, at der er visse forholdsregler, vi må tage for at beskytte os mod sygdomme, som hersker på disse breddegrader. Derfor blev vi mandag aften kaldt sammen i cafeteriet, hvor skibets doktor holdt en god og grundig briefing i, hvilke sygdomme, der er på banen her, og hvordan vi skal undgå dem. Det er jo bedre at forebygge end helbrede, som det gamle ord siger.

Efter briefing kunne vi opleve, hvordan vi med lysgranater kan oplyse himlen omkring THETIS. Natten her er begsort, og der kan opstå en natlig situation, hvor det er vigtigt, at vi gør opmærksom på vores tilstedeværelse.

Tirsdag blev igen en varm dag. Ja, det behøver snart ikke at blive nævnt, for sådan er vejret bare her. Det skal nok blive sagt, hvis der sker ændringer. Ud over vedligeholdelsesarbejder, så blev tirsdagen en dag, hvor der blev skudt rigtig meget med de forskellige våbentyper, vi har om bord, blandt andet med let maskingevær (LMG) og tungt maskingevær (TMG). Det at bruge et våben korrekt og med præcision er en øvelsessag, derfor skal man have våbnene i hånden ret jævnlige.

Tirsdag eftermiddag bød også på en stor boardingøvelse. Begge gummi-både, både skibets og frømandskorpsets, var i søen og i aktion. For øvelse var THETIS et fremmed skib, som måske havde nogle uheldige elementer om bord. Det måtte det samlede boardinghold lige se på. Nogle i besætningen spillede "the bad guys". Dem skulle boardingholdet undersøge for våben. Der er nogle helt bestemte procedurer, der skal iagttages i

Boardingholdet klar til at være klar.

den forbindelse. Det blev til en god og indholdsrig øvelse.

For dem, som ikke overværede doktors briefing mandag aften, holdt hun den igen tirsdag aften. Sluttelig var der aftenskydning med pistol. Man skal også kunne bruge et våben i mørke.

I dag, onsdag, begyndte vi med skydning igen med forskellige våbentyper, og efter frokost var der sniperskydning (Sniper= snigskytte). Salutkanonen blev afprøvet. Ligesom lysgranaterne er den et middel, vi kan bruge til at fortælle omverdenen, at her er vi.

Vi mødte den franske fregat COMMANDANT DUCUING. Vi må formode, at besæt-

ningen på det franske skib var glade for at se os, for det er dem, vi skal afløse, så opgaven for World Food Programme fortsat kan blive udført.

Det var præstens fødselsdag. Frømændenes gave til ham var en tur i "suppen" - vandet med en efterfølgende sejlads i deres gummibåd, som han blev taget op i.

En gang til for Prins Knud, som man siger. De to gummibåde og det samlede boardinghold var igen i aktion med en lignende øvelse som dagen før. Gentagelsen fremmer altid indlæringen, det er et godt pædagogisk princip.

Kl. 19,00 krydsede vi ækvator. I det sidste røde lys fra den nedgående sol samledes rigtig mange af os på helo-dækket for sammen at opleve, at nu sejlede vi ind på den sydlige halvkugle.

*Besætningen på THETIS
Orlogspræsten*

Rejsebrev 9

Så befandt vi os på den sydlige halvkugle. Vi stod lidt på dækket efter at have krydset ækvator, mens den sorte nat sænkede sig over os. På nattehimmelen tændtes millioner af stjerner. Mange af dem kunne vi sætte navn på, kun var Karlsvognen ikke mere at se.

Den store forretningsgade i Mombasa.

havneby og porten til Kenya. Mombasa viste sig at være en dampende varm by. Den ligger på en koralklippeø mellem to laguner. Nord og syd for byen kunne vi fra skibet se fine hvide sandstrande. Byen har en ældgammel historie. Araberne kom her i den tidlige middelalder, portugiserne i 1400 tallet og i nyere tid englænderne. Alle disse fremmede folk har skiftevis haft magten over lokalbefolkningen. Det betyder, at både islam og kristendommen er markant til stede i Mombasa. I dag er Mombasa en moderne by med ca. en halv million indbyggere.

Når vi går i havn, kan vi ikke bare fare ud af skibet, når landgangen er sat. Der er tusind ting at ordne, inden det kan komme så vidt. F.eks. kommer skibsagenten og taler med vores teknikofficer (TKO), om hvad vi mangler. De ting er så agentens opgave at skaffe os. TKO har løbende bestilt ting og sager hos agenten. Nu skal det aftales, hvornår og hvordan de skal leveres til skibet. Vi skal proviantere. Der kommer folk, som har tilbud på velfærdsture for besætningen, mens vi ligger i havn. Vores forbindelsesofficer kommer om bord, og meget mere sker der. Der er lige så meget liv i skibet som i en myretue, man har rodet op i med en pind.

Da vi passerede den franske fregat COMMANDANT DUCUING fik vi vores taktiske officer (TAO) om bord igen. Han har været et par uger på det franske skib, for at opleve, hvordan de løste den opgave, som vi nu skal overtage og køre videre. TAO havde rigtig meget at fortælle om sine oplevelser. Det er erfaringer, som vi om bord på THETIS kan blive kloge af.

Torsdag formiddag gik med rengøring i skibet og med at vaske skibet ned. Så længe vi ligger på havet, sætter der sig salt alle vegne på skibet, og det er rigtig godt at få det fjernet. Salt skaber nemlig rust, og det er mere besværligt at fjerne end saltet.

Nu var der land i sigte. Spændte kiggede vi ind mod Afrikas kyst. Hvad mon der venter os af oplevelser dér?

Ved middagstid torsdag gik vi ind i havnen i Mombasa, Østafrikas vigtigste

Først torsdag aften får vagtfri personel mulighed for at gå en tur i Mombasa og dermed få et første indtryk af denne for os meget fremmedartede by.

Torsdag aften lagde COMMANDANT DUCUING til ved samme kaj som os. Straks kom der nogle fra den franske besætning på besøg hos os.

Også i dag fredag var der meget arbejde at gøre i skibet. Rengøring og nedvaskning fortsatte, og det store solsejl blev rejst over helo-dækket. Det er ikke som at rejse et almindeligt telt. Det kræver mange mands råstyrke at få rejst det kæmpe solsejl. Samtidig gik der mange gæster ind og ud af skibet. Vi fik bl.a. besøg af repræsentanter fra den kenyanske flåde.

Når vi denne fredag efterhånden bliver færdige med vores daglige arbejde, vil der igen blive givet tilladelse til at forlade skibet. Vi véd nu, at vi skal ligge nogle dage i Mombasa, hvor der vil blive mulighed for at deltage i forskellige udflugter, så vi skal nok få set en masse af Mombasa og omegn.

*Besætningen på THETIS
Orlogspræsten*

Rejsebrev 10

Efter mange dage på havet var det dejligt at komme i havn. Den første dag i havn gik som sagt med rengøring og forberedelser til fint besøg. Men det er også i havn, at vi modtager materialer, proviant, brændstof og meget andet. Alt det skal bringes om bord, hvilket er et kraftigt stykke arbejde.

Det fine besøg kom i går lørdag. Det var en smuk solskinsdag, men meget varm. Lørdag 2. februar var store overdragelsesdag. THETIS overtog nu den opgave for World Food Programme (WFP), som det franske skib COMMANDANT DUCUING havde haft nogle måneder. Det skulle naturligvis markeres ved et ceremoniel. I den anledning kom der fine gæster. F.eks. kom den franske ambassadør, den danske ditto, den danske konsul i Mombasa, repræsentanter for Kenyas flåde og naturligvis en repræsentant for WFP.

Og så kom vores udviklingsminister Ulla Tørnæs. Hun var på tjenstlig rejse i Afrika, og derfor ville hun da lige hilse på os og personligt ønske os god vind på vores videre færd, nu hvor vi skal i gang med det, som vi er kommet herved for.

Flotte så vi ud i vores hvide uniformer, da vi stillede op til parade og med en æreskommando på kajen sammen med den franske besætning. Da alle gæsterne var ankommet, inspicerede Ulla Tørnæs paraden, først franskmændene og så os.

Så var det tid til talerne. Først den franske ambassadør, så Ulla Tørnæs, der viste, at hun beherskede både det engelske og det franske sprog, og vi fik et par gode ord med på vejen på vort eget modersmål. Til sidst talte repræsentanten for WFP. Det var en varm omgang at stå til parade i den brændende sol, så megen god sømandssved flød ud på kajen, inden det var slut, og vi kunne træde af. Men vi var enige om, at det havde været et fint ceremoniel, og vi var nok også lidt flottere at se på end franskmændene – syntes vi! Nu var aben flyttet over på vores skuldre, opgaven var givet videre til os. Men vi havde jo lige nogle gæster vi skulle tage os af, så Chefen inviterede alle om bord på THETIS til kølige softdrinks under solsejlet på helo-dækket. Over alt hørte man engelsk, fransk og dansk – alle fik talt godt sammen på kryds og tværs. Man kunne mærke, at franskmændene var glade for at blive afløst. Nu ville de gerne hjem.

Gæsterne med ministeren i spidsen fik en rundvisning på THETIS og en let frokost i messen. Derefter havde hun et fly, hun skulle nå. Vi var glade og stolte over at få besøg af ministeren, at hun ville ønske os held og lykke på vores mission og sige: Så er opgaven for WFP Danmarks, og det er THETIS og dens besætning, som skal udføre den!

Det første skib med nødhjælp om bord, som vi skal ledsage, er ikke klar til at sejle endnu, så derfor kan vi holde lidt fri her hen over weekenden. Præsten har derfor arrangeret forskellige velfærdsture. En dag på safari, en dag på hotel med pool og andre gode faciliteter, en byrundtur i Mombasa, er eksempler på disse tilbud. Det er naturligvis kun det vagtfri personel, der kan få spadserertilladelse til at deltage i turene, men alle får muligheden for at kunne komme lidt ud af skibet og lade op til den kommende sejlads.

Mere om velfærdsturene i næste brev.

*Besætningen på THETIS
Orlogspræsten*

Rejsebrev 11

Søndag og mandag blev så de første dage, hvor der blev givet spadserertilladelse til vagt-fri personel siden THETIS forlod Frederikshavn 14. januar. Der var naturligvis stor glæde i besætningen over, at man nu i løbet af de to dage fik lejlighed til at komme ud af skibet for en stund og få ladet op til den næste tur på havet.

Altså søndag og mandag stod der velfærd på programmet, og det var jo bare dejligt!

Mombasa og omegn viste sig at kunne byde på rigtig meget velfærd. Præsten arrangerede forskellige velfærdsture. F.eks. var der en spændende bytur, hvor man oplevede den meget farverige og eksotiske by. På turen fik man indblik i byens historie, som ikke blot er præget af lokalbefolkningen, men også af indtrængende arabere fra Oman, portugiserne, som havde herredømmet her i 1500 og

1600 tallet, indere og sidst, men ikke mindst englænderne, som var her fra midten af 1800 tallet frem til ca. 1960. Alle har de sat deres præg på byens arkitektur, kultur, traditioner og religion. Når man bevæger sig rundt i byen, finder man spor af alle disse kulturer. Her ser man moskeer, hindutempler og kirker ligge side om side. Den oprindelige afrikanske kultur kan opleves f.eks. ved at besøge de mange boder og butikker med afrikansk kunsthåndværk. I forretningslivet er det købers marked. Der er nemlig i øjeblikket stort

Den ensomme haneelefant: " Mon ikke damerne snart tager mig flotte fyr til nåde?"

set ingen turister i Kenya på grund af den situation, landet befinder sig i lige nu. Her i Mombasa er det imidlertid meget trygt og godt at være. Her er absolut ingen uro, og befolkningen modtager os med stor venlighed og gæstfrihed.

Men det ville jo også være spændende, at komme uden for byen. Derfor var der arrangeret både en halv- og en heldagstur på

De badende damer.

Bavianer i flok.

og sidst men ikke mindst kom vi meget tæt på de enorme afrikanske elefanter med deres flotte stødtænder og kæmpe flyveører. Alle levede de her på den endeløse savanne. Langt ude i horisonten kunne vi skimte den blå silhuet af bjerge. Det var fantastisk at spise lunch ude i det fri med to elefanter 100 meter væk, der nysgerrigt betragtede vores forehavende. vi bringer masser af billeder og film fra safarien med hjem, så vi har rigelige mængder af underholdning til næste vinters lange aftner.

Ja, det er købers marked i Kenya. Derfor fik vi et meget billigt tilbud fra et hotel ved kysten. Her kunne vi bruge alle hotellets faciliteter, vi kunne bade, dykke, sejle med katamaran og surfe og meget mere. Vi kunne spise og drikke, så meget vi havde lyst til. Alt sammen betalte vi med et lille engangsbeløb. At besøge det hotel, var virkelig god velfærd.

Ud over præstens velfærdstilbud tog vi selvfølgelig også selv på ekskursion i Mombasa.

Det har været to spændende og begivenhedsrige dage i Mombasa, og vi er alle ladet godt op til at tage fat på det, vi er kommet for. Det glæder vi os meget til at komme i gang med.

Men vi havde lige et mellemværende med Den Kenyanske Flåde. Vi havde lovet at tage en fodboldkamp med dem. Den løb af stabelen i formiddags. Solen sendte sin kraftige varme ned over fodboldbanen, så det stod os straks klart, at denne kamp ville blive en hård nød at knække. Inden vi kom i gang med kampen måtte vi først fjerne en stor flok bavianer, der tilsyneladende gerne ville spille med, og lige efter var det en flok kvæg, der pludselig vandrede ind på banen. De ville ikke spille med; de ønskede blot at græsse, så de blev temmelig sure, da vores kenyanske modspillere fordrev dem fra banen.

Så gik det løs. Og det gik godt rigtig længe for os! Vi gav dem kamp til stregen, og flere gange var det bare uheld, at vi ikke fik bolden i mål. De kenyanske spillere scorede to mål i første halvleg og tre mål i anden halvleg, men det skal bemærkes, at de sidste mål scorede de til sidst i kampen, hvor vi efterhånden var meget hæmmede af den stærke varme. Vi fra THETIS leverede en flot fodboldkamp, og vi inviterede vores kenyanske venner til Danmark til returkamp. Så bliver det deres tur til at være hæmmet af klimaet.

*Besætningen på THETIS
Orlogspræsten*

Rejsebrev 12

Så er vi på havet igen!

Kl. 11,00 i dag forlod vi Mombasa efter næsten en uges ophold her. Nu kunne vi gå i gang med at løse vores opgave.

Men lad os se tilbage til tirsdag, hvor vi holdt grillaften. Mens tropesolen gik ned samledes vi alle på helo-dækket, spiste dejlig grillmad og nød hinandens gode selskab. Det var en fin aften.

Onsdag morgen skulle vi forhale; THETIS måtte rykke frem til den kajplads, som det franske skib COMMANDANT DUCUING havde haft. Et stort containerskib skulle have vores plads. Det blev i dag afløst af et krydstogtskib.

Onsdag fik vi at vide, at det gode skib VICTORIA, som vi skal ledsage det næste stykke tid, ville være klar til at sejle kl. 19,00. På THETIS begyndte vi derfor straks at gøre klar til sejlads. Folkene fra Frømandskorpset og Militærpolitiet pakkede alt deres grej, som de skulle have med over på VICTORIA. Onsdag blev en dag, hvor vi havde travlt med at klar-

Det gode skib VICTORIA.

gøre til sejlads og travlt med at vente på at skulle sejle. Men onsdagens aktiviteter føltes som det rene sisyfosarbejde. Vi syntes ikke, vi kom ud af stedet. Det var ikke fordi, vi var gået hen og var blevet dovne, nej, det var den stærke og fugtige hede, der lagde sig som en tung kappe omkring os, der var den store forhindring. Onsdag blev den varmeste dag, vi indtil nu havde oplevet i Mombasa.

Som dagen skred frem blev afsejlingstidspunktet udsat flere gange. Til sidst gik vi på køjen med den besked, at måske skulle vi sejle kl. 03,00 torsdag morgen. I de senere dage har vi gang på gang måttet minde hinanden om, at det her altså ikke er Danmark eller et andet europæisk land, det her er Afrika! Her er arbejdsgangen noget anderledes end den, vi er vant til. Problemet var, at få lastet VICTORIA med den nødhjælp, der skal sejles til bl.a. Somalia. Først når det stykke arbejde var udført, kunne vi sejle – både VICTORIA og THETIS.

Men i dag kom vi af sted! Selv om VICTORIA ikke var helt klar, så sejlede vi kl. 11,00. Nu kunne vi ikke vente længere med at komme på havet. At være i havn er spændende. Man bringer altid masser af nye indtryk og oplevelser med sig på den videre sejlads. Men man kan også få nok af oplevelser, og så ønsker man bare at komme på havet og vende

tilbage til den normale arbejdsdag om bord. Vekselvirkningen mellem at være på havet og være i havn er som et pendul, der svinger frem og tilbage.

Nu lå vi ud for Kenyas kyst og ventede på VICTORIA. Og dér i varmedisen dukkede den op, og vi kunne begynde at få mandskab og udstyr sejlet over på den. Folkene fra Frømandskorpset og fra Militærpolitiet har delt sig i tre hold. To hold skal hele tiden opholde sig på VICTORIA og være på vagt, mens et hold kan holde hvil på THETIS. Efter 48 timer skifter man vagthold. Da de to første vagthold var sejlet over med samt alt deres grej, så var det vores boardingholds tur til at gå i aktion. De blev sejlet over til VICTORIA for at foretage en boarding af skibet. Nu var det ikke for øvelse, nu var det det virkelige liv. De næste par timer undersøgte boardingholdet VICTORIA grundigt fra agter i skibet til stævnen.

Vi er på havet igen! Vi er i gang med at løse den opgave, som vi er her for at løse: At sørge for, at den nødhjælp, som VICTORIA er lastet med, når frem til Somalias sultende befolkning.

Besætningen på THETIS
Orlogspræsten

Rejsebrev 13

Rejsebrev 13! Det kunne bringe uheldsvangert nyt! 13-tallet betyder jo ulykke!

Rolig nu! Kristne mennesker er ikke overtroiske og brevet indeholder kun gode nyheder, ja, det indeholder ganske almindelige nyheder, for vi er vendt tilbage til hverdagen på THETIS.

Vi lunter lige så stille af sted nordpå i Indiske Ocean i kølvandet på det gode skib VICTORIA. VICTORIA er nemlig en ældre dame, som ikke sådan kan fare af sted hen over bølgen blå. Der blæser i øjeblikket en god vind over Indiske Ocean, i hvert fald dér, hvor vi befinder os, så der er pænt høje bølger med skum på toppen omkring de to skibe. I et

"THETIS diner Transportable".

adstadigt tempo rider både THETIS og VICTORIA af sted op og ned af bølgerne. Solen skinner og temperaturen ligger på omkring de 30 grader, men den stærke vind er heldigvis dejligt kølende.

I går fredag og i dag lørdag er to dage, hvor livet går sin vante gang om bord. Skibet er blevet vasket ned, og rundt om i skibet har der fundet vedligeholdelsesarbejder sted.

Vagtskiftet på VICTORIA er kommet ind i en god rytme. Gummibåden sejler et nyt vagthold over kl. 12 middag. De kan nå at spise frokost inden, og det afgående hold kan komme tilbage til THETIS og spise frokost her. Maden er i det hele taget vigtig om bord. Måltiderne er en af hverdagens glæder, og måltiderne er altid en glæde på THETIS. Vi har nemlig nogle dygtige kokke i kabyssen, der kan trylle med de gode råvarer og kreere lækre måltider. Det er fuldt forståeligt, at folkene fra Frømandskorpset og Militærpolitiet på vagt på Victoria foretrækker den gode mad fra kabyssen på THETIS frem for de feltrationer, de har medbragt. Nu skal rationerne kun dække morgen- og aftenmåltidet ind, så rationerne indeholdende "Sej i tomat" og "Stenbidergryde" behøver man ikke at vælge; de kan sagtens holde sig et års tid endnu. Ja, gummibåden er meget nyttig og kan bruges til mange ting. Her er den blevet til transportmiddel for firmaet "THETIS Diner Transportable". I den "forretning" bringes maden ud til "kunden" pr. skib, ikke pr. bil.

Da gummibåden kom tilbage fra VICTORIA fredag middag, fik nogle fra besætningen en velfærdssejlads. Det blev næsten som en tur i rutschebanen. Hold da op, hvor det gik op og ned ad bølgerne.

Det er også blevet hverdag for os at være i et lidt forhøjet beredskab, mens vi ledsager

VICTORIA. Vi har LMG 'er (lette maskingeværer) i brovingerne og på hangartoppen har vi bemandede TMG 'er (tunge maskingeværer), der peger agterud. Og så er der kanonen på fordækket. På den måde har vi sikret os ud til alle verdenshjørner. På VICTORIA passer vagtholdet på med deres våben ved hånden. Det er med andre ord ikke særlig sundt for pirater og andre med ondt i sinde at nærme sig THETIS og VICTORIA.

Besætningen på THETIS
Orlogspræsten

Rejsebrev 14

Det går stadig i langsomt tempo op og ned ad bølgerne i kølvandet på VICTORIA. Der blæser en god vind hen over hovederne på os, hvilket besætningen på VICTORIA siger, er usædvanligt for årstiden på disse kanter. Normalt er her vindstille og havblik på denne tid af året. Vi kommer da fremad, selv om modstrømmen af og til er så stærk og bølgerne så store, at man kan have på fornemmelsen, at vi sejler et skridt frem og to tilbage. Spøg til side: Det går fremad! Og vi regner med senere i dag at nå til en position ud for Mogadishu i Somalia, hvor VICTORIA skal ind og aflevere noget af sin last, bestående af nødhjælp til den sultende befolkning her.

Som sagt i rejsebrev 13 er vi vendt tilbage til hverdagen efter havneopholdet i Mombasa, og vi må sige, at den nu forgangne weekend har været hverdag om bord med alt, hvad det indebærer af dagligt arbejde.

For vagtholdet på VICTORIA fra Frømandskorpset ("frøerne") og Militærpolitiet ("MP-erne") har weekenden også stået på dagligt arbejde. De har indrettet sig på "Monkey Island", som befinder sig på toppen af VICTORIAS styrehus. De har spændt en presenning hen over hele "Monkey Island", så de dog er lidt beskyttede mod vind og vejr. Blot skal de vænne sig til, at den larmer helt vildt i vinden.

Hele tiden er der to mand på vagt på VICTORIA's "Monkey Island" bevæbnet med LMG'er (lette maskingeværer). En mand, der er styrmand, opholder sig på VICTORIA's bro. Han er dermed forbindelsesledet mellem VICTORIA og THETIS. Man er på vagt to timer ad gangen.

To gange i døgnet har "frøerne" og "MP - erne" travlt med våbenvedligeholdelse. Våbnene skal renses og smøres, så de er klar til at være klar. At det skal gøres så tit, skyldes ganske enkelt, at vi hele tiden bliver overøst af skumsprøjt, der falder som finregn over skibene. Da Indiske Ocean har et meget stort saltindhold, sætter der sig et fedtet lag af salt over alt på de to skibe - også på de våben, vi har klargjort. Ud over jævnlige renses vores våben, foretager vi også ofte nedvaskninger af skibet, som vi har nævnt tidligere.

I forbindelse med vagtskiftet kl. 12,00 hver dag bringes der nye forsyninger fra THETIS til VICTORIA. Med sig tilbage får gummibåden det affald, som "frøerne" og "MP - erne" har produceret i det forgangne døgn.

Man er selvforsynende på VICTORIAS "Monkey Island". Man har medbragt rigeligt af vand fra THETIS's beholdning af hjemmelavet velsmagende osmosevand. Det er nemlig garanteret Rent! Man har medbragt feltrationer, til at stille sulten med, og til frokost vanker der noget af kabyssens gode mad, som tidligere nævnt.

Der findes en meget nyttig indretning på VICTORIA's "Monkey Island". Under bagbords redningsflåde har man placeret "Hemmeligheden". Et interimistisk toilet er opstillet her bag en skærm. Her kan man sidde helt privat og foretage sig det, som er nødvendigt at foretage sig engang imellem og samtidig nyde den storslåede udsigt over Indiske Ocean.

Men der er også vagtfri perioder for "frøerne" og "MP - erne". Hvis ikke man prøver et få lidt søvn på de medbragte feltsenge, så kan man nyde hinandens gode selskab og bl.a. fortælle "røverhistorier fra de varme lande".

Ja, sådan former livet sig for "frøerne" og "MP - erne" på VICTORIA's "Monkey Island". Og som sagt i sidste rejsebrev: Kære pirater og andre onde elementer! Hold jer langt væk fra THETIS og VICTORIA! Her er usundt for jer at være!

*Besætningen på THETIS
Orlogspræsten*

Rejsebrev 15

I sidste rejsebrev beskrev vi livet på VICTORIA 'S "Monkey Island" (dækket over styrehuset), som det formede sig for folkene fra Frømandskorpset ("frøerne") og Militærpolitiet ("MP - erne"), mens THETIS ledsagede VICTORIA fra Mombasa til Mogadishu.

Men hvad er der sket på THETIS de to sidste dage?

I mandags nåede vi så frem til Mogadishu. Liggende ud for byen ventede VICTORIA og THETIS på, at en gummibåd med soldater fra Uganda udsendt af African Union skulle dukke op. Det skete fuldstændig som planlagt. Soldaterne fra Uganda gik om bord på VICTORIA og overtog vagten, og vores "Frøer" og "MP - er" gik fra borde med samt alt deres grej. Med gummibåden blev de sejlet tilbage til THETIS. Med sit nye vagthold sejlede VICTORIA nu ind til Mogadishu, hvor de i havnen skulle losse en del af deres last af

nødhjælp overvåget af soldaterne fra Uganda.

Nu var der kun at håbe, at losningen ikke tog for lang tid, så ventetiden for os ikke blev trukket alt for meget ud.

Mandag eftermiddag fik vi dog andet at tænke på. Noget glædeligt og festligt. Den eftermiddag nåede vores to hovedmotorer frem til at have tjent THETIS tro og loyalt i 25.000 arbejdstimer hver. De to motorer fortjente virkelig at blive

Præsten velsigner maskinen.

fejret. Hele teknikdivisionen og CHEFEN samledes nede ved dem. Præsten takkede motorerne for deres flotte indsats og med ønsket om, at de næste 25.000 timer og flere til måtte blive lige så gode og effektive som de forgangne, fik motorerne en velsignelse med på vejen. Derefter var der sodavand, snacks og et hyggeligt og hot samvær med de stolte motorer og den lige så stolte teknikdivision.

Mandag aften skød vi de planlagte turneringer i gang nede i cafeteriet. Nu var tiden inde til at samles om forskellige brætspil og andre spil og dermed dyste lidt med hinanden. Velfærden vil springe ud med gevinster til de endelige vindere. I de kommende aftener vil turneringerne fortsætte.

Mens vi ventede på VICTORIAS genkomst, var der mange fornuftige ting, vi kunne foretage os. I går formiddags gennemførte vi en stor havariøvelse til eget skib. Når forøvelse "brand, brand!" lyder, så bliver THETIS som en myretue. Alle skal iklædes deres grej og finde deres poster hurtigst muligt. Hvis det var virkeligt, står der jo menneskeliv på spil, så vi skal handle så hurtigt, vi overhovedet kan. Øvelsens formål er, at alle skal

vide pr. rygmarv, hvad han eller hun skal gøre, hvis det var virkeligt, hvordan alt brandslukningsgrejet skal anvendes. Derfor er det også vigtigt at gentage disse øvelser igen og igen. Havaripatruljerne, bårehold, der skal ud til de sårede, hospitalet, ja alle om bord har travlt under en sådan øvelse.

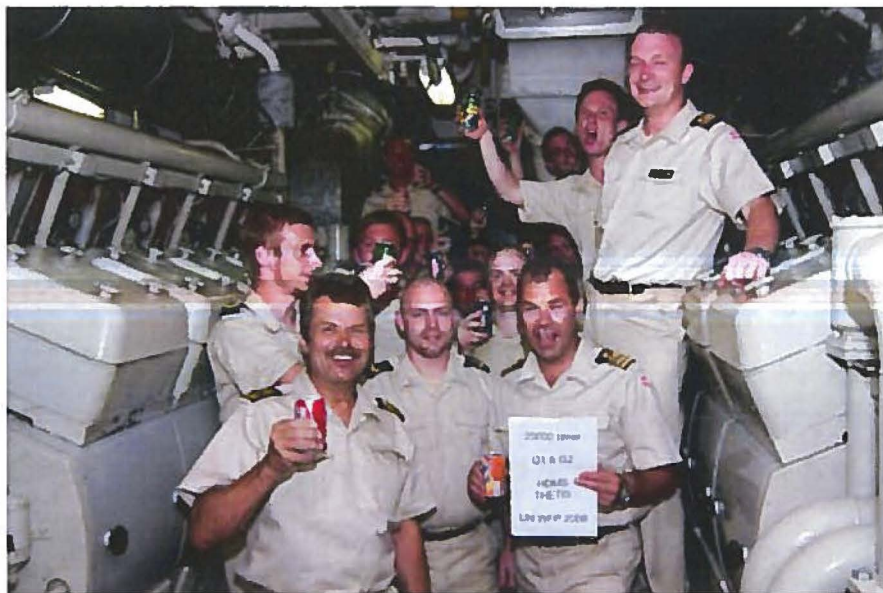
Hele formiddagen gik ikke med øvelsen. Der blev også tid til en masse våbenvedligeholdelse. Som nævnt i sidste brev skal våbnene renses rigtig tit p.gr.a. den megen salt i luften.

Eftermiddagen i går gik med skydning med nogle af de forskellige våbentyper, vi opererer med. Ind imellem var der undervisning i elektronisk krigsførelse for kampinformationsgæsterne. Det ord ville H.C. Andersen have elsket, hvis han havde kendt det. Som I kan forstå, så er vi rigtig gode til at "multitaske" her om bord på THETIS.

Efter en travl tirsdag, var det godt at mødes om aftenen til grillmad på Helo-dækket. Vi nød hinandens selskab og det dejlige vejr. Det var som en sommeraften hjemme i Danmark.

I dag onsdag vågnede vi til store rengøringsdag. Vi ligger stadig ud for Mogadishu og venter på, at VICTORIA skal blive færdig med at losse nødhjælp i land, og ventetiden udnyttes godt med en gang hovedrengøring i skibet, Alle fór rundt med kost og spand, så THETIS til sidst skinnede af renhed.

Lige efter frokost i dag lød budskabet, at nu var VICTORIA på vej ud til os igen. "Frøerne" og "MP - erne" er klar til at indtage "Monkey Island" på VICTORIA igen, og vi er klar til at ledsage den på nok en sejlads.

*"Til lykke! kære maskine!
25.000 timer har du arbejdet for THETIS!"*

*Besætningen på THETIS
Orlogspræsten*

Rejsebrev 16

Halo – hoi! Her kommer vi!

THETIS og VICTORIA er igen på havet på vej til næste havn, hvor VICTORIA skal aflevere nødhjælp fra sin last.

Ja, her kommer vi!

Vejrliget og strømforholdene gør, at der er kommet fut i den ældre dame VICTORIA. Den skyder nu en fart, der gør, at vi måske kommer tidligere end beregnet til vores næste bestemmelsessted.

Måske er i øvrigt gået hen og blevet et nøgleord her på THETIS, for WORLD FOOD PROGRAMME 's (WFP) planer svajer som siv i vinden. Næsten hver eneste dag modtager Chefen ændringer i WFP 's planer for transport af nødhjælpen. Det kan være svært for os danskere, hvis dage er bestemt af vores kalender måneder i forvejen, at vænne sig til en så uregelmæssig arbejdsgang. Men måske er det sundt at prøve, at dagen i dag nogle gange kommer til at forme sig med anderledes opgaver, end vi troede, da vi sprang ud af køjerne – måske.

Tilbage til mødet mellem THETIS og VICTORIA ud for Mogadishu. Onsdag formiddag gjorde det første vagthold af folkene fra Frømandskorpset ("Frøerne") og Militærpolitiet ("MP – erne") sig klar til afgang. Nu vidste de præcis, hvor meget udstyr, de havde behov for at medbringe – hverken for meget eller for lidt.

Da de igen havde placeret sig på VICTORIA 's "Monkey Island", gik vi på THETIS i forhøjet beredskab. Nu var det nemlig boardingholdets tur til at indtage VICTORIA og undersøge, om alt var i orden efter havneopholdet i Mogadishu. Det var heldigvis tilfældet, og samtidig med at vi derefter gik i "ledsageberedskab" – dvs. at bl.a. blev de tunge maskingeværer på toppen af hangaren bemanded – begyndte vi sejladsen mod næste havn. Vores første opgave var udført – en ny begyndte.

Mogadishu forsvandt som en luftspejling for vore øjne. Det var ellers rare ting vores somaliske tolk, kunne fortælle os om forholdene i Somalia. Tolken havde lyttet til somalisk radio, mens vi ventede på VICTORIA. Der foregik kampe rundt om i Somalia mellem forskellige grupper af soldater. Oprørssoldater, regeringsoldater, etiopiske soldater lå i kampe med hinanden forskellige steder i Somalia - kampe, der desværre kostede mange menneskeliv.

I går var der møde hos Chefen i "Talsmandsudvalget". Forinden havde der været møde i valggrupperne (divisionerne og sergenterne og officererne), så man kunne drøfte, hvilke ting talsmanden for den enkelte gruppe skulle bringe op til mødet hos Chefen. På Talsmandsmødet drøfter man så løst og fast om alt, hvad der rører sig i skibet, om hvad man synes er godt eller skidt, om noget nyt kan indføres, eller noget kan ændres. Kort sagt: Det er et forum, hvor alle dagligdagens forhold om bord kan drøftes.

Her fredag skyder vi stadig en god fart hen over bølgerne. Vi er godt i gang med næste opgave. Vi er på vej mod næste havn, hvor VICTORIA skal losse mere nødhjælp.

*Besætningen på THETIS
Orlogspræsten*

NB. Vi har nu i øvrigt været af sted præcis en måned.

Rejsebrev 17

Det er søndag, men det er lidt svært at holde søndag, som vi kender det hjemme i Danmark. For vi er nu på vej med VICTORIA mod den næste havn og ligger i skrivende stund

Så "FUTTER" vi på helo-dækket.

i Indiske Ocean ud for Somalia. Vi er i "Ledsageberedskab", hvilket betyder, at overalt i skibet er vi særlig på vagt, mens vi ledsager VICTORIA, for der er ingen andre, der passer på os og VICTORIA end os selv. På VICTORIA er der nu igen to vagthold af folkene fra Frømandskorpset ("Frøerne") og Militærpolitiet ("MP - erne"). Vi er vendt tilbage til den gode rytme med vagtskifte på VICTORIA kl. 12 middag,

sådan som vi gjorde under den første sejlads fra Mombasa til Mogadishu. Med gummibåd bringes det nye vagthold over, og det afgående tages med tilbage.

Men som vi har skrevet før: Vi er gode til at multi-taske på THETIS. Selv om vi er i højere beredskab, så kan vi godt foretage os en hel masse andet.

På talsmandsmødet forleden syntes man, at der var for lidt fysisk uddannelse og træning (FUT) for hele besætningen. Det var så bare at komme i gang. Både fredag og lørdag var der fælles FUT for alle på helo-dækket. Vi har jo masser af redskaber og vægte, der kan gøres mere eller mindre tunge til formålet. Redskaberne blev stillet op i rad og række på dækket, og ved hjælp af dem vred og vendte vi vores mødige kroppe på forskellig vis ved hver station, så alle vores muskler blev heglet igennem. Både varmen og skibets bevægelser gjorde ikke det hele nemmere, og megen sømandssved gjorde Indiske Ocean mere salt. Så længe vi to og to vandrede

Vi vandrer videre på Via Dolorosa.

Tomme patronhylstre fra dagens skydeøvelse.

i forhold til vores opgave. I den rulle tørner gummibådsbesætningen til, og det samme gør indsatsholdet. Hvem der er med i indsatsholdet bestemmes af havariets karakter på det andet skib, men én person er nok altid med: sanitten. Hun medbringer en taske med førstehjælpsgrej og mere til, så hun er dækket ind. Hun kan jo ikke vide, i hvilken tilstand hun vil finde evt. sårede. Hospitalet er naturligvis rigget til og klar til at modtage sårede fra det andet skib, hvis det skulle blive nødvendigt at overføre dem til THETIS.

I denne rulle trænede vi alle procedurer. Vi satte gummibåden med indsatsholdet og sejlede ud. Ligeledes satte "Frøerne" deres gummibåd. Vi havde den triumf, at vi kunne sejle hurtigere end dem, men måske skyldtes det, at de havde en funktionsfejl på deres båd. Gummibåden sejlede tilbage til THETIS, og indsatsholdet klatrede om bord via lodslejderen, for den eftermiddag var THETIS for øvelse "andet skib".

Vores dygtige mediehold sejlede med vagtholdet over til VICTORIA lørdag middag. De fik lavet mange gode optagelser af dagliglivet på VICTORIAS "Monkey Island". Det bliver spændende at se på film, hvordan livet former sig på "Monkey Island".

Søndagen har indtil nu budt på skydning med P1. Det betyder skydning med kanonen. Det gik fint. Godt at vide, at den fungerer.

*Besætningen på THETIS
Orlogspræsten*

fra station til station og fik alle muskler vækket af deres dvale og gjort dem stærke med de forskellige øvelser, så var der tale om ren Via Dolorosa, men bagefter følte der kun velvære i kroppen. Dagen efter kunne den megen FUT dog tydelig mærkes.

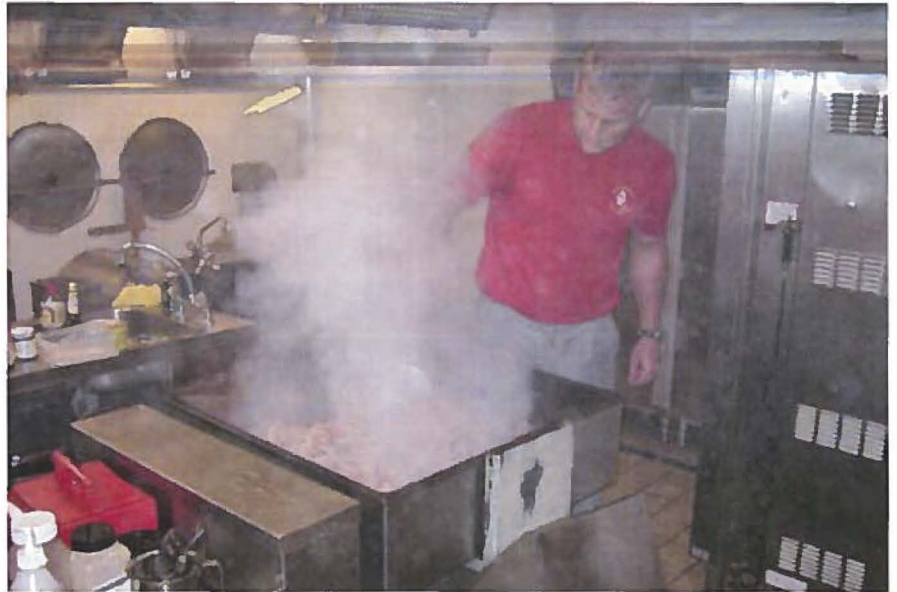
Lørdag formiddag afholdt vi vedligeholdelsesskydning med TMG – er. Her prøvede vi at skyde en bredside både fra styrbord og fra bagbord.

Om eftermiddagen nåede vi også at træne rullen "havari andet skib". Man kan sige, at netop den rulle er relevant

Rejsebrev 18

Mandag morgen rundede vi Afrikas Horn. Fra at vi havde været meget ensomme - VICTORIA og THETIS - på Indiske Ocean, så var der nu en vis trafik på havet. I de meget tidlige morgentimer mandag mødte vi skibe, med mindre både på slæb. Det billede, vi her fik på nethinden gennem vores kikkerter, svarede til det billede, vi havde af piratskibe, som vi havde set på fotografier taget i vores operationsområde. De reagerede ikke på vores tilstedeværelse, og vi må formode, at det handlede om ganske uskyldige fiskere. Men det kan ikke udelukkes, at det var pirater, der bare ikke havde lyst til at nærme sig det store grå krigsskib. Også i de tidlige morgentimer i dag oplevede vi det samme scenarium.

Bageren arbejder i kabyssen.

Chefen arbejder i kabyssen med sit Thai - måltid.

Vi havde også her i den tidlige morgen et opkald om skib i nød. Men det viste sig at være falsk alarm – heldigvis!

Mandag formiddag slog vi rullen ”Mand over bord”. Alle reagerede lynhurtigt, og var på deres poster i løbet af ingen tid. De to gaster på vagt ved de tunge maskingeværer (TMG – erne) på toppen af hangaren hørte til gummibådsbesætningen. Uden videre unødigt snak blev de afløst af to andre gaster, der var uddannet til at betjene TMG – erne, så de to vagter kunne sejle gummibåd. I løbet af ganske få minutter var ikke bare en bjærgmærs (en redningskrans), men to bjærget. Det viste sig altså – for øvelse – at det var to mand over bord. Hvis det er virkeligt og ikke for øvelse, kaster man straks, når alarmen går, en bjærgemærs ud til manden, der er faldet over bord. Når det er for øvelse, nøjes man med at kaste bjærgemærsen over bord, og det er så den, man

bjærger. Der var ros til besætningen, fordi de gennemførte rullen så lynhurtigt.

Nu skulle det afprøves, det, vi havde lært forleden, da vi gennemgik procedurerne for rullen "Havari andet skib". Alarmen gik: "Havari andet skib", ud på posterne og afgive meldinger om, at alle var mødt. "Andet skib" var nu VICTORIA, som havde sagt ja til at deltage i øvelsen. For øvelse blev det meldt, at der var brand om bord på VICTORIA. At skibets last for øvelse bestod af petroleum og juletræer, gjorde ikke situationen mindre farlig. Indsatsholdet nåede over på VICTORIA på meget kort tid og slukkede "branden". Skibet havde meldt, at ingen var kommet til skade, så sanitten var for en gangs skyld ikke med. Men nu blev det meldt, at en af vores røgdykkere var blevet alvorligt forbrændt – for øvelse. Sanit-ten greb sin taske, og af sted gik det med gummibåd over til VICTORIA. Samtidig kom hospitalet hurtigt i højt beredskab. Alt blev gjort klar til at modtage den for øvelse sårede røgdykker. Det gik fint med at få ham over til THETIS og behandlet på hospitalet – for øvelse. Det var en veludført rulle. Alt gik godt, men alle procedurer var jo også blevet gennemarbejdet på forhånd. Øvelse gør som bekendt mester.

Og så var der igen fysisk uddannelse og træning på helo-dækket. Langsomt, men sikkert bevægede vi os fra station til station, og igen fik vi systematisk sat gang i vores muskler. (Se rejsebrev 17)

I går aftes stod der thai – mad på menuen. Chefen og bageren havde tilberedt et meget velsmagende thai – måltid, som vi samlet indtog på helo-dækket. Det var en meget varm dag i går, men nu ved aftenstide blev det mere svalt. I solens sidste stråler og senere i en næsten fuld månes skær nød vi dette "A-1 arrangement" (5 kokkehuer) i hinandens gode selskab. "Og så var det sundt og nærende!" Det var bare hyggeligt!

*Besætningen på THETIS
Orlogspræsten*

Så er chefens og bagerens måltid lige til at spise.

Chefens og bagerens gode mad indtages på helo-dækket.

Rejsebrev 19

Tirsdag 19. februar var en dag, hvor vi gjorde os klar til at afslutte opgaven med at ledsage VICTORIA. Vi nærmede os Berbera, hvor VICTORIA skulle ind og losse nødhjælp. Da gummibåden havde afleveret et nyt hold af folk fra Frømandskorpset ("Frøerne") og militærpolitiet ("MP - erne") på VICTORIA, fik vi sejlet så meget af deres grej tilbage

til THETIS, så det nye hold kun lige havde, hvad de skulle bruge til den sidste vagt.

Kl. 06,00 onsdag morgen sagde vi ved 12-milegrænsen ud for Berbera farvel til VICTORIA. Den måtte nu uden vores hjælp selv sejle det sidste stykke ind til byen. Heldigvis gik det godt. Ingen pirater angreb skibet på vej ind. Vi blev liggende, indtil vi fik at vide, at VICTORIA var sikker i havn. Dermed var

Dykkere i vandet.

vores opgave med at passe på VICTORIA færdig. Alt var forløbet godt. Ingen pirater havde vovet sig i nærheden af os under sejladsen med VICTORIA fra Mombasa via Mogadishu til Berbera.

Tirsdag aften var der finale i vores turneringer. Det handlede om, hvem, der var bedst til Bezzerrwizzer, et spil, hvor ens paratviden bliver sat på en alvorlig og hård prøve. Finalen blev et til-løbsstykke i cafeteriet.

Farvel til VICTORIA, og af sted gik det mod Djibouti. Det var dejligt at få THETIS op i fart. Nu behøvede vi ikke at sejle i sneglefart, som vi havde gjort sammen med VICTORIA. Under den korte forlægning til Djibouti var der meget, der skulle ordnes. Onsdag formiddag lå

Dykkerne i samtale om, hvad man har observeret ved stabilisatorerne.

vi stille i vandet en times tid, mens vi havde dykkere nede og undersøge vores stabilisatorer. Som I véd fra tidligere breve, så har de drillet os af og til og ikke fungereret optimalt. Nu havde vi chancen for at komme ned til dem og få dem ordnet.

Samtidig var der stor travlhed på helo-dækket. Solsejlet skulle sættes op. Navnlig er jernstativet, som sejlet spændes ud på, tungt og lidt besværligt at samle og sætte op. I den stærke varme var det noget af et arbejde, men det er godt i havn, at helo-dækket kan ligge i skygge.

Sidst på eftermiddagen i går nåede vi Djibouti. Og som altid, når vi kommer i havn, er der tusind ting at gøre. Der skal aftales ting og sager med agenten og vores forbindelsesofficerer. Provianten skal i byen og købe ind, så vores beholdning af proviant kan blive suppleret op. Alt det grej, vi har bestilt, ankommer pø om pø og skal bringes om bord osv.

Efter mange dage på havet var det dejligt at komme i havn. Hvordan havneopholdet vil forløbe, véd vi ikke endnu, men næste brev vil helt sikkert handle meget om vores oplevelser i Djibouti.

*Besætningen på THETIS
Orlogspræsten*

Rejsebrev 20

Så er vi i Djibouti. Da vi her i Djibouti skal sige goddag til et nyt hold af folk fra Frømandskorpset ("Frøerne") og Militærpolitiet ("MP - erne") og andre tilgående besætningsmedlemmer, så var det tid at sige farvel til det gamle hold af "Frøer" og "MP - er" og enkelte afgående besætningsmedlemmer. Derfor var det nu, der skulle tages et billede af hele besætningen - et billede af "WFP (World Food Programme) 2008 - Hold 1". Torsdag morgen efter morgenmønstringen stillede vi op i vores fine hvide uniformer til fotografering på kajen. Det blev til et godt billede af os alle i flok og rad.

Dermed var vores havneophold i Djibouti skudt i gang. I havn er der mange ting, der skal ordnes. Navnlig er der meget at gøre for maskinfolkene. Man skal nemlig udnytte, at maskinen er sat i stå, for når den er kold, kan man komme ind i dens ædlere dele for at se, om alt her er i orden.

Det tog maskindepartementet så fat på, for i maskinen arbejder man altid på, at alt skal være i orden. Det skal nemlig være sådan, at: "det er ikke maskinens skyld!" Men også alle andre steder i skibet arbejder man naturligvis på, at alt skal være i orden. Derfor er der mange vedligeholdelsesarbejder, som skal gøres i havn, så vi ikke "gror til", og tingene bare bliver værre eller hober sig op. Der skulle også laves gode aftaler med FADHIL RABI, det næste skib, vi skal ledsage, og som er i fuld gang med at laste nødhjælp ved samme kaj som os.

Men når det daglige arbejde er gjort, kan der gives spadserertilladelse til vagtfri personel. Nu kan tiden udnyttes til at komme væk fra skibet en stund og opleve det sted, hvor vi nu ligger i Havn.

Det var nærliggende, at gå en tur op i Djibouti By, og se lidt på den og dens folkeliv. For os var det noget af et kulturchok, der mødte os i Djibouti By. Franskmændene forlod Djibouti i 1977, og det ser ikke ud som om, at der er sket særlig meget i byen siden. Man kan se, at for mange år siden har husene været fine og måske endda elegante, men nu er de i et kraftigt forfald, ja, nogle står kun tilbage som rene ruiner. Det tropiske klima her er meget hårdt ved bygninger. Alt forfalder hurtigt. I byen mødte vi en meget fattig befolkning, og renovation og kloakering var "en by i Afrika". Derfor bevægede vi os rundt i en meget snavset by, hvor lugten var helt speciel - venligt sagt kunne den kaldes meget eksotisk.

Vi stiller op til fotografering.

Sådan bor mange mennesker i Djibouti.

Muezzinens kalden til bøn fra minareterne fulgte THETIS ud af Suezkanalen.

nyde hinandens selskab under lidt festlige former. Vi havde virkelig en hyggelig aften!

I dag går der en velfærdstur ud til Lac Assal – en saltsø, der ligger et par timers kørsel inde i landet. Mere om den tur i næste rejsebrev.

*Besætningen på THETIS
Orlogspræsten*

Velfærden havde tilrettelagt forskellige velfærdsture. En af præstens ture gik ud til koraløerne Îles Moucha, der ligger 35 minutters sejlads fra Djibouti. Her var der mulighed for at slappe af på en god strand, bade, snorkle og dykke. Det sidste var for dem, der har dykkercertifikat. Det er en rig verden af forskellige farvestrålende fisk og andre havdyr, der møder dykkeren på et koralrev.

I går aftes var en stor del af besætningen til barbecue på den franske militærbase. Det foregik på en terrasse lige ned til stranden. I den sorte tropenat og til lyden af bølgerne, der slog ind på stranden, sad vi på terrassen og nød grillmad og hinandens gode selskab. Det er sjældent, at vi i havn har mulighed for at lave et arrangement, hvor flest mulige i besætning kan

Rejsebrev 21

Så gælder det velfærdsturen til Lac Assal, som løb af stabelen lørdag og gentages i dag mandag.

Lac Assal er en stor saltsø, der ligger lidt over 100 km fra Djibouti By. Den er et så ejendommeligt naturfænomen, at det er en anstrengende bustur værd at tage ud at se og opleve den.

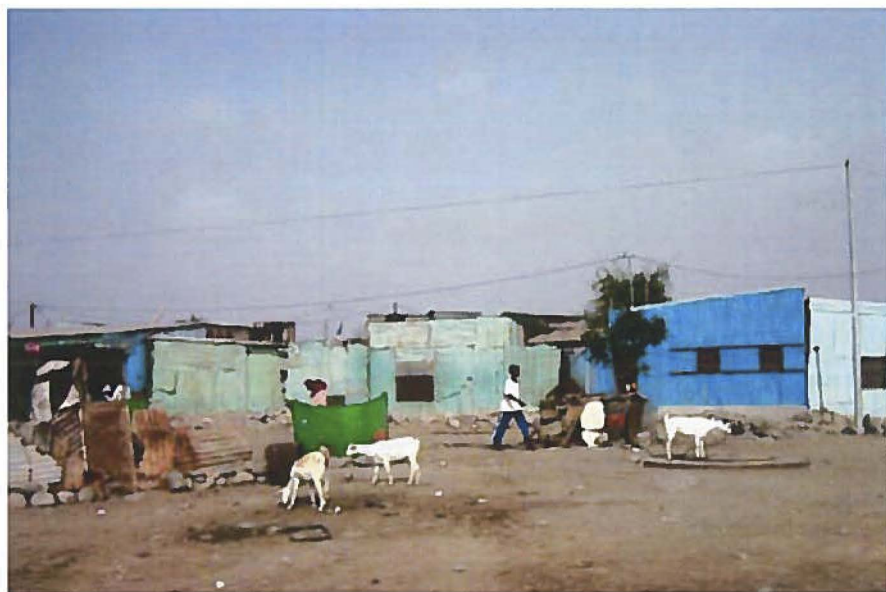
Bus og chauffør klar til afgang til Lac Assal.

den ikke vedligeholdes regelmæssigt, så kom bussens støddæmpere på en hård prøve. Hullerne i vejen var utallige og store.

I udkanten af Djibouti By kørte vi forbi hele byer af blik- og papskure, som var menneskeboliger uden vand, kloakering og elektricitet. Det var stor fattigdom, vi oplevede her.

Så kørte vi af sted i det djiboutianske landskab. Vi kørte op i bjergene. De var ganske

øde og nøgne. I denne del af Afrika, som udgør landet Djibouti, har der i "skabelsens dage" været en stor vulkansk virksomhed og også en del jordskælv. Djibouti ligger nemlig i revnen mellem to af de store skjolde, som dækker jordkloden. Derfor er landet Djibouti dækket af store forvitrede lavasten, hvilket umuliggør enhver form for landbrug. Landet er ganske enkelt en stenørken med

En landsby på vej til Lac Assal.

hårdføre tornebuske og træer hist og her. Disse tornefyldte og tilsyneladende visne vækster er føde for dromedarer, antiloper og geder. De sidstnævnte evnede oven i købet at klatre op i dem, for dog at få fat i friske skud. Ingen af os har før set en ged klatre i træer.

På vej ned til søen gjorde vi holdt ved at par udsigtspunkter. Ved et af dem så vi ned i en uendelig dyb kløft sikkert dannet ved jordskælv og foldningen af bjergene. Man kunne se i bunden, at en flod af og til hjælper erosionen på vej. Noget i dette ørkenlandskab ty-

der nemlig på, at nogle få gange om året kommer der regn i store mængder.

Saltsøen er også et barn af den megen geologiske virksomhed her på stedet. Den ligger 153 m under havets overflade, hvilket gør, at varmen er ekstra stærk her. Vi så først kilden, som leverer vand til søen. Ud af klippen pibler der næsten kogende saltvand, der så baner sig vej ud i søen. Ved den dybblå sø gik vi ud på en mægtig kridhvid saltflade, som vandet havde aflej-

"Er det is, vi går på?"

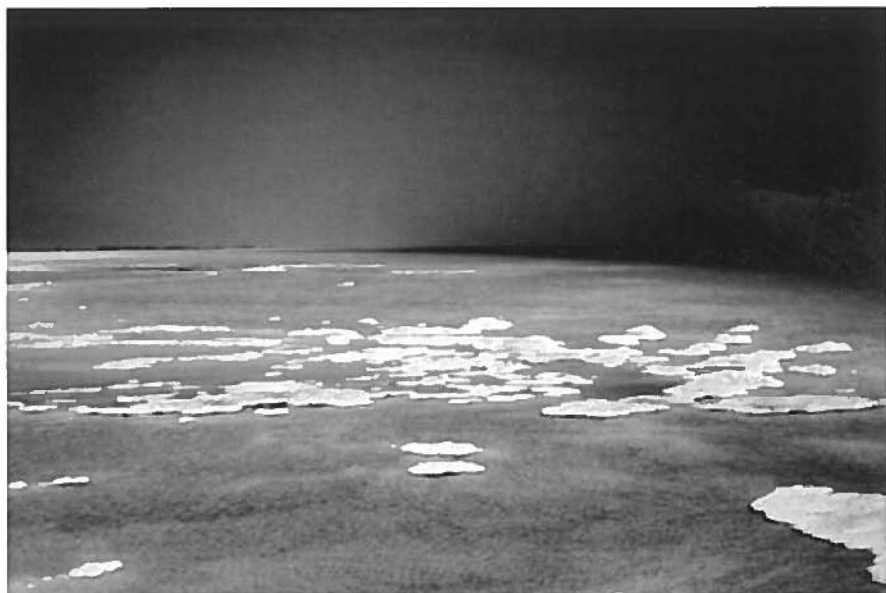
Gæster fra THETIS ved Lac Assal.

ret på søbredden. Den så ud som is. Ikke bare solen, men saltet blændede os, ja, vi befandt os i det hele taget i en blændende verden af blåt og hvidt. På bredden var der handlende, som ville sælge os smukke saltkrystaller og figurer gjort af salt.

Den medbragte frokost indtog vi på stranden ved Aden Bugten ud for en ø, der bliver kaldt Djævløen. Der findes en legende, der fortæller, at netop her ved Djævløen lever der et søuhyre. Videnskabsfolk og eventyrere har endnu ikke fundet spor af dette fabeldyr, men det var en smuk strand at opholde sig på. Baderulle skulle man nok også undlade her, da hajerne jager i dette farvand.

Efter frokost gik turen så tilbage til skibet ad samme vej. En velfærdstur fuld af naturoplevelser var forbi.

Lørdagen var også dagen, hvor vi tog afsked med de afgående folk fra Frømandskorpset ("Frøerne") og Militærpolitiet ("MP - erne") og enkelte besætningsmedlemmer. Det er altid vemodigt at sige farvel, men vi kunne

En studie i blåt og hvidt. Lac Assal.

Bredden af saltsøen Lac Assal.

Kom og køb saltfigurer!.

så glæde os over samtidig at sige velkommen til et nyt hold "Frøer" og "MP – er" og tilgående besætningsmedlemmer. De besætningsmedlemmer, der her kom om bord, var folk fra stambesætningen, sådan at THETIS nu er bemandedet med sin egen besætning. Tak, til de afgangende besætningsmedlemmer for deres gode indsats på THETIS i de forløbne seks uger!

I dag, mandag, ligger vi i Djibouti og venter kun på, at FADHIL RABI, det skib, som bliver vores næste opgave at ledsage, skal blive færdig med at laste nødhjælp. Vi har flere gange besøgt skibet og talt med kaptajnen og prøvet at få et overblik over, hvornår man vil være færdig med at laste. Men som det efterhånden er blevet klart for alle, så er parolen her i Afrika: "Tag det roligt! It's Africa!"

*Besætningen på THETIS
Orlogspræsten*

Rejsebrev 22

I går lå vi stadig i Djibouti.

HVIS – FADHIL RABI skulle blive færdig med at laste nødhjælp, så kunne vi få gang i vores næste opgave med at ledsage den til den havn, hvor den skal aflevere nødhjælpen.

Vi er glade for, at opgaven med VICTORIA blev løst godt og problemfrit, da vi først var kommet fra Mombasa. Dermed har vi været med til at sikre, at de 4.300 ton korn og majs, som VICTORIA havde i sin last, nu kan deles ud til nødlidende i Somalia. De 4.300 ton sikrer 23.500 menneskers liv i et år. Så lad os nu få den næste last af nødhjælp ud til mennesker, hvis liv afhænger af den. Det er det, vi er kommet herved for at være med til at sørge for.

FADHIL RABI.

Når vi i de sidste par dage har fået besked fra FADHIL RABI om et afgangstidspunkt, så er det indtil nu blevet udsat. Men tirsdag morgen begyndte vi alligevel at gøre os klar til at sejle, fordi mængden af den nødhjælp, som endnu ikke var lastet, var så lille, at vi mente, at det var alvor med at komme af sted. Nu blev der travlhed med klargøring til sejlads overalt i THETIS. Bl.a. skal maskinfolkene have besked om tidspunktet for afsejlingen to timer forinden, så maskinen kan startes op. På broen og i operationsrummet er der mange procedurer, der skal

gennemgås. Alt teknisk grej skal efterprøves, om det virker og er i orden, så vi véd, at alt spiller, når vi går fra havn.

Kl. 13,00, tirsdag, kunne vi gå i ”manøvrerulle”. Vi går i ”Manøvrerulle”, når vi enten sejler ind i havn eller sejler ud. Alle poster skal være bemandede på bro, i operationsrum, i kontrolrummet, på alle dæk og på hospitalet osv. Da vi var godt ude af havnen, og

”manøvrerullen” blev afblæst, kunne vi se ind mod Djibouti By, hvor det fornemme Hotel Kempinski dominerede på havnefronten. Snart passerede vi de små koraløer, der havde været mål for en af velfærdsturene.

Da vi var kommet ud på åbent hav, blev der slået for øvelse ”Bjærgningsrulle”. I løbet af få minutter stod vi alle iført vores personlige redningsveste ved de flåder, som vores fordelingskort fortæller os, at vi skal stå klar ved. Vi har alle et fordelingskort, der fortæller hvilke poster, vi skal møde på under de forskellige ruller, og hvilke opgaver, vi skal udføre dér. Det er vigtigt at træne bjærgningsrullen, så vi hurtigt, men uden panik, kan komme op til flåderne og være klar til at forlade skibet. Vi håber, at det aldrig bliver aktuelt, at det kommer dertil!

Vi lå nu tirsdag eftermiddag uden for 12-milegrænsen til Djibouti, så: "FADHIL RABI, kom nu ud til os, og lad os komme af sted mod bestemmelsesstedet!"

Ventetiden udnyttede vi til at gøre os klar til opgaven. De nye folk fra Frømandskorpset og Militærpolitiet havde mange forberedelser med at gøre alt deres grej og deres våben klar.

Én ting var sikker, vi nød alle at komme på havet igen efter mange dage i havn.

I dag, onsdag, er situationen den samme som i går. Ingen FADHIL RABI. Dog i skrivende stund får vi netop besked fra FADHIL RABI, at den vil være ude hos os på havet kl. ca. 16 i eftermiddag. Der er mange ting vi kan gøre inden da. Mere om det i næste brev.

Nu er det ikke HVIS – FADHIL RABI kommer. Nu vover vi at tro på det.

Besætningen på THETIS

Orlogspræsten

Rejsebrev 23

Så ligger vi sammen med det gode skib FADHIL RABI ud for Bosasso i Aden-bugten.

Det er fredag formiddag. Det er en smuk dag. Næsten som en dansk junidag, når den er bedst. FADHIL RABI skal i eftermiddag ind og losse nødhjælp i Bosasso.

De nye "frøer" og "MP-er" boarder THETIS.

Det satser vi på skal gå godt, og dermed vil endnu en opgave være afsluttet for THETIS.

Men lad os begynde med begyndelsen, og den var i onsdags. Her lå vi som sagt ud for Djibouti og ventede på, at FADHIL RABI skulle komme ud til os. I ventetiden behøvede vi ikke at sidde med hænderne i skødet. Det nye hold fra Frømandskorpset ("Frøerne") og Militærpolitiet ("MP - erne") fik trænet noget gummibådssejlad og i den forbindelse øvet sig i at klatre på lodslejder.

Vi har fået en ny læge om bord i Djibouti. Efter frokost tog han lige en undervisningstime med sanitetspersonellet, sådan at alle vidste, hvad deres opgaver er på hospitalet under rullerne.

Samtidig fik "Frøerne" og "MP - erne" set deres våben efter, om de var korrekt indskudt.

Onsdag eftermiddag tog vi igen en tur på "Via Dolorosa" (se rejsebrev 17). Mens man vandrer fra den ene station til den anden og hiver godt og grundigt i motionsinstrumenterne, så sveden hagler af os, er det vigtigt at drikke meget vand. Her på THETIS har vi aldeles rent vand, og så smager det godt! Det skyldes, at vi fremstiller det selv af havvand. Vi suger havvand ind i skibet gennem en slange. Det ledes gennem vores osmoseanlæg, som fjerner al saltet. Derefter kommer det ud til vandhanerne i skibet. Osmoseanlægget kan bedst lide rent havvand, så vi kan ikke producere vand i havn. Derfor er vi blevet rigtig gode til at

Endelig kommer FADHIL RABI ud til os.

"Frøer" og "MP-er" og boardingholdet på vej for at tjekke FADHIL RABI at alt er i orden om bord.

indledende manøvrer til at skulle ledsage skibet gik i gang. Boardingholdet sejlede over og tjekkede skibet. Første vagthold af "Frøer" og "MP – er" kom også over og fik oprettet deres "base" på dækket lige bag skorstenen. Mange ting er mere komfortable på FADHIL RABI end på VICTORIA. Skibet kan levere strøm til "basen" og "Frøerne" og "MP – erne" behøver ikke at medbringe eget toilet.

Vi var af sted. Og det kunne vi fejre med en god gang grillmad på helo-dækket, som vi indtog i strålerne fra den nedgående sol.

Så var vi i rutinen på havet igen. Og det bekom os alle godt. Det var et øde område, vi sejlede i; bortset fra et par DHOW – er (små, for området, karakteristiske både), der sejlede et godt stykke fra os, var der ikke meget liv på havet. Det var der til gengæld i havet. Vi så en stor flok af sværdfisk, og ofte var der "flyvefisk i leg" foran THETIS, men vi er jo også "der øst for Suez".

Pirater? Ja, de holder sig langt væk fra det store grå krigsskib.

En af rutinerne er at skifte vagthold på FADHIL RABI. Det skete præcis kl. 12,00, sådan som vi gjorde det med VICTORIA; det fungerede fint dengang, så hvorfor lave om på det.

Vi sejlede atter i "ledsageberedskab". Derfor var vores tunge maskingeværer (TMG – er) rigget til på dækket over hangaren, så vi forsvarsmæssigt var klar mod alle verdenshjørner. Da solen gik ned i går aftes, så "tændtes der stjerner på himlens blå". Hvis ikke man har sejlet på det store hav og oplevet nattehimlen, så er det svært at forestille sig mængden af

Vi går om bord på FADHIL RABI.

spare på vandet i havn. Vi skal tænke på at tage korte brusebade og fylde vaske-maskinerne op. Men vi skal ikke spare på drikkevandet i denne tropevarme. På havet producerer vi så meget vand, at vi kan spare en reserve op til havneophold.

Så skete det! Ved 16 - tiden, onsdag, kom FADHIL RABI ud til os, og vi kunne sætte kurs mod Bosasso, som er første havn, hvor vi skal aflevere nødhjælp. De

stjerner, som vi kan se herude. Sådant en aften som i går, kommer man så tæt på det uendelige univers, at man næsten synes, man kan træde ud i det og tage sig en spadseretur ad "Mælkevejen". Vagterne skal ud over at se efter skibe også have øje for fly. De kan være svære at se midt i stjernemylderet. Heldigvis har vagterne et fantastisk redskab, når de skal spotte skibe eller fly. Natkikkerten gør nat til dag for den, der ser i den. Når vagterne sætter den for øjnene, kan intet skjules; de får øje på alt, selv om det er sort nat.

Og så er vi tilbage ved begyndelsen af brevet. For de morgenduelige var der i dag kl. 05,45 et nyt tilbud. På helo-dækket var der smidighedsøvelser, så vi rigtig kunne få søvnen ud af kroppen og gå til en ny dag med en – ja, smidig krop.

Og lad os så komme til Bosasso.

Besætningen på THETIS
Orlogspræsten

Rejsebrev 24

Og vi kom til Bosasso. Det skete fredag eftermiddag. Hele fredag formiddag havde vi en smuk udsigt til kystens høje bjerge, og om eftermiddagen fik vi havnebyen Bosasso

Søkort over Bosasso.

i sigte. Ude fra set, så det ud til at være en stor havn med masser af liv.

Når man så læser lidt på Internettet om Bosasso, så viser det sig, at øjnene talte sandt. Bosasso er en by på ca. 500.000 indbyggere med en forholdsvis stor havn med megen skibstrafik. Den ligger i det nordøstlige Somalia, i en selvstændig region ved navn Puntland. Man læser også, at der er forholdsvis roligt

her i forhold til det øvrige Somalia. Det som ikke er så godt ved Bosasso er, at man véd, at der foregår megen illegal virksom i og omkring havnen. Der foregår f.eks. smugling af mennesker ud af Somalia fra havnen. Det er flygtninge, som ønsker at komme til Yemen eller Saudi Arabien i håbet om en bedre tilværelse dér. Disse flygtninge behandles aldeles umenneskeligt om bord på smuglerskibene. For smuglerne er det kun et spørgsmål om penge.

Da FADHIL RABI var klar til at gå i havn, kom der et lille skib, der sendte en stor, sort røgsky op ad skorstenen, ud mod os. Vi lagde os imellem den og FADHIL RABI, og vi var naturligvis i forhøjet beredskab, som vi altid er så tæt på en fremmed havn. Det viste sig at være et skib fra Yemen. Hvad det skulle i Bosasso, det kan vi kun gisne om. Skibet viste ingen interesse for os. Nu kunne FADHIL RABI sejle i havn. Da vi havde forviset os om, at den var kommet godt til kaj, sejlede vi ud og lagde os uden for 12-milegrænsen.

Både natten til lørdag og natten til i dag observerede vi en del små både. Det var hovedsagelig de små DHOW – er (se rejsebrev 23), som vi formoder driver fiskeri i dette farvand. Skulle der have været en enkelt pirat iblandt, så ignorerede han os i hvert fald.

I går lå vi så og ventede på, at FADHIL RABI skulle blive færdig med at losse nødhjælp. Erfaringen sagde os, at det kunne tage længere tid end planlagt. Så vi rustede os med tålmodighed – "it's Africa" – og tilrettelagde øvelser og ruller. Lørdag formiddag tog vi fat på en røgdykkerøvelse. I hele forskibet blev der etableret en "handlebane" for røgdykkerne. Forskibet var mørkelagt, og i mørket bevægede røgdykkerne sig fra opgave til opgave. På den måde fik de trænet, at bruge alt deres udstyr i de forskellige situationer, de kom i undervejs. Var nogen det mindste i tvivl om, hvordan nu lige dette eller hint stykke

FADHIL RABI ud for Bosasso. "Frøer" og "MP-er" boarder den.

kan det altså også være i Afrika. Alt er nemlig muligt her, alt kan lade sig gøre, men nogle gange går tingene uendelig langsomt, andre gange er det lige modsat: "It's Africa!"

Da FADHIL RABI nåede ud til os, gik boardingholdet rutinemæssigt om bord. Der er mange ting boardingholdet skal undersøge, når det går om bord på et skib. Bl.a. skal det se efter, om der er blinde passagerer. Set i lyset af, hvad der foregår i havnen i Bosasso, skulle boardingholdet denne gang være særlig opmærksom på det problem. Vagtholdet fra Frømandskorpset og Militærpolitiet fik sig installeret på skibet, og vi kunne sætte kurs mod næste havn. Godt, at vi kom så hurtigt af sted, for det handler jo om at få nødhjælpen ud til de sultende mennesker så hurtigt som muligt.

Da boardingholdet var vel tilbage, brugte det eftermiddagen sammen med det tilbageblivende vagthold fra Frømandskorpset og Militærpolitiet til at skyde på "handlebane". De skød fra forskellige positioner og i forskellige stillinger, stående, knælende, liggende, og det på tid. Set ud fra netop deres opgaver, er det meget vigtigt, at de holder deres færdigheder i skydning ved lige hele tiden.

Selvfølgelig skulle vi også dyrke FUT (fysisk uddannelse og træning). En lørdag eftermiddag kan ikke bruges bedre end på en gang styrketræning.

I dag er det søndag. Den fejrede vi med en velbesøgt gudstjeneste i cafeteriet. Her, midfaste søndag, lagde dagens tekst op til, at der også skulle være nadver. Kirkekaffen bestod af en kold sodavand, og over den gik snakken hyggeligt blandt kirkegængerne.

Vi har til morgen rundet Afrikas Horn og er på vej med FADHIL RABI mod næste havn, hvor den skal losse nødhjælp. Her ved Hornet har vi set usædvanlig mange delfiner, og natten til i dag var der morild i vandet.

Hvad tror I, vi blandt andet bruger en søndag eftermiddag til? Rigtig gættet.

FUT!

*Besætningen på THETIS
Orlogspræsten*

udstyr skulle bruges, så blev det grundigt repeteret. Det var en lærerig øvelse, hvor røgdykkerne systematisk fik brugt deres udstyr.

Aldrig så snart var øvelsen afblæst, før der kom besked inde fra FADHIL RABI, at den var færdig med at losse og var klar til at komme ud til os. Nu skete det modsatte af, hvad vi havde ventet, FADHIL RABI blev hurtigere klar til at sejle end aftalt. Sådan

Rejsebrev 25

”Det er en ommer!” Mandag var det planlagt, at vi skulle skyde med skibets kanon, men et printkort i teknikken stod af, og så kunne vi ikke skyde. Men den ”ommer” kunne vi tage allerede i dag. Det lykkedes fint at skyde med kanonen her til formiddag.

At skyde med kanonen i fredstid er ikke noget, man bare gør. Der er rigtig mange sikkerhedsregler, der skal overholdes inden og under skydningen. Det hele er ordnet i en procedure, der nøje skal overholdes i forbindelse med skydningen. Teknikken i selve kanonen og i operationsrummet skal spille sammen, og er der fejl et

Kanonen afprøves. Den virker.

eller andet sted i systemet, så kan vi ikke skyde. Når alle disse tekniske ting skal arbejde sammen, så er det klart, at en skydning med kanonen involverer mange medlemmer af besætningen. Derudover er en sådan skydning et tilløbsstykke, for dem, der ikke har opgaver i den forbindelse.

Hvad med omgivelserne? Ja, her er der også ganske bestemte regler, der skal overholdes. Som vi sejler nu, skal skydningen foregå i internationalt farvand, og der må naturligvis ikke være andre skibe inden for en bestemt radius af THETIS. I øvrigt kalder man alle skibe, der ligger milevidt fra THETIS, for at advare dem.

Når alle krav er indfriet, og alle regler er overholdt, kan der skydes. Kanonen på THETIS er så effektiv i sin konstruktion og teknik, at den faktisk altid rammer det mål, den er indstillet til at skulle ramme. Det er imponerende at stå på broen og iagttage, hvor hurtigt kanonen flytter sig med små robotagtige bevægelser præcis til den position, man ønsker, den skal skyde i.

Som sagt gik skydningen godt i dag. Godt nok opstod der en fejl, men man lærer som bekendt meget af at rette fejl. Det gjorde kanonfolkene også, da de måtte ind i kanonens ædlere dele for at finde fejlen, så skydningen kunne gennemføres.

Som sagt i sidste brev er det vigtigt at træne i skydning med vores håndvåben. Selv om man ikke skulle tro det, så er der mange måder, at gøre det på. Folkene fra Frømandskorpset og Militærpolitiet udnyttede f. eks. i går overførslen af et nyt vagthold til FADHIL RABI til fra gummibåden at øve sig i skydning med LMG (let maskingevær). En svær disciplin, når man tænker på, hvor uroligt en gummibåd som regel ligger på havet. Boardingholdet og vagtholdet har øvet sig i skydning med karabin både i går og i dag på

helo-dækket, og i dag var teknikkerne også med. Godt, at der ikke er andre end FADHIL RABI i nærheden, ellers ville folk tro, at krigen var brudt ud på THETIS.

I virkeligheden lever vi et stille og fredeligt liv på THETIS vekslende mellem dagligt arbejde, vagter og frivagter. I går aftes bakkede kabyssen ud med mexicaner mad. Da vi alle spiste godt af den gode og krydrede mad, mærkede vi ikke lugtgenerne fra hvidløgene i maden resten af aftenen. Ved solopgang kan vi dyrke smidighedsøvelser. Selv om det er tidligt, så er det populært. Om eftermiddagen sveder vi tran til styrketræningen. Måske er der nogle af os, der kommer et par kilo lettere hjem. Og så har vi igen et par turneringer med stor deltagelse kørende. Nu gælder det Dart og Backgammon.

I øvrigt ligger vi i Indiske Ocean ud for Somalia sammen med FADHIL RABI. Vejret - ja, som altid: Solskin, næsten ingen vind, og 25 – 30 grader. Vi har det godt om bord.

Besætningen på THETIS
Orlogspræsten

Rejsebrev 26

Mogadishu. Her til morgen dukkede byen frem af varmedisen. FADHIL RABI skal ind i havnen og losse sin vigtige last af nødhjælp til Somalias befolkning. Når denne last er losset, har THETIS indtil nu været med til at levere ca. 6.800 ton nødhjælp til sultende mennesker. (se også rejsebrev 22)

Vi afventer, at de lokale myndigheder skal komme ud til os og overtage vagten på FADHIL RABI fra vagtholdet fra Frømandskorpset og Militærpolitiet. De lokale myndigheder skal så bringe skibet sikkert i havn. I den situation går vi naturligvis i forhøjet beredskab, så vi er godt rustede til at passe på os selv og THETIS.

Men der er jo en forhistorie.

Sidste rejsebrev sluttede tirsdag eftermiddag. Tirsdag aften var der gang i den ude på helo-dækket efter mørkets frembrud, og dem, der kunne af skibets besætning, mødte frem. Vi har jo forskellige våben og midler til at holde piraterne på afstand af os og det skib, vi ledsager. Disse midler kan være skræmmemidler. De ser farlige ud, men i grunden gør de ingen skade. F. eks. er vores salutkanon ganske harmløs, men lyden af den, når vi fyrer den af, kan være meget skræmmende. Det kunne jo være en rigtig kanon. Vi skød to gange med den for at sikre os, at den var i orden. Derudover har vi dysekanonen, "Karl Gustav". Det var folkene fra Frømandskorpset, der præsenterede os for denne specielle kanon. Med den kan der skydes kraftige lysgranater af, som lyser havet op omkring THETIS. Kanonen bæres af en mand på skulderen, en anden lader kanonen. Man skal være indstillet på, at når den går af, "sparker den bagud" ret så kraftigt og med ild i halen. Braget fra den er så stort, at man kan mærke vibrationer i dækket, så hold fast på hat og briller. Lyseffekten fra granaten er stor. Havet omkring THETIS bliver oplyst som ved højlys dag, og det endda meget længe. Hvis en sådan granat skydes af en sort nat og oplyser et skib med pirater om bord, så er der store chancer for, at de stikker halen mellem benene og sejler væk. Andre mindre lysgranater blev også afprøvet ved samme lejlighed. Det er "ej blot til lyst", at vi sætter sådanne ting i værk; det er for at afprøve, at vores grej fungerer. Men det gør ikke noget, at en sådan øvelse også har en vis underholdningsværdi.

I går fik vi en reminder om, at her, hvor vi sejler, skal man ikke sådan kaste sig i bølgerne. En stor grå haj smøg sig op af THETIS 's side på jagt efter mad. Også i dag har vi observeret hajer.

I forbindelse med vagtafløsningen på FADHIL RABI i går, var Chefen på visit hos sin kollega. Det var et hyggeligt møde mellem de to kaptajner.

Efter frokost i går kunne vi ikke lade være. Vi måtte lige prøve vores kanon én gang til. Det blev til en vellykket skydning.

Så tog vi igen fat på den systematiske træning i at skyde med håndvåben, en træning, vi har haft gang i et par dage. Alle skal igennem denne træning, så vi er sikre på, hvordan vi skal håndtere vores våben.

I dagens skydning indlagde vi en sanitetsøvelse. For øvelse blev et besætningsmedlem ramt af et vådeskud. Lynhurtigt var sanitetsfolkene på banen. De fik manden anbragt på

Båreholdet i aktion.

opgave, og det er gået godt. Når vi afleverer et skib lastet med nødhjælp til en havn, så glæder vi os over, at vi har været med til at sørge for, at tusindvis af mennesker er sikret mad i munden rigtig lang tid. Det er med til at give god mening i vores hverdag om bord på THETIS.

*Besætningen på THETIS
Orlogspræsten*

en bære og fik ham bragt ind på hospitalet, hvor doktoren og hans folk straks tog ham under behandling. For øvelse fik man ham stabiliseret og bragt uden for livsfare. Til alle, der var involveret i øvelsen, skal der lyde et "well done". Alle reagerede lynhurtigt og udførte deres opgaver til ug. Her skal lige bemærkes, at ingen vidste på forhånd at øvelsen ville finde sted.

FADHIL RABI er vel i havn og kan losse sin last. Vi har afsluttet endnu en

Rejsebrev 27

Og så var vi pludselig os selv igen. Torsdag fik vi som sagt afleveret FADHIL RABI i Mogadishu og kunne nu forlægge til Mombasa, hvor vores næste opgave ligger og venter på os. Denne gang skal vi ledsage to skibe. Det skal blive spændende at komme af sted med dem.

Men forlægningen til Mombasa skulle også udnyttes. Vores træningsprogram i skydning med håndvåben er vi slet ikke færdige med, så vi fortsatte med skydningen torsdag eftermiddag. Efter skydningen var det hyggeligt at sidde sammen på helo-dækket og rense våbnene.

Torsdag aften fik vi grillmad på helo-dækket. Det har vi nu fået nogle gange, men det er altså hyggeligt at forlægge skafningen til helo-dækket, for når solen går ned bliver det trods alt køligere, og vi når en temperatur, som er mere behagelig at være ude i – og så er vi alle samlet i hinandens behagelige selskab.

Midt under skafningen krydsede vi igen ækvator. Vi blev prajet af vagtchefen, at nu var det nu. Vi stod parat, og det øjeblik, vi krydsede linien, hoppede vi alle højt op i luften. Da vi dalede ned igen, var vi på den anden side af ækvator. Således hoppede vi over på den sydlige halvkugle.

Fredag formiddag holdt vores somaliske tolk et foredrag om Somalia. Vi hørte om landets geografi, historie, kultur og traditioner og dets nuværende situation. Somalia er en tidligere italiensk koloni. Derfor tales der også italiensk ved siden af, at man naturligvis taler det somaliske sprog og engelsk.

I Somalia bor der mange forskellige klaner. De fleste mennesker i Somalia er sunimuslimer. Man er meget bevidst om, hvilken klan man tilhører, og man er pligtig til at hjælpe sine brødre og søstre i klanen, hvis de er i nød. Hvordan andre klaner klarer tilværelsen, er man knap så interesseret i. Derfor er der en evig kamp mellem klanerne om at komme først til mølle, når det gælder om at få magten over landet og om at få del i de ressourcer, som findes i Somalia, og få del i de ressourcer, som indføres i landet. Denne kamp mellem klanerne er sikkert den egentlige årsag til, at landet er i en borgerkrigsagtig tilstand, og at folk på grund af den sulter. Det er her World Food Programme træder ind, og sørger for, at der kommer mad ud til de tusindvis af sultende mennesker. Tolken fortalte, at selv om det er svært at stoppe stridighederne mellem klanerne, så er fred det eneste somalierne ønsker. Det var et spændende foredrag, hvor vi fik indblik i, hvor vigtigt det er, at der kommer mad frem til Somalia. Med foredraget fik vi føjet nyt til den baggrundsviden, vi har om den opgave, som THETIS er sat til at løse.

Sidst på eftermiddagen i går kom vi til Mombasa i Kenya. Der var endnu varmere, end sidst vi var her. Dog var der gensynsglæde at spore hos os. Jo, vi kom til at ligge ved samme kaj som sidste gang. Herfra véd vi alt om, hvordan vi kommer ud i byen, når der gives spadserertilladelse. Alt var ved det gamle, undtagen den stærkere varme.

Lige efter at vi var ankommet, var der en lille sky, som ikke kunne holde sig mere og lod det regne lidt på os. Det var velsignet, at mærke regn på kroppen igen.

Et nyt havneophold ligger foran os. Mere om det i næste brev.

Rejsebrev 28

Mombasa! Siden fredag eftermiddag har vi ligget i Mombasa i Kenya. Her er hedt, som et vist sted under jorden, hvor det siges, at kongen er en lille sjov mand med horn i panden og lang hale. Ja, der flyder megen god dansk sømands-sved ud i Mombasa i disse dage.

Når et skib som THETIS bliver brugt så meget, som det gør under et langt togt til "Langt-bort-i-stan", så sætter det sine spor overalt både inde i skibet og uden på. Under et havneophold er det perfekt at bruge tiden til at få skibet shinet op, så det bliver som nyt igen. Allerede inden vi gik i havn, begyndte vi at

Nedvaskning af THETIS.

tale om, hvor i skibet en kost og en spand vand ville gøre underværker. F.eks. kunne det være en god idé, at få skibssiden vasket grundigt. Det ville vi også straks være gået i gang med, hvis bare vi kunne have fået vand fra kajen, men det var ikke muligt i lørdags.

Det gjorde os naturligvis ikke arbejdsløse. Det er store mængder vand, der skal bruges til at nedvaske skibssiden, men der var vand nok i skibets beholdning til rengøring inde i skibet. I et stort skib som THETIS med ca. 80 mand og kvinder om bord er der altid et eller andet, som trænger til en kærlig hånd og lidt knofedt. Det er i orden at arbejde inde i skibet. Her er trods alt lavere temperaturer end udenfor, da vores aircondition arbejder her. Hvis vores aircondition skal virke tilfredsstillende, skal vi huske at lukke lugerne ud til, for vi kan jo ikke nedkøle hele Afrika. Og så gik vi til den inde i skibet med klud, kost og spand.

Til gengæld var det en rigtig varm omgang at sætte vores solsejl op ude på helo-dækket, men da det var gjort, fik vi "valuta for pengene", for solsejlet gør, at det er behageligt at opholde sig på helo-dækket, samtidig med at det også er med til at bringe temperaturen i agterskibet lidt ned. Her har vores aircondition nemlig svært ved at virke optimalt, fordi helo-dækket bliver så kraftig opvarmet af solen.

En anden varm tørn er vagten om bord, når vi er i en havn som Mombasa. Det er varmt at stå vagt ved falderebet og de andre steder, hvor vi har sat vagtposter ude. Det handler om hele tiden at sørge for, at man på vagten får rigelig med vand at drikke, så man ikke dehydrerer med et ildebefindende til følge. Man sørger også for ofte at rotere vagten, så man ikke står på en post ret lang tid ad gangen. Men varmt er det at stå på vagt i Mombasa.

Alt det her gælder for de besætningsmedlemmer, der er på vagt, men der er jo også noget, der hedder at være vagtfri i havn. Til det personel, der har vagtfri, gives der spadserertilladelse. Her er det, at præstens velfærdsarrangementer kan bruges. Mere om det i næste brev.

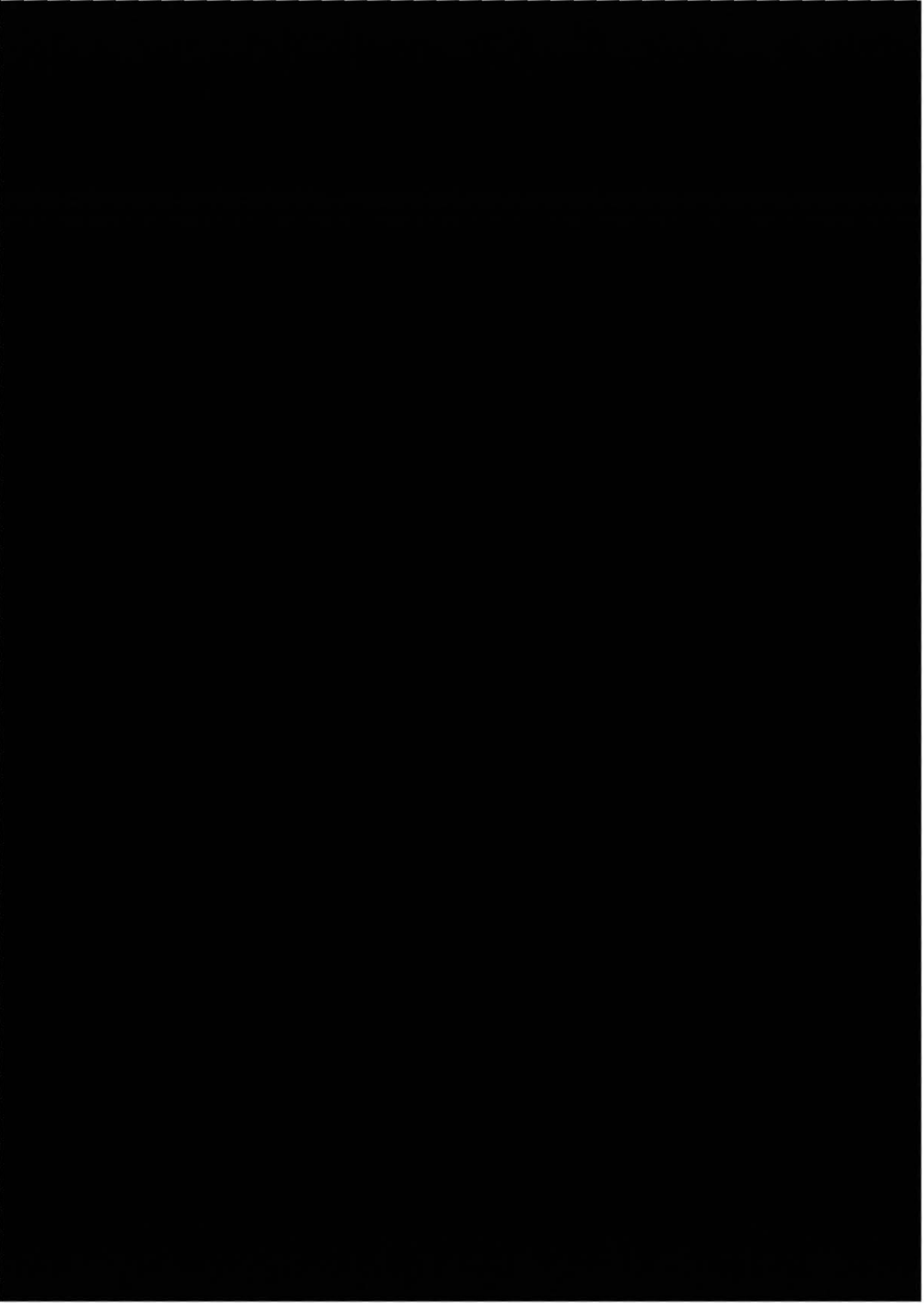
Besætningen på THETIS Orlogspræsten

Så kan det næsten ikke blive varmere, når solen står i den position, men det skal ikke hindre os i at komme ud af skibet for at opleve Mombasa og omegn. Den mulighed har vi nemlig, når vi har vagtfri og får tilladelse til at forlade skibet.

Vi kunne godt drøge på i venten, for siden sidst vi var i Mombasa, er der indtilfældigt blevet fred og ingen ulykker i Kenya. De politiske stridigheder, som har hærgnet Kenya i begyndelse af dette år, og som har kostet masser af menneskeliv, er nu heldigvis blevet tilbagetrukket. Det præger meget den befolkning, vi møder, at der aner er fred og ro i landet. De er glade, venlige og imødekommende, glade, fordi man nu kan få lægget på ret køl igen. Generelt skal det siges, at den kenyanske befolkning er venlig og gæstfri.

Man kunne selv gå på opdagelse, men man kunne også melde sig til præstens velfærdsarrangementer. Et af arrangementerne var f.eks. enten at tage på en en-dags safari eller en to-dages safari i Tsavo East National Park, som i areal er lidt større end Israel. Denne gang var vores sejlplaner sådan, at hvert besætningsmedlem havde mulighed for at tilbringe en nat uden for skibet. Den mulighed har vi ikke haft, siden vi tog fra Danmark. På en-dages safarier så man flest dyr. I dagtimerne hviler dyrene på skyggestedene, men ved solnedgang og i den tidlige morgen bliver de aktive. Så kommer de frem af deres huller og søger hen til vandhullerne for at drikke. På de tider af dagen sørgede vi selvfølgelig også for at være ude af vores huller, for at være sammen med dyrene. Vi så flokke af elefanter, zebraer, antiloper af enhver art, vortesvin, giraffer. Flethesticus' øjne og næsebor stikkede op af vandet. Løverne kom frem dels for at drikke, dels for at skaffe sig noget at spise. Flokke af bavianer stak rudad, legede og skridte ud på hinanden. Man oplevede mange eksotiske og farverige fugle, strudse, flokke af de grumme gråbe, savanneskoldemænd. Et af holdene oplevede oven i købet at møde en leopard. Det eneste vi manglede af så, var et menneskehorn. Vi fik at vide, at der i parken levede ca. 50 eksemplarer

Rejsebrev 29

”Jamen, jeg har jo ingen skygge!” Pludselig står man på gaden i Mombasa i middagsstunden og opdager, at ens skygge er reduceret til en mørk rund plet, som man har plantet sine fødder midt på. Her lige syd for ækvator står middagssolen i øjeblikket i zenit, lige over ens hoved.

Så kan det næsten ikke blive varmere, når solen står i den position, men det skal ikke hindre os i at komme ud af skibet for at opleve Mombasa og omegn. Den mulighed får vi nemlig, når vi har vagtfri og får tilladelse til at forlade skibet.

Vi kunne roligt drage ud i verden, for siden sidst vi var i Mombasa, er der imidlertid blevet fred og ingen fare i Kenya. De politiske stridigheder, som har hærget Kenya i begyndelse af dette år, og som har kostet masser af menneskeliv, er nu heldigvis blevet bilagt. Det præger meget den befolkning, vi møder, at der atter er fred og ro i landet. De er glade, venlige og imødekommende, glade, fordi man nu kan få landet på ret køl igen. Generelt skal det siges, at den kenyanske befolkning er venlig og gæstfri.

Man kunne selv gå på opdagelse, men man kunne også melde sig til præstens velfærdssarrangementer. Et af arrangementerne var f.eks. enten at tage på en en-dags safari eller en to-dages safari i Tsavo East National Park, som i areal er lidt større end Israel. Denne gang var vores sejlplaner sådan, at hvert besætningsmedlem havde mulighed for at tilbringe en nat uden for skibet. Den mulighed har vi ikke haft, siden vi tog fra Danmark. På to-dages safarien så man flest dyr. I dagtimerne hviler dyrene på skyggefulde steder, men ved solnedgang og i den tidlige morgen bliver de aktive. Så kommer de frem af deres huller og søger hen til vandhullerne for at drikke. På de tider af dagen sørgede vi selvfølgelig også for at være ude af vores huller, for at være sammen med dyrene. Vi så flokke af elefanter, zebraer, antiloper af enhver art, vortesvin, giraffer. Flodhestens øjne og næsebor dukkede op af vandet. Løverne kom frem dels for at drikke, dels for at skaffe sig noget at spise. Flokke af bavianer fór rundt, legede og skældte ud på hinanden. Man oplevede mange eksotiske og farverige fugle, strudse, flokke af de grumme gribbe, savannens skraldemænd. Et af holdene oplevede oven i købet at møde en leopard. Det eneste vi manglede at se, var et næsehorn. Vi fik at vide, at der i parken levede ca. 50 eksemplarer

Græssende antiloper.

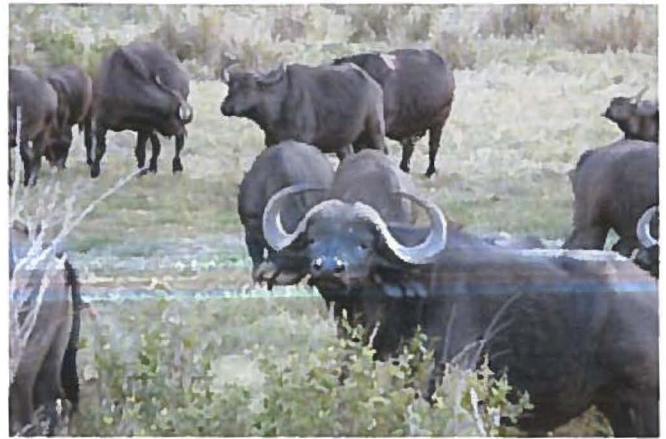

Forgæves forsøger giraffen at skjule sig.

Ellefantflokken nærmer sig.

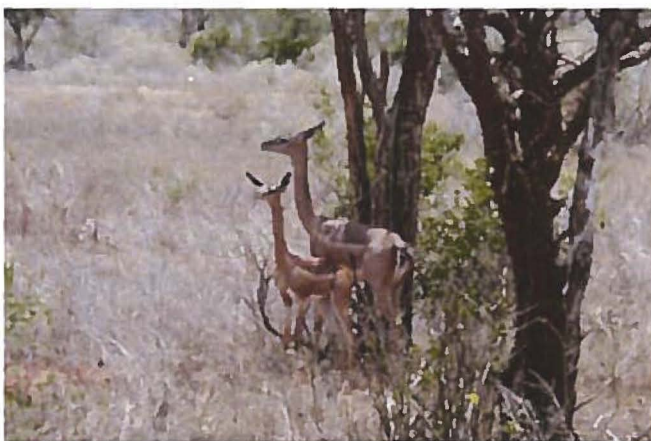
Nysgerrige bøfler.

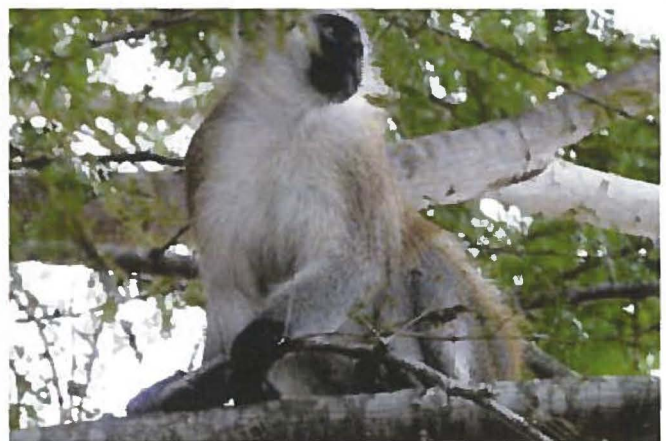
Leoparden: "Æh – bæh, I kan ikke nå mig!"

Hunløverne slapper af.

Årvågne antiloper.

Hvad er mon det for en abe?.

af dette dyr fra en anden tid. Vi blev indlogeret i telte i Satao Camp, der lå ved et vandhul ca. midt i parken. Her fik vi lige nogle få timers nattesøvn; vi var jo kommet for at se og opleve dyrene. At tage på safari betyder ikke, at man tager på jagt. Det er nemlig forbudt at skyde dyrene i Kenya. Det her var altså en fotosafari. Vi har bunker af billeder og film med hjem fra safarien. Det er god underholdning i de lange vinteraftner.

Præsten havde også arrangeret, at man for rimelige penge kunne tage ophold på et hotel i en halv dag eller i 24 timer, hvor alt så var betalt. Her kunne man udover at bade i Indiske Ocean også dykke, og havde man ikke certifikat, kunne man få undervisning i at dykke. Hotellet stillede også alskens vandsportsudstyr til rådighed for gæsterne. Et

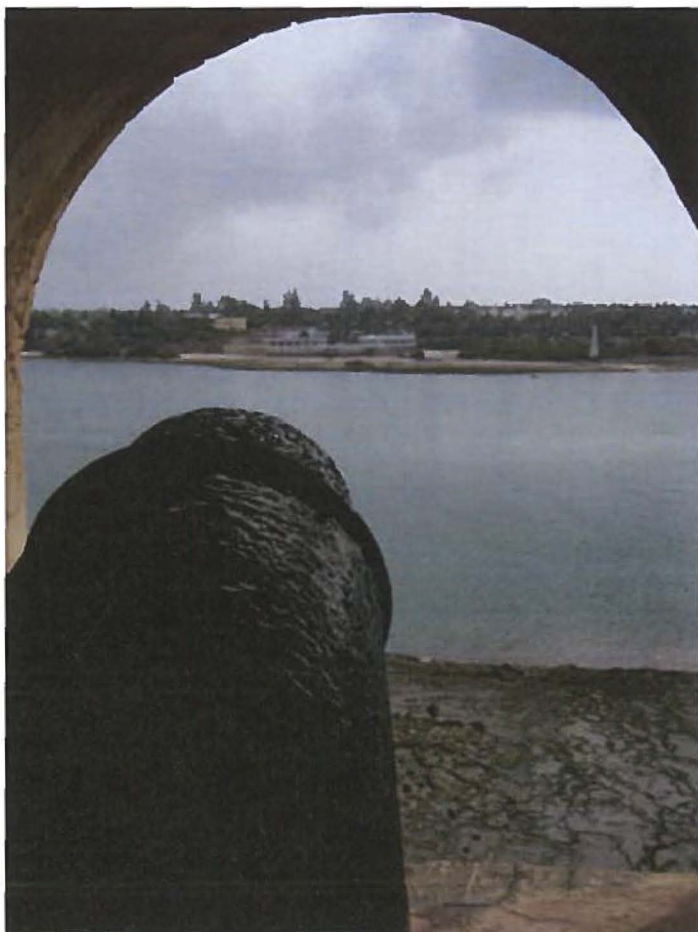

Så kan der holdes frokostpause.

Portugiserne bragte kristendommen til Kenya, araberne islam. Efter at have set Fort Jesus kunne man tage sig en spadseretur rundt i den gamle bydels smalle gyder. Her bor der udelukkende muslimer, hvorfor de gamle huse fint repræsenterer muslimsk arkitektur. De mange altaner med smukt udskårne rækværk, og de rigt udskårne døre med korancitater. Alt sammen er det i charmerende forfald, men det er tydeligt, at det har været rigtig flot engang.

Men Mombasa byder også på moderne indkøbscentre, som var fristende at besøge.

Den kenyanske træskærerkunst kunne vi købe overalt, hvor vi kom frem. Selv lige uden for vores egen "gadedør" ind til skibet stod der handlende, som ville sælge os træskærerarbejder af enhver art, for det meste forestillende Afrikas mennesker og dyr: "Spe-

Udsigten fra en kanon på Fort Jesus – Mombasa.

sådant ophold på hotel et halvt eller et helt døgn var absolut god afslapning. Her var der god mulighed for at få batterierne ladet op til næste sejlads.

Mombasa er også en god by at gå på opdagelse i. Man kunne tage op på Fort Jesus og mærke historiens vingesus. Fortet er bygget i slutningen af 1500-tallet af portugiserne, erobret af araberne fra Oman i 1600-tallet og senere af englænderne. Det fortæller, at den oprindelige befolknings kultur er blevet godt mikset med de frem-

medes. Portugiserne bragte kristendommen til Kenya, araberne islam. Efter at have set Fort Jesus kunne man tage sig en spadseretur rundt i den gamle bydels smalle gyder. Her bor der udelukkende muslimer, hvorfor de gamle huse fint repræsenterer muslimsk arkitektur. De mange altaner med smukt udskårne rækværk, og de rigt udskårne døre med korancitater. Alt sammen er det i charmerende forfald, men det er tydeligt, at det har været rigtig flot engang.

Men Mombasa byder også på moderne indkøbscentre, som var fristende at besøge.

Den kenyanske træskærerkunst kunne vi købe overalt, hvor vi kom frem. Selv lige uden for vores egen "gadedør" ind til skibet stod der handlende, som ville sælge os træskærerarbejder af enhver art, for det meste forestillende Afrikas mennesker og dyr: "Spe-

cial price for you, my friend!" Da vi i går måtte forhale skibet til en anden kajplads, forhalede de handlende også. Deres butikker blev lynhurtigt pakket sammen, og da vi lå godt ved den nye kajplads, så åbnede de deres boder ved skibet igen.

Skulle vi købe træfigurer, var det bedst at tage ud, hvor de blev lavet. Under stråttækte halvtag sad der hundreder af kunstnere og fremstillede figurerne. Det var fascinerende at gå rundt og opleve dem skabe kunst ud af et stykke træ med deres primitive værktøj. Figurerne er virkelig håndens værk. I butikken derude kunne vi købe de færdige kunstværker til faste priser. Det var dejligt at kunne få lov til at gå i fred og se på figurerne og måske vælge sig en eller to ud, som man gerne ville købe med hjem. Her var ingen prutten om prisen.

Det har været et dejligt havneophold i Mombasa. Alle har vi haft en stund,

hvor vi kunne forlade skibet og få ladet op til at tage fat på den næste opgave, som THETIS skal løse. Efter sådan et havneophold møder vi glade og er klar til at tage fat med fornyede kræfter, når vi skal på havet igen. I skrivende stund véd vi ikke præcis, hvornår det bliver. Vi afventer, at de to skibe, vi skal ledsage, bliver færdige med at laste nødhjælp.

Besætningen på THETIS
Orlogspræsten

Rejsebrev 30

Gadebillede fra Mombasa.

Stadig Mombasa. Vi afventer, at de to skibe, som vi skal ledsage, bliver færdige med at laste nødhjælp, så vi kan komme i gang med næste opgave. Vi er ikke mere alene i Mombasa. Her til morgen kom der et forsyningskib fra den franske flåde i havn. Den franske besætning skal vi nok senere få hilst på.

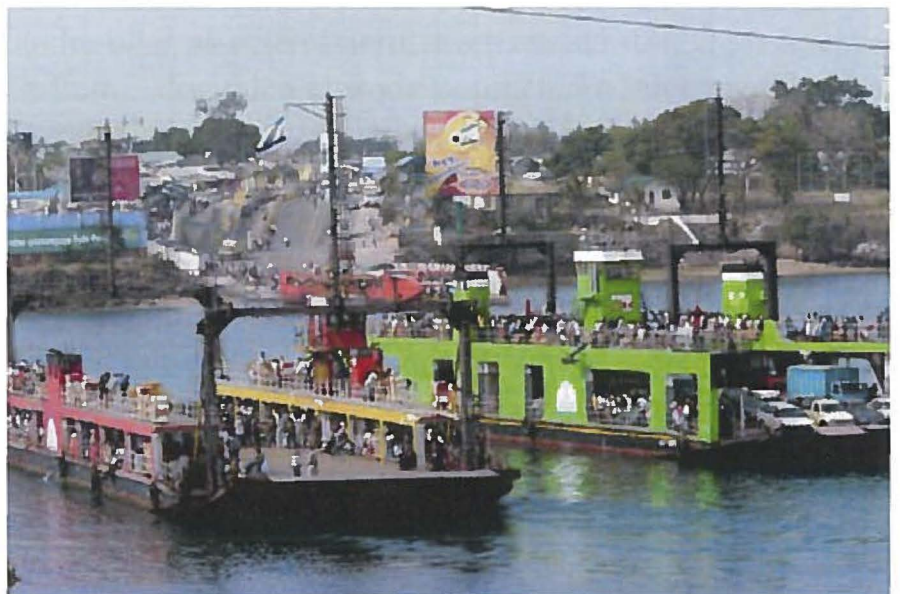
I nat har det regnet temmelig meget. Vi havde glædet os til regn, men

desværre gør den, at varmen bliver endnu tungere på grund af den større luftfugtighed.

Vi bruger ventetiden til at fortsætte vores "store badedag" projekt for skibet. Nu har vi nemlig fået vand til rengøringsbrug, så vi er kraftig i gang med at få vasket skibet ned udvendigt. Der er tale om, at THETIS får sig et ordentligt brusebad, og det gør underværker. THETIS kommer til at stråle af renhed. Skibet er rigtig flot at se på i al sin grå renhed, som det ligger til kajs i Mombasa havn.

Indvendig i skibet tager vi også fat på rengøringen i disse dage. Det er altså ikke bare midt på dørken, at gulvskrubben danser rundt, det er helt ind i de fjerneste kroge, der bliver gjort rent. Alle skotter, paneler, ledningskasser osv. både dem, der sidder højt, og dem, der sidder lavt, bliver vasket af. Gulvtæpper rundt om i skibet bliver vasket. Vi har gang i en hovedrengøring, som vil noget! Ikke blot kan det ses, at alt bliver vasket ned, men det dufter også rent alle vegne. Alle i besætningen opfører sig i disse dage som hvide tornadoer, der puster alt støv og snavs væk fra skibet.

Dernæst kan man se os gå rundt med inventarlistes. Nu er der tid til at få alt inventar talt op. Det er lige fra hvor mange glas, kopper, knive og gaffler, der

Overfyldte havnefærger – Mombasa havn.

Trængsel omkring boderne i Mombasa.

motor, hvorfor et par folk fra OPLOG NORD har været om bord et par dage og arbejdet i maskinen, så også her har der været og er stadigvæk stor travlhed – en travlhed, som vores egne teknikere naturligvis deltager i.

Efter en god arbejdsdag er det godt at få spadserertilladelse. Så drejer det sig om at komme ud i Mombasa og opleve noget. Det er jo et noget anderledes bybillede, der møder os her end det, vi kender fra danske byer. Trafikken i Mombasa er et kapitel for sig. Først skal man huske, at der er venstrekørsel. Dernæst gælder det i øvrigt bare om også at have øjne i nakken, for alle kører fuldstændig, som det passer dem – sådan ser det i hvert fald ud – så hold på hat og briller, når du begiver dig ud på gader og stræder.

Skal man have fat i en taxa, er det ikke svært. Der holder mange af dem klar ved skibet. Når man er på vej i byen letter chaufførerne som fugle fra deres biler: ”kør med mig, jeg er den billigste!” Hovedreglen er: Sæt dig aldrig i en taxa uden at have aftalt prisen i forvejen! Når prisen er aftalt, kan man stige til vogns. Prisen inkluderer som regel både ud og hjemtur; chaufføren venter tålmodigt på, at man får afviklet sine ærinder i byen – også selv om det kan tage flere timer, før man vil tilbage til skibet.

Så er der afgang. Taxaen starter, trød på speederen, brems, brug hornet - det er som at køre radiobil i Tivoli! Alle de andre biler på vejen sværmer om taxaen som vrede hvepse. Det handler om at komme først frem – dog uden at støde sammen. To biler er ofte så tæt på hinanden, at der kun lige kan være et barberblad mellem dem. Der er mange rundkørsler, men meget få lyskurve, og de, der er, respekteres ikke særlig meget. Rundt i dette inferno af biler bevæger der sig på kryds og tværs cykler og masser af fodgængere, som indånder bilos og støv, der hænger som en tåge i gaderne. Man får også sine nyrer godt rystet i taxaen. Vejene i Mombasa er hul på hul, så bilens støddæmpere bliver sat på en hård prøve. Ingen af os ville udsætte vores pæne biler for vejene i denne by. Når man bevæger sig ud i trafikken i Mombasa må parolen være: TAKE CARE!

*Besætningen på THETIS
Orlogspræsten*

er i messerne og cafeteriet, til hvor mange skruer og andet grej, der er i værkstederne, til hvor mange billeder vi har af Dronning Margrethe.

Oppe på de forskellige dæk er der igen blevet tørt efter ”brusebadet”. Så nu griber dæksfolkene fat i pensel og maling for at male, hvor det var tiltrængt.

THETIS havde behov for assistance til en hjælpe-

Rejsebrev 31

I morgen skal vi på havet igen. Det glæder vi os alle til efter et godt havneophold i Mombasa. Vi har nu været i havn en god uge. Det rækker. Så nu er det tid at komme ud at sejle og leve livet på havet.

Men det har været et godt havneophold her i Mombasa. Dels har vi fået shinet THETIS op, så alt skinner og stråler om bord, og al vores teknik spiller, dels har vi, når der har været givet spadserertilladelse, været i land og har oplevet rigtig meget i dette varme og eksotiske land, Kenya, som er så meget anderledes end Danmark, både hvad kultur og natur angår. Med fornyede kræfter er vi klar til at tage fat på opgaven igen.

Her i weekenden skulle vi så sige farvel til Mombasa for denne gang. I udkanten af Mombasa er der en krokodillefarm, som nok er et besøg værd. På krokodillefarmen hilste vi på Big Daddy, en 5 m lang og 950 kg stor krokodille. Big Daddy har fortæret 5 mennesker, før han i 1986 kom til krokodillefarmen fra Tana River. Man anslår, at han er mere end 100 år gammel. Vi skulle selvfølgelig overvære fodringen af Big Daddy. Der var andre krokodiller, der var giftige slanger og edderkopper, der var en botanisk have med bl.a. kødædende orkideer, ja, alt hvad der repræsenterer den mere giftige del af Afrikas flora og fauna. Til dem, der ikke nåede at besøge krokodillefarmen denne gang, er der kun at sige: ”Det er godt at have noget til gode,” hvis vi kommer tilbage til Mombasa.

For nogle blev det også til en strandtur i weekenden. Ligeledes var der i nærheden af krokodillefarmen et moderne indkøbscenter. Her var der et og andet, som vi kunne fristes til at købe. Ja, der var gode tilbud at vælge imellem under en spadserertilladelse i løbet af weekenden.

Når vi på vores vej rundt i Mombasa kom ud i byens udkant, mødte vi en stor fattigdom. Her findes bydele, som består af blikskure placeret tæt op og ned af hinanden. I disse skure bor der masser af mennesker, som intet ejer. Det var meget svært at se forskel på en sådan bydel i Mombasa, og så dem, vi så i Djibouti. Alligevel hævdes det, at fattigdommen er større i Djibouti end i Kenya. At møde denne massive fattigdom er noget, der har påvirket os alle om bord. En af de mange følelser, der har løbet igennem os i mødet med fattigdommen, er afmagt. Der er meget lang vej igen, før Kenyas fattige befolkning bare tilnærmelsesvis når op på en levestandard som vores, og hver enkelt af os har spurgt sig selv, hvor skal jeg begynde, og hvor skal jeg ende, hvis jeg skal hjælpe disse mennesker. Samtidig har vi fået at vide, at der også findes meget rige mennesker i Kenya.

I løbet af weekenden har vi fået journalister om bord. De kommer fra Reuters Nyhedsbureau, TV2 og Weekendavisen, DR2 og Søværnsorientering, som bliver udarbejdet i Søværnets Operative Kommando. De skal alle fortælle noget om vores historie under dette togt, hver på deres måde.

Ligesom os glæder journalisterne sig til at komme ud at sejle i morgen, så de kan opleve, hvordan vi løser opgaven med at ledsage skibe med nødhjælp til Somalia. Det må de nu vente lidt med at opleve, for de to skibe, vi skal ledsage denne gang, er endnu ikke færdige med at laste nødhjælp. Men THETIS har behov for at udnytte ventetiden på

havet. Vi skal simpelthen ud for at producere vand. Vores vandbeholdning, mens vi ligger i havn, bliver dag for dag mindre, derfor er det på tide at komme ud på åbent hav, så vores osmoseanlæg kan komme i gang med at producere vand igen. (Se rejsebrev 23). Vi har midlertidigt måtte lukke vaskerierne for at spare på vandet, hvilket kunne komme til at medføre, at THETIS kom til at dufte mere af ubåd end af kommandoskib. Men det kommer altså ikke til at ske. På havet kan vi også få gang i at træne ruller og gennemføre øvelser af enhver art.

Som nævnt i sidste brev kom forsyningsskibet VAR fra den franske flåde til Mombasa fredag morgen. Det afholdt en fin reception fredag aften, hvor besætningsmedlemmer fra THETIS, repræsentanter fra den kenyanske flåde, høj som lav fra Mombasa deltog. Det skal også sejle nu, og vi vil se til, om vi kan lave nogle øvelser sammen med det uden for 12-milegrænsen ud for Mombasa. Her er vi klar til at være klar, når lastningen af de to skibe, vi skal ledsage, er færdig.

Mere om det i kommende breve.

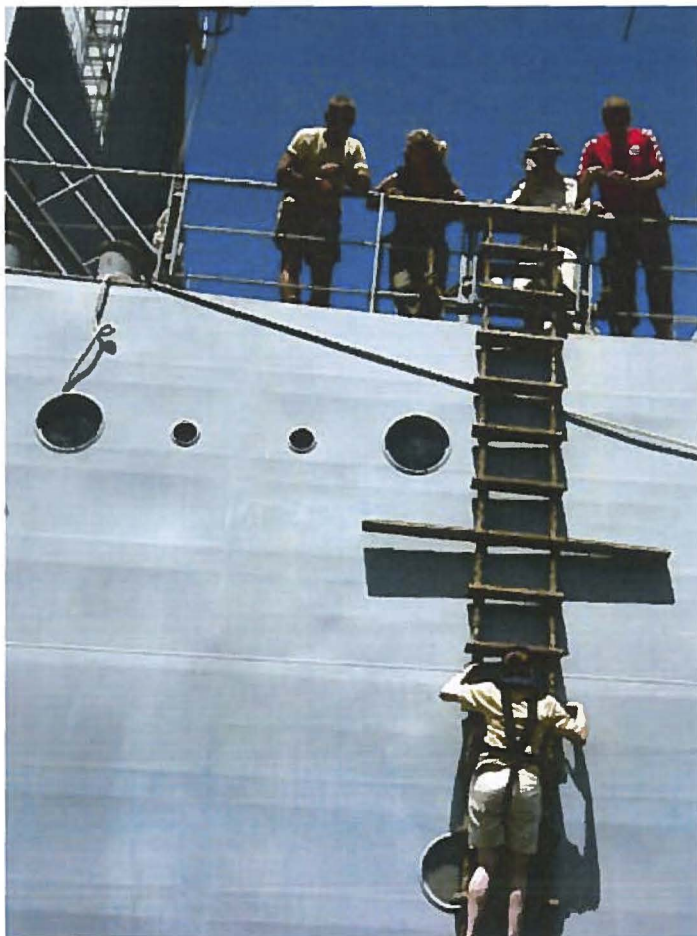
*Besætningen på THETIS
Orlogspræsten*

Rejsebrev 32

Det går ikke altid som præsten prædiker! Vi kom ikke på havet i går, og vi kommer ikke til at gøre forskellige øvelser sammen med det franske forsyningskib VAR, sådan som det var forudsagt i sidste rejsebrev. Ja, det er svært at spå – især om fremtiden, som Storm P. sagde.

Kort tid efter, at der var sat punktum for rejsebrev 31, kom der besked om, at FADE, det ene af de to skibe, vi nu skal ledsage, var så langt med lastningen af nødhjælp, at det ville kunne afgå mandag. Det var gode nyheder at få under søndagens aftenskaftning, som bestod af grillmad på helo-dækket. Vores sejlplaner blev selvfølgelig ændret, og vores øvelsesplaner med VAR ligeså. Men uanset hvilke sejlplaner og øvelsesplaner, vi har, så betyder en tur på havet, at vi kan begynde at producere vand. Vaskerierne om bord vil dog ikke blive åbnet lige med det samme.

Nu troede vi lige, at den hellige grav var vel forvaret, at vi skulle sejle mandag, men heller ikke i går kom vi af sted. Allerede fra morgenstunden blev det klart, at vi tidligst ville kunne sejle sidst på eftermiddagen. FADE var ikke helt klar. Derfor blev der givet nogle timers spadserertilladelse, hvor vagtfri personel kunne få en lille strand- eller bytur. Da aftenen nærmede sig, kom der endnu en udsættelse af afgang. Den blev nu sat til tirsdag morgen tidlig.

Der er langt op!

Og så var det alvor. Af sted kom vi i dag kl. 07,00. Alle var vi tidligt oppe af hullerne, og da der blev slået ”manøvrerulle”, var det sød musik i vores ører. Nu skulle vi på havet igen. Det var spændende for vores fire journalister at opleve manøvrerullen, hvordan THETIS kom fra kajen og ud af havnen, og hvordan vi var på dupperne, så alle sikkerhedsregler blev overholdt i forbindelse med havnemanøvren. Ude i havneindløbet passerede vi FADE. Den havde ligget hele natten for anker, mens den tog proviant om bord. Godt ude af havnen så vi tilbage mod Mombasa og Kenyas kyst og FADE, der kom sejlen- de ud til os. Ude på havet var temperaturen en anelse køligere end den, vi havde oplevet i land i de seneste dage. I middagsstunden har vi været oppe omkring de 40 grader.

Det var tid til for øvelse ”bjærgnings- rulle”. Alle fik vi fat i vores personlige

Journalisten fra Reuters på lodslejderen.

Journalisten fra "Søværns Orientering" på lodslejderen.

redningsveste, og i løbet af et par minutter stod vi klar sammen med det hold, vi skal i bådene med. Som sagt var det for øvelse, men vi viste, at vi ikke havde glemt rullen i løbet af det lange havneophold.

Da vi var kommet uden for kenyansk territorialfarvand, gik vi op i forhøjet beredskab, for nu skulle vagtholdet bestående af folk fra Frømandskorpset ("Frøer") og Militærpolitiet ("MP - erne") over på FADE med samt alt deres grej. De skulle have oprettet deres station på FADE. I de kommende dage er det så kun det nye vagthold og noget proviant, der skal overføres til FADE, og det afgående vagthold skal tilbage til THETIS. Da vagtholdet var kommet godt over, og boardingholdet ligeså, så det kunne undersøge, at alt var i orden på skibet, blev det journalisterne tur til at komme over på FADE. Godt, at de i går havde fået en tur i gummibåden og i den forbindelse havde trænet at klatre på lodslejderen. For os om bord på THETIS er operationen med at overføre "frøer" og "MP - er" til det skib, vi ledsager, efterhånden rutine, men for journalisterne var det spændende at opleve både "frøerne" og "MP - erne" og boardingholdet i aktion.

Vi er på havet igen! Det er bare dejligt! Med FADE fyldt godt op med nødhjælp til sultende mennesker ved vores side går det af sted over bølgen blå. Se, om styrbord en flok hvalspækhuggere!

*Besætningen på THETIS
Orlogspræsten*

Rejsebrev 33

FADE - 1.

Med flyvefisk i leg i havet omkring os sejler vi af sted med det gode skib FADE mod vores næste bestemmelsessted. FADE er lastet med 3.500 ton ærter, vegetabilsk olie og hvede fra FN's World Food Programme til Somalias sultende befolkning.

Vi hører, der er sne i Danmark. Vi krydsede atter ækvator her tidligt i morges, og på disse breddegrader er sne en by i Afrika.

Hverdagen på havet er vendt tilbage. Med FADE ved vores side er vi i ledsageberedskab på THETIS. Vi har vores vagter over hangaren ved TMG-erne (tunge maskingeværer) og på FADE vagtholdet fra Frømandskorpset og Militærpolitiet. Sammen passer de på, at ingen mistænkelige skibe, som kunne have ondt i sinde, kommer i nærheden af FADE og THETIS.

Det betyder dog ikke, at vi ikke kan bruge dagene til øvelser om bord. I går formiddags gennemførte vi en masse gummibådssejlads, både med den ene og den anden gummibåd. Vores fire journalister var en tur på FADE, og Chefen aflagde kaptajnen på FADE en visit, så gummibådsbesætningerne fik rigtig trænet sejlads med bådene og proceduren i den forbindelse.

Senere stod der en sanitetsøvelse på programmet, en øvelse, hvor Doc og hans håndgangne mænd og kvinder arbejdede sammen med boardingholdet. Hvad gør man, hvis man skal evakuere en såret person fra "andet skib" til hospitalet på THETIS? Øvelsen handlede altså om første hjælp og persontransport med brug af "spine board" og en hejsebåre.

Vores skydeprogram blev sat i stand by, da vi gik i havn i Mombasa. I går fik vi det sat i gang igen. Nu var det Forvaltningsdivisionen, der greb til våben og fik trænet brugen af dem.

Lidt styrketræning havde vi også på helo-dækket i går. Det blev kun til lidt, for det var virkelig for varmt ude på dækket.

I teknisk division er man meget fokuseret på at producere vand. I skrivende stund er vores vandbeholdning allerede blevet så stor, at vores vaskerier er blevet genåbnet. På gangene uden for vaskerierne står fyldte vaskekurve klar til, at indholdet af dem kan blive vasket. Bare vi ikke driver rovdrift på vandet, men rent tøj er nu en stor behagelighed.

Tro det eller lad være! Vi er blevet poetiske på THETIS! Det er blevet en dille om bord

at skrive Haiku digte. Det består af tre verselinier, den første med fem stavelser, den anden med syv og den tredje med fem stavelser igen. Digtet skal ikke rime eller have en bestemt rytme. Det skal handle om noget, man oplever med sine sanser. Derfor beskriver det ofte noget fra naturen, og noget, der foregår i nuet, noget man i et splitsekund opfatter med sine sanser, som når man opfanger en situation med sit

*Skydeøvelse på helo-dækket.
Forvaltningsdivisionen griber til våben.*

kamera. Her er der et eksempel på et Haiku digt, skrevet af et besætningsmedlem:

Ved jordens ende / mine lunger forelskes / en duft af livet

I skrivende stund foregår der en stor havariøvelse i skibet. Mere om den i næste brev.

Det er påske. Hvordan vi ind i vores operation fejrer den, kommer med i næste brev.

Kommandoskibet THETIS ønsker alle hjemme i Danmark en glædelig påske!

*Besætningen på THETIS
Orlogspræsten*

Rejsebrev 34

THETIS på havet / gråt på blåt i tropesol / piraternes skræk
Sådan lyder endnu et Haiku digt fra THETIS.

Vi haster tilbage til Mombasa for at hente det næste skib med nødhjælp, som vi skal ledsage, og for at sætte vores fire journalister i land. De skal hjem efter at have oplevet livet om bord på THETIS i nogle dage.

Vi sluttede sidste brev, da en havariøvelse var godt i gang i skibet. Havariøvelsen gik ud på at træne brugen af sikkerhedsudstyret om bord. I grupper besøgte vi fem stationer, hvor der blev givet undervisning i brugen af forskelligt sikkerhedsudstyr. På første station blev der arbejdet med at løfte en bære korrekt. Så gjaldt det gennemgang af indholdet af nødhjælpstaskerne, der er placeret strategisk godt rundt om i skibet. På tredje station prøvede man skumudlægning, på fjerde var det brugen af en brandpumpe, man skulle øve, og til sidst blev flugtapparatet om bord gennemgået. Når tingene bliver så systematisk gennemarbejdet, så lærer man også rigtig meget af sådan en øvelse.

Det ugandiske boardinghold udsendt af African Union klar til at overtage vagten på FADE – 1

I vores skydeprogram var det torsdag eftermiddag boardingholdets tur til at øve sig i skydningens svære kunst.

Meget tidligt langfredag morgen nåede vi til reden ud for Mogadishu med FADE ved vores side. Det betød forhøjet beredskab. Det var den samme procedure, som da vi ankom med VICTORIA til Mogadishu (Se rejsebrev 15). Soldater fra Uganda, udsendt af African Union,

overtog vagten på FADE fra Frømandskorpset og Militærpolitiet. Lodsens fra Mogadishu havn lod vente på sig; først hen på formiddagen dukkede han op, så FADE kunne gå i havn og få losset sin last bestående af nødhjælp til de sultende somaliere. Igen havde THETIS løst en opgave. De fire journalister var gået om bord på FADE, og sejlede med ind til Mogadishu. De ville gerne have et indtryk af byen og skaffe sig et par interviews med somaliske embedsmænd. De havde fået tildelt en times ophold i byen. I ventetiden stak vi til havs, så vi kunne gå ned i beredskab til glæde for folk på dæk og på bro. Da journalisterne skulle hentes igen, sejlede vi tilbage, og vi måtte igen i forhøjet beredskab. Det blev en formiddag, hvor vi fik prøvet at gå op og ned i beredskab flere gange på kort tid. Det var god træning.

Da journalisterne var vel om bord igen, gik det over stok og sten sydover mod Mom-

basa. Langfredag eftermiddag var en stille stund om bord, men hvalen Valborg kikkede da lige forbi. Længe kunne vi se det karakteristiske springvand, hun sendte op i luften, mens hun svømmede væk fra THETIS.

Vi skal ned og hente det næste skib med nødhjælp i lasten. Det er det gode skib JHOWHAR. Vi skulle gerne møde det ud for Mombasa her sidst på eftermiddagen lørdag. Her

må vi i øvrigt som sagt tage afsked med de fire journalister. Vi håber, de har haft et godt og spændende ophold på THETIS, og at de vil fortælle nogle gode historier om den opgave, vi arbejder med her ved Afrikas Horn, og om deres korte ophold i Mogadishu.

Det er påske. Skærtorsdag aften viste præsten Mel Gibsons film *The Passion of the Christ*. Præsten gav en introduktion til filmen, inden den løb over storskærmen i cafeteriaet. Det er en meget barsk film, bestemt ikke for børn og sarte sjæle, men den fortæller indholdet af skærtorsdags og langfredags evangelium ganske uden omsvøb af nogen art. Der var stille i cafeteriaet, da dette grusomme drama var forbi.

I dag var der påskegudstjeneste i cafeteriaet. Det gode budskab om opstandelsen blev forkyndt, påskens salmer blev sunget, og der var altergang. En stor del af besætningen fandt vej til cafeteriaet til gudstjeneste.

Mens dette brev bliver til, er vi nået frem til rednen ud for Mombasa. Vi har sagt farvel til journalisterne, og de er sat i land per gummibåd.

vi er nu klar til den næste opgave, at ledsage det gode skib JHOWHAR til sit bestemmelsessted, hvor det skal aflevere sin last af nødhjælp.

Endnu en gang: Glædelig påske!

Ugandiske "Frøer", vores "Frøer" og "MP-er" i deres respektive gummibåde.

*Besætningen på THETIS
Orlogspræsten*

Rejsebrev 35

Kaskelothvaler, flyvefisk og andre havdyr omgiver os. Fladt azurblåt vand. Solen knalder sine varme stråler ned på THETIS. Det gode skib JHOWHAR om styrbord. THETIS er af sted på ny opgave. JHOWHAR gemmer i sin last korn, 2 generatorer og vegetabilsk olie - 8.500 ton, som skal være med til at redde masser af menneskeliv i Somalia.

Sådan er dagen i dag om bord på THETIS. Derfor har vi svært ved at forholde os til beretningerne hjemmefra, om det snekaos, som har holdt Danmark i et jerngreb i påsken. Det er meget underligt for os, der færdes på havet omkring ækvator, at se snebilleder på vores e-mail fra jer. Måske kan billederne bringe en lille smule kølighed til os, der lever i den stærke varme her.

Som sagt mødtes vi med JHOWHAR ud for Mombasa lørdag aften. Først spiste vi på skelammet ved aftenskafningen, derefter sejlede vi af sted med JHOWHAR i fuldmånens skær. Selv om den havde været fuld langfredag, så havde den stadig tømmermænd lørdag aften og nat. Den så i hvert fald ganske fuld ud. Lysene inde fra Mombasa forsvandt i det

fjerne. Sejlende mod vores næste havn gik vi i ledsageberedskab. Vagtholdet fra Frømandskorpset og Militærpolitiet kom på plads på JHOWHAR, vores boardinghold fik undersøgt skibet, og på THETIS kom vagten på plads ved TMG-erne (Tunge maskingeværer) over hangaren. Alt var ved det gamle.

Påskedag kom vi helligdagen i hu. Den daglige rengøring måtte vi naturligvis have fra hånden i løbet af formiddagen. Om

JHOWHAR "Frøerne" og "MP-erne" og boardingholdet på vej tilbage til THETIS i deres respektive gummibåde.

eftermiddagen fik vi afsluttet vores skydeprogram for denne gang. Som de sidste i programmet var det officererne og sergenterne, der fik lejlighed til at vise deres dygtighed i brug af håndvåben. Godt ord igen! Skydningen var jo først fremmest en vedligeholdelses-skydning. Hvis ikke man skyder jævnlige, så glemmer man kunsten. Under skydningen kom en stor kaskelothval hen til THETIS. Det var da underligt, som den larmede, den store, grå hval i havets overflade!

Sidst på eftermiddagen uddelte præsten T-shirts med WFP - World Food Programmes logo på. THETIS har fået dem foræret, men vi besluttede at spytte i bøssen til fordel for WFP. Da uddelingen sluttede, var der kommet langt over 5.000 kr. i bøssen. Mange mangler endnu at få deres T-shirt, så der skal nok komme endnu flere penge ind til WFP.

Vi sluttede påskedag af med at spise grillmad på helo-dækket. Vi nød den gode mad og hinandens selskab. Lige over THETIS svævede en stor sort sky, men den holdt sig tør, mens vi skaffede. Det var en god og hyggelig måde at afslutte den store helligdag på.

Apropos ækvator. Vi har nu krydset linien flere gange uden, der er sket noget. I kan spørge: "Hvad skulle der dog ske?" Jamen, har I da glemt kong Neptun og alle hans havkarle? Vi har sneget os over linien flere gange. Vi har hoppet over linien flere gange, i håbet om, at han ikke skulle få øje på os. Var vi blot alle havkarle – altså ækvatorløbere – så var der ingen ko på isen. Så kunne vi færdes frit i kong Neptuns rige. Men desværre er langt de fleste om bord kagler (ikke – løbere), og den slags ting noteres i kong Neptuns rige. Hvis man er kagle på ækvator, så befinder man sig illegalt i kong Neptuns rige. På det sidste har THETIS været omgivet af mange havdyr. Ikke fordi vi tror, de angiver os, men de har sikkert været en tur omkring kong Neptuns havslot for at spørge ham om, hvad det dog var for underlig stor, grå fisk, der svømmede over ækvator, frem og tilbage hele tiden?

Og så krydsede vi ækvator igen! Mon kong Neptun så os? Heldigvis gik det godt - også denne gang! Mon vores held bliver ved?

*Besætningen på THETIS
Orlogspræsten*

Rejsebrev 36

Kong Neptun så os. Ikke bare denne gang, så han os. Hans Majestæt Kong Neptun havde faktisk set os hver gang, vi har krydset ækvator. Det var en vrede og meget pikeret Kong Neptun med samt hele hans hof, der kom om bord på THETIS her onsdag eftermiddag, hvor vi igen krydsede ækvator. Men mere om det sidst i brevet.

Kong Neptun på sin trone – ledsaget af sin kok.

Først skal vi fortælle, at tirsdag morgen nåede vi igen frem til Mogadishu, og det gode skib JHOWHAR kunne gå sikkert i havn med sin 8.500 ton store last af nødhjælp til Somalias sultende befolkning. På redden ud for Mogadishu blev vi atter mødt af de ugandiske soldater fra African Union, som i deres gummibåd kom ud for at overtage vagten på JHOWHAR fra vores folk fra Frømandskorpset og Militærpolitiet. De ugandiske soldater sørger for, at skibet kommer sikkert i havn. Alt gik som det skulle, men det er jo heller ikke første gang, vi har lavet den operation. Lodsens kom ud til JHOWHAR, denne gang meget præcis ifølge vores aftale. JHOWHAR sagde tusind tak til alle os på THETIS, fordi vi havde passet godt på den under sejladserne fra Mombasa til Mogadishu. Vi har nu nogle gange kunnet se ind til Mogadishu ude fra redden, og umiddelbart ser byen ud, som om her hersker fred og ingen fare, men sandheden er en anden, og der er ingen grund til at udfordre skæbnen, så vi holder os på god afstand af denne efter sigende meget ufredelige by.

Så stak vi til søs med kurs mod Mombasa. Forlægninger kan altid bruges til øvelser, til at gennemføre ruller, vedligeholdelsesarbejder og rengøring. Der er altid noget at tage fat på på et stort skib som THETIS. Bl.a. fik folkene fra Frømandskorpset og Militærpolitiet trænet skydning med deres våben, og de fik trænet sejlads med deres gummibåd og skydning fra denne. En grundig nedvaskning af skibet er også blevet foretaget. Skibet bliver sovset ind i salt, når vi sejler på et hav med et meget stort saltindhold.

I dag, onsdag, skulle vi så krydse ækvator igen, igen. Fordi vi – bortset fra nogle ganske få – alle var kagler (ikke ækvatorløbte), så vidste vi godt, at vi sejlede illegalt rundt i Kong Neptuns rige. Med bange anelser nærmede vi os linien. Lige efter frokost gik det løs. Fra Kong Neptuns slot dybt under os kom der besked om, at Hans Majestæt kong Neptun og hans hof agtede sig om bord på THETIS. Helodækket skulle i den anledning være ryddet for folk, så han i ro og mag kunne indtage det og placere sig på sin trone. Da vi vidste, at nu var han der, listede vi forsigtigt ud på helodækket. Straks blev den første

En kagle føres frem for kong Neptuns strenge dommer.

Kong Neptuns politimand – klar til at fotografere kaglerne til forbryderalbummet.

kagle indfanget af en af Kong Neptuns soldater og ført frem for en meget vred og fornærmet Kong Neptun. Kongen var lige ved at istemme tante Sofies vise fra "Folk og røvere i Kardemommeby": "Uha-da-da, hvor er jeg vred, hvor er jeg gal og sur.....!!" Aldrig

Kaglen undersøges af kong Neptuns læge.

En kagle døbes af biskoppen.

havde Kong Neptun set en så stor forsamling af elendige kagler, som oven i købet havde vovet at krænke ham og hans love gang på gang. Kongen var dog så storsindet, at hvis vi kunne blive godkendt, så kunne vi blive lukket ind i hans rige som værende havkarle. Først skulle kaglen for dommeren, hvor han eller hun måtte beklage at have sejlet illegalt over ækvator. Man skulle også fortælle, hvad man havde begået af ulovligheder i ens "overfladiske liv". Alt blev højtideligt skrevet ned i Neptuns retsprotokol. Så skulle man til lægen for at blive undersøgt, om man var fit for fight i Neptuns rige. Den undersøgelse slap vi alle nemt igennem. Neptun vidste jo ikke noget om al den fysiske udannelse og træning (FUT), vi dyrker her om bord. Så lægebesøget var det rene barnemad. Derefter skulle man til politimanden og have taget sit billede til Neptuns arkiv. Hos biskoppen måtte vi aflægge ed på, at man ville være tro og loyal mod Kong Neptuns love og kongelige anordninger, og at man ville adlyde de gamle havkarles ordrer. Da eden var aflagt, blev den besejlet med dåben. Det hele sluttede med reception hos Neptun, hvor man blev budt velkommen i hans rige. Traktementet bestod af en pindemad med eskadrehummer (makrel i tomat). Da hele seancen på helo-dækket var ved at være slut, kom Kong Neptuns fine "limousiner" for at hente ham tilbage til hans undersøiske slot. En hel flok hvaler

En nyudnævnt kagle til reception hos kong Neptun.

Kong Neptun – omgivet af sit hof om bord på THETIS.

omringede THETIS, klar til at føre kongen og hans hof bort. Da kong Neptun og hans hof havde forladt THETIS, var vi alle glade. Nu var vi havkarle og kunne færdes frit i hans rige frem og tilbage over ækvator.

Det blev fejret med grillmad på helo-dækket, og humøret var højt. Da mørket omgav THETIS afprøvede folkene fra Frømandskorpset og Militærpolitiet dysekanonen og brugen af andre lyseffekter. (se rejsebrev 26)

Det er ved at være midnat. En god og festlig dag er slut. THETIS sejler af sted gennem den sorte tropenat. I morgen tidlig skulle vi være tilbage i Mombasa.

*Besætningen på THETIS
Orlogspræsten*

Rejsebrev 37

Mombasa ligner fuldstændig sig selv. Vi ankom i går morges og fik kajplads noget længere fremme i havnen, end vi er vant til. Det er i grunden ikke så galt, for man kommer faktisk hurtigere op i byen, end vi gjorde fra vores tidligere kajplads. Selv om havneopholdet byder på et stramt program, så bliver der også tid til lidt spadserertilladelse og dermed lidt frihed til alle.

Som sædvanlig, når vi kommer til kajs, bygger havnemyndighederne en mur af containere op omkring vores kajplads. Henne i det ene hjørne af denne "Borgmur" er der et hul, hvor en lille bus akkurat kan passere. Her står et af vores besætningsmedlemmer vagt sammen med kenyanske vagter.

Alle, der kommer om bord på THETIS, bliver nøje set an og spurgt ud, hvad deres ærinde er, og hvem de i den anledning skal møde i besætningen. Det besætningsmedlem, der venter besøg, afhenter gæsten ved falderebet, fører ham eller hende ind i skibet ind i messen, og når besøget er forbi, bliver vedkommende ført tilbage til falderebet. Gæsten må ikke bevæge sig rundt i skibet på egen hånd. Alle disse bestemmelser om, hvem der må komme om bord, er selvfølgelig lavet for vores sikkerheds skyld. Vi passer godt på os selv og hinanden og på THETIS.

Lige uden for hullet i containermuren har de handlende slået deres boder med afrikansk kunsthåndværk op. For den, der ikke har oplevet det, er det svært at forestille sig mangfoldigheden af disse træfigurer. Figurerne forestiller fortrinsvis afrikanske dyr og mennesker skåret ud i forskellige træsorter. Kunstnerne er fantastisk dygtige til at ramme menneskers og dyrs særpræg og mangeartede udtryk i ansigterne. Ligeledes står der en hoben taxaer, som kun venter på kunder. Straks man har passeret hullet i containermuren, så letter de handlende fra deres boder og taxachaufførerne fra deres biler som en flok fugle for at kapre sig kunder. Det er noget af en kamp, at komme forbi dem, navnlig hvis man ikke skal bruge dem. Et "nej tak" er ikke nødvendigvis et "nej tak" på deres sprog.

THETIS's opgave og dermed Danmarks opgave for FN World Food Programme (WFP) lakker mod enden. THETIS har ledsaget nødhjælpsskibene VICTORIA, FADHIL RABI, FADE og JHOWHAR fra Mombasa til henholdsvis Mogadishu og Berbera i Somalia. WFP oplyser, at en person behøver årligt en ration af mad på 182,5 kg. Sammenlagt har de fire ovenfor nævnte skibe bragt 20.600 ton fødevarer til det borgerkrigsramte Somalias sultende befolkning. Det er nok til at forsørge mere end 112.800 mennesker i et år.

Det er rigtig mange menneskers liv, vi har været med til at sikre med vores indsats på THETIS. Der er mange, der siger, at netop borgerkrigen i Somalia er en konflikt, der er glemt af det internationale samfund. Også derfor synes vi, at vi har lov til at være stolte over, at vores indsats her ved Afrikas Horn har været med til at gøre en forskel, har været med til at bringe håb om et bedre liv til Somalias plagede befolkning.

Besætningen på THETIS

Orlogspræsten

Rejsebrev 38

Den hollandske fregat EVERTSEN.

EVERTSEN, den hollandske fregat, som skal overtage opgaven for FN WORLD FOOD PROGRAMME fra THETIS ankom i går eftermiddags. Det er et flot skib, som i det ydre har meget tilfælles med ABSALON og ESBERN SNARE, vores store, nye fleksible støtte-skibe.

EVERTSEN lagde til kaj lige bag os, og muren af containere, der skilte os fra hinanden blev fjernet,

så vi frit kunne gå fra det ene skib til det andet. Begge skibe var nu omgivet af en containermure og hullet i muren blev vores fælles indgang. De handlende lige uden containermuren og taxachaufførerne var glade. Nu havde de ikke kun besætningen fra THETIS som potentielle kunder, men også den 180 mand store besætning fra EVERTSEN. Straks begyndte vi at besøge hinanden, så vi kunne lære hinanden at kende. De næste dage vil bekendtskabet blive uddybet mere.

Da de kommende dage byder på "Volles Program", som tyskerne siger, så har weekenden budt på frihed til det vagtfri personel. Det blev igen muligt for hver enkelt af os, at kunne tilbringe en nat uden for skibet. De gamle velfærdsarrangementer blev taget frem igen, for mange af os havde jo kun haft mulighed for at deltage i et arrangement, sidst vi var i Mombasa. Nu kunne man få lejlighed til at deltage i ture, som man ikke havde været på før. Om disse "gamle" velfærdstilbud se rejsebrevene 29,30,31.

Men præsten fandt på nye tilbud. Man kunne f.eks. tage på en halvdagstur på mountain bike. Det var en tur ud i Kenyas landskab på stenede og støvede veje. Man kørte igennem landsbyer, hvor man fik et indtryk af, hvordan landbefolkningen i Kenya lever. Det var en god tur, hvor man dels fik rørt sine lemmer, og hvor man dels fik oplevet et lille stykke af Kenyas natur og kultur.

Man kunne også tage ud og få sig en tur på gokartbanen i udkanten af Mombasa. En tur i gokart er en helt speciel oplevelse. Dels blev vores kroppe rystet godt igennem, da vi fór rundt i gokarten på den meget ujævne bane, dels blev vi rystet godt sammen, når vi "kørte race" – 20 omgange. Præmien til første, anden og tredje vinderne af dette race var et kys af den smukke kvindelige instruktør. Gokartbanen var et sted, hvor vi virkelig fik rørt lattermusklerne.

En mere speciel tur var at tage en dag på dybhavsfiskeri. Det var en tur for de hardcore

lystfiskere. Dem, vi har af slagsen om bord, var meget glade for turen. Det var jo mere eksotiske fisk, man kunne fange i Indiske Ocean end hjemme i Danmark.

Selv om det var weekend, så var der ting, der skulle ordnes her og nu. Det gjaldt f.eks. da der bliver meldt: "Proviant på kajen. Alt disponibelt personel – tøm til!" Så handlede det om at komme ud på kajen og få provianten om bord. Det var Allehånde madvarer, som var købt ind ude i byen, som skulle bringes ned i kabysen og videre ned i de forskellige kølerum, dybfrysere og opbevaringsrum.

Når sådan en aktion går i gang, så er det bedst, hvis vi er så mange, at vi kan danne kæde fra kajen til kabysen. Så går kasserne med proviant fra den ene hånd til den anden. Ved fælles hjælp kan sådan en ladning proviant hurtigt bringes om bord.

*Besætningen på THETIS
Orlogspræsten*

Rejsebrev 39

Så var den weekend forbi. Det blev mandag morgen, og vi stod til fælles mønstring på helo-dækket, hvor bl.a. dagens program blev meddelt til hele besætningen. Det så ud til at blive en travl dag både med almindeligt arbejde og med mere repræsentative begivenheder.

Af den sidste slags skulle vi mandag formiddag spille fodbold mod et hold fra den kenyanske flåde. Nu skulle vi have revanche for det forsmædelige og uretfærdige nederlag, vi måtte tåle første gang, vi spillede mod den kenyanske flåde 5. februar (se rejsebrev 11).

Men nu er det tirsdag 1. april og sikken en kamp! Man skal ellers ikke rose sig selv, men vi spillede fremragende fodbold på trods af varmen og den stenhårde jordbane med langt imellem græsstråene. Ikke et ondt ord om vores kenyanske værter, men i anden halvleg skiftede de hele deres hold ud med friske og udhvilede spillere. Den mulighed havde vi ikke. Men vi gik til dem, som var vi ligeså friske som dem, og kampen sluttede uafgjort 2 – 2. At der så måtte en straffesparksrunde til for at afgøre kampen, som endte med et mål til dem, syntes vi ikke havde den store betydning. Sådan som sagerne stod, fik vi revanche, ja, egentlig tillader vi os at sige, at vi vandt kampen.

Fodboldholdene fra THETIS og Kenyas flåde hilser pænt på hinanden.

Kæmpe- græshoppen er også tilskuer til fodboldkampen.

Spillet kan begynde.

Fodboldholdet fra THETIS efter endt kamp.

Mens fodboldkampen stod på var repræsentanter for den kenyanske flåde inviteret til frokost-buffet i officersmessen. Det blev til en hyggelig frokost, hvor der var gang i den gode og kollegiale samtale. Kenyaerne gik rigtig til de danske specialiteter, som vores dygtige kokke havde tryllet frem fra kabyssen. De så virkelig ud til at kunne lide vores mad.

Vi er gode til at multi-taske på THETIS. Samtidig med fodboldkamp og frokost i officersmessen foregik der en grundig nedvaskning af skibet. Nu skulle alt saltet vaskes væk, inden vi igen skal på havet. Det var de grove midler, vi tog i anvendelse for virkelig at få rensset skibet ned. THETIS kom i løbet af mandagen til at stråle og skinne.

Ved arbejdsdagens ophør, havde de, som var vagtfri, mulighed for at tage en lille tur i byen. Efterhånden kender vi Mombasa så godt, at vi véd, hvor de gode restauranter ligger, hvor vi kan indtage et måltid i hinandens gode selskab. Mandag aften var der mange, der benyttede sig af denne mulighed.

Her tirsdag formiddag prøver vi at få afviklet en hel masse møder med ledelsen på den hollandske fregat EVERTSEN. De vil gerne høre om vores erfaringer med at udføre opgaven for WORLD FOOD PROGRAMME. Hvad gjorde vi under ledsagelsen af skibene lastet med nødhjælp til Somalia? Hvad gjorde vi, når vi nåede Mogadishu og skulle overgive nødhjælpsskibet til soldaterne fra Uganda (African Union), så de kunne bringe skibet sikkert i havn? og mange andre ting, som kunne være af interesse for hollænderne at vide.

Hvad der videre skal ske denne tirsdag 1. april skal I høre om i næste brev. Og det er ikke aprilsnar!

*Besætningen på THETIS
Orlogspræsten*

Rejsebrev 40

I går var det store overdragelsesdag. Stafetten blev givet videre fra THETIS til den hollandske fregat EVERTSEN, og opgaven med at ledsage skibe lastet med nødhjælp til sultende mennesker i Somalia, lå nu på skuldrene af hollænderne. Det var en flot overdragelsesceremoni, der fandt sted på kajen foran de to skibe. Mere om det inde i brevet.

Men I skal først høre lidt om, hvad der skete tirsdag eftermiddag. Her fik THETIS besøg af en fremtrædende repræsentant for WORLD FOOD PROGRAMME (WFP). Efter at have indtaget en frokost hos Chefen, gav han hele besætningen en briefing om WFP's arbejde med at bringe fødevarer ud til nødlidende mennesker, mestendels i Somalia. Han fortalte om, hvor vanskeligt det var at få fødevarerne frem til de rette vedkommende i det borgerkrigshærgede Somalia. Han fortalte om, at de stigende fødevarerpriser på internationalt plan gjorde, at endnu flere mennesker ikke kunne skaffe sig det daglige brød, hvorfor behovet for hjælp fra WFP blev større. Det var heller ikke ufarligt at arbejde for WFP i Somalia. Det hændte, at medarbejdere blev taget som gidsler inde i landet. Vores tilstedeværelse gjorde, at søvejen var en meget sikker måde at bringe nødhjælpen frem på. Der er godt nok pirater i farvandet ud for Somalia, men de skal nok holde sig fra et stort gråt krigsskib, der ledsager deres eftertragtede "bytte". WFP - repræsentanten takkede THETIS og dens besætning for den store indsats, den havde ydet ved at ledsage skibe lastet med nødhjælp sikkert i havn i Somalia. I løbet af den tid THETIS har været på opgaven for WFP, har vi været med til at sikre mad til 112.800 mennesker i et år. (se rejsebrev 37). Chefen overrakte repræsentanten et THETIS - våbenskjold. På bagsiden stod skibets telefonnummer, som WFP bare skulle benytte sig af, hvis de fik brug for hjælp. Præsten overrakte repræsentanten de penge, som vi har indsamlet til WFP. Det var en tak for de mange T-shirts, som WFP har foræret os. Slutbeløbet blev på 7.582,25 kr. Det var da et beløb, vi ca. 80 mand og kvinder om bord godt kunne være bekendt at forære WFP. Repræsentanten blev da også synligt meget glad for pengegaven.

På vej til paraden 2. april.

I går lod vi så stafetten gå videre til hollænderne. Ansvar for at ledsage nødhjælpsskibene sikkert frem til deres bestemmelsessted blev nu overgivet til EVERTSEN. Det skete ved en fin parade, som blev afviklet på kajen ud for THETIS og EVERTSEN. Tidligt i går morges ankom Chef SOK til THETIS for at deltage i overdragelsesceremonien. Men før den fandt sted, holdt vi en pa-

Danmarks ambassadør i Kenya, Bo Jensen, holder tale ved paraden.

rade på helo-dækket, hvor Chef SOK talte til os. Vi fik stor ros for vores indsats. Chef SOK understregede, at det her havde været en hel speciel mission, som man ikke før havde prøvet at gennemføre i Søværnet. Det var også første gang at folk fra Frømandskorpset og Militærpolitiet havde samarbejdet om at løse en sådan opgave. Det tegnede godt for det fremtidige samarbejde mellem de to korps, sådan som de havde løst opgaven. Kort sagt, det var et "well done" til hele besætningen på THETIS fra admiralsens side.

Ligesom ved paraden 2.februar (se rejsebrev 10), hvor vi skulle overtage opgaven fra franskmændene, stillede vi op til parade på kajen med en æreskommando denne gang sammen med den hollandske besætning. Chef SOK inspicerede paraden. Derefter var der taler ved den danske ambassadør i Kenya, Chef SOK, den hollandske chargé

EVERTSEN overtager opgaven for WFP.

Endnu en tale.

d'affaires i Kenya, Chefen for EVERTSEN, repræsentanten for WFP. Vores chef overrakte efter en kort tale stafetten – en kenyansk elefantstok - til den hollandske kaptajn. På elefantstokken vil vi senere sætte et messingskilt indgraveret med de deltagende flådeenheders og landes navne og hvornår, de har deltaget i missionen for WFP ud for Afrikas Horn. Blandt gæsterne var der også højtstående repræsentanter fra den kenyanske flåde, Somalias ambassadør i Kenya, den danske konsul i Mombasa og ansatte ved den danske ambassade i Kenya. Det blev en velgennemført og flot parade. Derefter var der forfriskninger på EVERTSEN og frokost på THETIS.

Allerede samme eftermiddag lagde EVERTSEN sig ud på Mombasas red for at vente

Mombasa 2. april. Hele besætningen sammen med CHEF SOK.

på det gode skib JAIKUR, som var ved at være færdig med at blive lastet med nødhjælp. Chef SOK havde resten af dagen i går møder og samtaler med de forskellige grupper i THETIS 's besætning. Han nåede også at aflægge Chefen for Kenyas flåde et besøg, inden han tog tilbage til Danmark. Da vi gik på køjen i går aften, var en begivenhedsrig dag slut.

Her til morgen kl. 10,00 forlod vi så Mombasa. Vi mødte EVERTSEN ude på reden, og begge skibe ventede nu på, at JAIKUR skulle komme ud til os. Men ansvaret for led-sagelsen af JAIKUR hviler nu på EVERTSEN. Vores opgave er ved at være løst.

*Besætningen på THETIS
Orlogspræsten*

Rejsebrev 41

Vi er os selv igen på det store, blå Indiske Ocean. Vores opgave for FN WORLD FOOD PROGRAMME er løst. Bedømmelsen for vores indsats er forkyndt: det er fra alle sider et "Well done!" THETIS nåede at bringe fire skibe sikkert i havn med nødhjælp. De har tilsammen bragt 20.600 ton fødevarer ind til det borgerkrigsramte Somalia. I den mængde er der mad til 112.800 mennesker i et år.

Ja, undskyld, at vi nævner disse tal igen. Men nu, hvor vores mission er gennemført, synes vi, at slutresultatet skal skrives ned igen, igen, selv om I kender det fra tidligere breve. Det er et resultat, som vi ikke behøver at skamme os over. Tværtimod er vi glade

og stolte over resultatet af vores indsats.

Som sagt sejlede THETIS torsdag formiddag ud til den hollandske fregat EVERTSEN på reden ud for Mombasa. Da vi mødtes, frontede vi hinanden. Det er en gammel tradition helt fra sejlskibenes tid. Vi gik ind i en position, så skibene sejlede parallelt. De to chefer hilste på hinanden fra hver sin brovinge, og alle på dæk stod ret med front mod det andet skib.

Gummibåden fra EVERTSEN.

Det er en fin og høflig måde at sige goddag til hinanden på.

Vi var på havet igen, derfor var det vigtigt, at vi nu fik søsurret alt i THETIS. Dvs. at vi sørgede for, at alt løst inventar blev surret fast, så det ikke vil flyve rundt i skibet i hårdt vejr. Vi kan ikke forvente at sejle i fladt vand hele vejen hjem til Danmark. Og så var der den daglige rengøring, der altid skal fra hånden.

Både EVERTSEN og THETIS ventede nu på, at JAIKUR med sin last af nødhjælp skulle komme ud til os fra Mombasa havn. Ventetiden blev udnyttet til at gennemføre en "cross pol" mellem de to skibe. Pr. gummibåd sendte vi nogle af vores gaster over på EVERTSEN. Vi fik til gengæld besøg af gaster fra det hollandske skib. Det er altid spændende og lærerigt at besøge hinanden. Hvilke opgaver har jeres skib, når det ikke

Gaster på vej til at besøge EVERTSEN.

sejler rundt ved Afrikas Horn? Hvad er det for en maskine, I har? Hvordan fungerer jeres bro? Hvilke våbentyper har I om bord? Osv. Der er mange spørgsmål, man gerne vil have besvaret, når man kommer på besøg på et fremmed skib.

Da mørket faldt på torsdag aften gik vi i ledsageberedskab. Dvs. at vores TMG-er (tunge maskingeværer) på dækket over hangaren blev bemanded. Vi skal passe godt på os selv og THETIS, og man ved aldrig, om nogle med ondt i sinde kunne finde på at blive aktive i ly af nattemørket. Så skal vi være klar til at være klar.

Da det i løbet af aftenen blev klart, at JAIKUR – selv om den nu var færdiglastet med nødhjælp – først ville forlade havnen fredag morgen, valgte vi at sige farvel, held og lykke med udførelsen af opgaven og god vind til EVERTSEN, hvorefter vi med accept fra hollænderne begyndte at forlægge nordover. Hermed var vi på vej hjem til Danmark.

I går, da vi sprang ud af køjerne, var vi på vej. THETIS skar sig gennem det blå Indiske Ocean, der var fladt som et stuegulv. Atter en dejlig dag i Det Danske Søværn. Det daglige arbejde gik i gang alle steder i skibet. Maskingasterne begyndte en større rengøring af maskinrummet. Det var en hård tørn. Temperaturen ligger i øjeblikket på ca. 45 grader i maskinrummet og nogle gange højere. Det er en meget høj temperatur at udføre hårdt fysisk arbejde i, men maskinrummet skal jævnligt gøres grundigt rent. Det er også et spørgsmål om sikkerhed, der her er på spil.

I går aftes bestod menuen til skafningen af krokodille, indkøbt i Mombasa. Det var en eksotisk og meget anderledes spise for ganer, der mere er vant til frikadeller, kylling og flæskesteg. Men så har vi også prøvet det.

Ca. kl. 18,30 lokal tid krydsede vi ækvator for sidste gang på dette togt. Denne gang var det en venlig Kong Neptun, som på egne og hoffets vegne sendte hilsen om god vind hjemover til THETIS og dens besætning nede fra hans slot på havets bund. Nu var vi jo alle havkarle og stod skulder ved skulder med Kong Neptun og hans hof.

Fredag aften sluttede med film på helo-dækket. Et lærred, der fyldte hele hangarporten blev hængt op. En masse teknisk udstyr blev rigget til, og – bingo! – så kunne vi se film i cinemascop. Det var som at være i en drive-in biograf. Vi havde selvfølgelig sikret os, at lyset fra filmen ikke ødelagde vagtmandskabets nattesyn. Det gjaldt både vagterne på broen, og vagterne ved TMG-erne over hangaren. Som sagt har vi det forhøjede beredskab i nattetimerne, derfor var der også vagter ved vores TMG-er.

Det meste af det vagtfri personel lå, stod og sad på helo-dækket og så en spændende film. Den sorte nat hvævede sig over THETIS og os på dækket. På den megastore hvælving var der påklistret millioner af lysende og blinkende stjerner. Fællesskabet med hinanden, filmen, tropenatten med den store stjernehimmel, det hele blev til én stor oplevelse. Det bliver ikke sidste gang, vi for et par timer laver helo-dækket om til udendørs biograf.

*Besætningen på THETIS
Orlogspræsten*

Rejsebrev 42

Med delfiner i leg omkring THETIS og en enkelt hval i ny og næ sejler vi langs med Østafrikas kyst, der som et fatamorgana anes i horisonten. Havet er som et stuegulv. Solen sender sine brændende varme stråler ned over THETIS fra en skyfri himmel og frembringer en temperatur på over 30 grader. Vi har netop i dag hørt, at det er forårsagtigt i Danmark. 11 grader. Vi har svært ved at forestille os, hvordan det mon føles.

Delfiner i dans om THETIS.

"Hvad er det mon for en stor grå fisk?"

Det har været en rolig weekend om bord på THETIS. Forskellige vedligeholdelsesarbejder og det daglige arbejde er naturligvis blevet gjort. Det skal altid gøres, hvad enten det er lørdag eller søndag eller almindelig hverdag. Alle vagtposter skal være bemandedt døgnet rundt. I kontrolrummet skal der holdes vagt, så vi er sikre på, at al teknik i maskinen fungerer, som den skal. Jævnligt skal en mand ned i maskinrummet for med egne øjne og ører at kontrollere, at alt er i orden. I o-rummet skal vi hele tiden ved hjælp af de tekniske hjælpemidler, vi har dér, holde øje med, hvad det er for skibe og fly, der befinder sig i nærheden af os. Hvis nogen skulle have ondt i sinde, er det godt at vide så tidligt som muligt. Radioen skal holde os i kontakt med omverdenen. Kabyssen skal sørge for, at vi får sund og nærende kost hver dag, og dæksfolkene, at alt er i orden på de forskellige dæk, at kraner og andet vigtigt grej virker. Endelig er der broen, hvor vores tre vagtchefer på skift sejler skibet. Til hjælp har de en rorgænger og flere på udkig. Rorgængereren ser til at skibet sejler med den fart og holder den kurs, som vagtchefen angiver. Både med det blotte øje og ved hjælp af kikkert holder udkiggen øje med alt, hvad der bevæger sig omkring THETIS. Hans eller hendes meldinger skulle gerne stemme overens med, hvad radaren fortæller vagtchefen. Alt sammen får det THETIS til at sejle, samtidig med at vi passer godt på os selv og skibet. Som sagt i sidste brev er beredskabet forhøjet i døgnets mørke timer. Her er de tunge maskingeværer på dækket over hangaren bemandede. Vagten her holder udkig med en natkikkert og står i konstant forbindelse med bro og O-rum.

Men når vagttørnen er forbi, er der tid til at slappe lidt af med f.eks. samtaler i cafe-teriet eller andre steder i skibet, en lur på køjen, en gang computerspil med sig selv eller

nogle af de andre, lidt brætspil med de andre, læsning af en god bog, eller man går sammen om at se en spændende film i fjernsynsrummet osv.

I fredags spiste vi krokodillen. Søndag til frokost blev der igen budt på eksotisk mad. Vores somaliske tolk havde til kabyssen leveret opskriften på stegt kalvelever, som det tilberedes i Somalia. Det fremmedartede måltid mindede os om, at dette ikke er Danmark, men Østafrika.

Men om aftenen var vi tilbage i den gode danske tradition. Kabyssen bød på grillmad på helo-dækket - grillmad, som vi kender det i Danmark. Mens vi indtog måltidet i hinandens gode selskab gik solen ned i et brændende bål ude i horisonten.

Vi sluttede weekenden samme aften ved at gentage succesen fra i fredags. Der blev vist film på storskærm på helo-dækket, mens stjernerne tændtes over vores hoveder.

Det er mandag, det er hverdag igen. Sanitten holdt et lille kursus for boardingholdet om sanitet her i formiddags. Lige efter frokost var det skibets læge, der orienterede os alle, om den lægeundersøgelse, vi skal have foretaget, fordi vi har opholdt os i et tropisk område. Doktoren vil foretage den indledende undersøgelse af os alle om bord. Efter hjemkomsten skal vi lige en tur på infirmeriet og have foretaget sidste halvdel af undersøgelsen. Det er godt at få at vide, at vi ikke bærer rundt på lurende tropiske sygdomme i kroppen.

*Besætningen på THETIS
Orlogspræsten*

Rejsebrev 43

Djibouti igen. Vi ankom i morges og måtte ligge på reden en times tid, før der var plads til os i havnen. En stor bilfærge skulle fjerne sig fra vores kajplads, før vi kunne komme i havn. En sådan moderne bilfærge ligner i al sin firkantethed en gigantisk container, der sejler på havet. Færgens særlige form er sikkert praktisk, når dens last af splinternye biler, skal stuves ned i lastrummet.

Ude fra Djiboutis red kunne vi se ind mod byen. Atter havde vi udsigt til det fornemme hotel Kempinski på havnefronten. På hele havnefronten ligger der faktisk pæne bygninger. Bilerne kører frem og tilbage på strandvejen, og hvis vi ikke vidste fra tidligere besøg, hvilken fattigdom, der findes bag denne facade i Djibouti, så kunne byen se ganske velhavende ud, set ude fra reden. Havnen i Djibouti anløbes af mange store handelsskibe, coastere og containerskibe, og ind og ud mellem dem sejler de lokale karakteristiske DHOW-er (se rejsebrev 23). Der er en livlig skibstrafik på den havn, og det siges, at Djibouti havn er en af de vigtigste indtægtskilder for republikken Djibouti.

Men inden vi nåede til Djibouti, skulle vi runde Afrikas Horn. Det skete mandag aften samtidig med at solen gik ned. Hornet lå derinde i skumringen som en stor grå klippefæstning, der ragede ud i havet. Dermed sejlede vi ind i Aden Bugten.

Efter at have gjort vores daglige arbejde færdigt dyrkede vi igen FUT (fysisk uddannelse og træning) tirsdag eftermiddag. Alle vores muskler blev heglet igennem, når vi løftede i de mange forskellige instrumenter, der var lagt frem til os på stationerne ude på helo-dækket. Vi vandrede fra station til station og asede og masede med instrumenterne, som vi skulle; det var en ren "Via Dolorosa" vandring. I den stærke varme tapløb sveden af vores kroppe, og vi måtte minde hinanden om at drikke meget vand, så vi bevarede en god væskebalance i kroppen. Belønningen var den velvære, man følte i kroppen bagefter. Om aftenen kunne vi alle gode gange tre igen hygge os med en film forevist på storskærm på hangarporten ude på helo-dækket.

Præsten tager afsked med Djibouti.

Inden vi i dag sejlede ind i Djibouti havn, gav vi THETIS en grundig, udvendig nedvaskning, fuldstændig som vi plejer at gøre, umiddelbart før vi går i havn.

Vel til kajs i Djibouti løb vi alle stærkt. Der skulle affald fra borde. Der skulle proviant om bord. Det gav en vældig løben op og ned ad landgangen af os alle sammen, og midt i det hele kom der en lille

Vi efterlader vort "visitkort" i Djibouti.

hær af dækgaster, bevæbnet med spande med vand og koste på lange skafter løbende ned ad landgangen. De begyndte straks stående på kajen at skure og skrubbe på skibssiden. Mange ugers sejlads har sat sine spor på THETIS's skibssider, så nu var chancen der til at få i hvert fald den ene side rengjort.

Fem travle timer tilbragte vi i dag i Djibouti. Kl. ca. 15 sagde vi farvel og tak og sejlede ud på havet igen. Djibouti by forsvandt langsomt for vore øjne. Vi var på farten igen.

*Besætningen på THETIS
Orlogspræsten*

Rejsebrev 44

Det Røde hav. I skrivende stund sejler vi af sted på Det Røde hav. På radaren kan vi se en del skibe omkring os, men afstanden til dem er så stor, at vi ikke kan se dem med det blotte øje. I går aftes blæste der en god vind, som gav lidt bevægelse i THETIS. Vi kunne lige akkurat mærke, at vi var på havet. Men her til morgen sejlede vi igen på fladt vand. Temperaturen er faldet nogle grader. Vi kan mærke, at vi er kommet længere nordpå.

Det Røde Hav. Hvorfor hedder det i grunden det? Umiddelbart er der ingen forklaring på navnet. Står man på dækket og ser ud over det, så er det lige så blåt som alle de andre have, vi har sejlet på. Som en aflang bugt af Indiske Ocean danner Det Røde Hav en kile mellem Afrika og Asien. Det er 2.250 km langt. Den maksimale bredde er på 355 km. Længst mod nord rager Sinai halvøen som en istap ned i Det Røde Hav og danner dermed Suezbugten mod vest og Akababugten mod øst.

Allerede i Det Gamle Testamente i Biblen omtales havet som Det Røde Hav. Vi må formode, at det var Suezbugten, hvor Moses førte Israelitterne tørskoet over til Sinai halvøen, da han befriede dem fra slaveriet i Ægypten. Skarpt forfulgt af Faraos soldater nåede israelitterne til Det Røde Hav. Så var de fanget i en fælde, men Moses slog med sin stok i havet, vandene skiltes og israelitterne kunne gå tørskoet over. Faraos soldater fulgte efter, men da de var kommet ud midt i havet, lukkede vandene sig om dem, og de druknede alle. Israelitterne vandrede derefter med Moses som fører i 40 år rundt i Sinai ørkenen, før de blev lukket ind i det forjættede land, Israel. Det var under ørkenvandringen, at Moses på Sinais Bjerg modtog tavlerne med De 10 Bud af Gud selv.

Men ellers grænser Det Røde Hav op til gamle kulturriger: Ægypten på vestbredden med sin gamle historie, der rækker tusinder af år tilbage i tiden, Saudi Arabien på østbredden, hvor Muhammed i 700-årene efter Kristus grundlagde Islam. Der er rigtig mange traditioner knyttet til Det Røde Hav, og vi må formode, at mennesker, der levede i disse kulturer, har til alle tider besejlet Det Røde Hav, ligesom vi gør i øjeblikket, så historiens vingesus mærkes hen over THETIS.

Hverdagen går sin gang. Vi foretager os en masse vedligeholdelsesarbejder, og vi gør grundigt rent i skibet. Der er gang i malerpenserne i disse dage. Luger og andre steder, hvor det er tiltrængt, får en gang maling. En mere effektiv rengøring kan man vist ikke tænke sig.

I går aftes ved 19-tiden blev rullen "Mand over Bord" slået - for øvelse. Alle, der var involveret i denne øvelse var lynhurtig på deres poster. Vagtchefen fik manøvreret med THETIS, så skibets skrue kom væk fra "Manden over bord". I løbet af fem minutter var gummibåden i vandet og mandskabet havde samlet "manden" op. 7 minutter efter, at rullen var slået, lå "manden" til behandling på hospitalet - alt sammen for øvelse. Rullen blev gennemført hurtigt og præcist, derfor et "well done" til al personel, der deltog.

Vagterne ved TMG-erne (tunge maskingeværer) på dækket over hangaren får en særlig oplevelse disse aftener. Når solen er gået ned tændes ikke blot hundredvis af stjerner, men op stiger en lysende halvmåne, som ligger på himlen som en gyngende vugge. På den danske nattehimmel står halvmånen op, men her i Mellemosten ligger den ned. Det er den muslimske halvmåne.

Rejsebrev 45

Meget tidligt i morges sejlede vi ind i Suezkanalen, efter at vi i nat har sejlet lidt frem og tilbage ud for byen Suez. Vi ventede på, at det skulle blive vores tur til at sejle ind i kanalen. Vi er kommet et stykke nord for ækvator. Det mærkes på temperaturen. Ved 4 tiden i morges var temperaturen kun 18 grader. For første gang i lange tider har vi prøvet at føle gåsehud på kroppen.

Solopgang over Suez.

I går gik vi ind i Suezbugten. Her passerede vi flere boreplatforme og prøveboringsanlæg. Også Ægypten forsøger at få gang i en olieindustri. Der blæste en god vind, der skabte hvide skumtoppe på bølgerne, et fænomen, vi ikke har set længe. Det gav en behagelig bevægelse i THETIS. Vinden over Suezbugten var kølig, så

mange begyndte at finde de lidt varmere beklædningsgenstande til uniformen frem. Vi skal jo lige vænne os til en for os lav temperatur på godt 20 grader.

Op igennem den smalle Suezbugt havde vi udsigt dels til Ægypten om bagbord og dels til Sinai halvøen – som i øvrigt også er Ægypten – om styrbord. På begge bredder så vi et ørkenlandskab med golde bjerge. Ørkenens pulveragtige gule sand mærkedes om bord på THETIS. Det satte sig i krogene, i udstyr på dækket, i vagternes kikkerter osv. Vi bad til, at der ikke skulle komme en regulær sandstorm over os. Den ville efterfølgende resultere i en gennemgribende rengøring og nedvaskning af skibet. Det fine sand skal vi helst ikke have om bord i større mængde.

Rundt om os foregik der en livlig skibstrafik. Der var alle typer af skibe lige fra små fiskerbåde, til enorme containerskibe og tankskibe. Der var nok at holde øje med for folkene på broen og for vagterne ved TMG-erne (tunge maskingeværer) på dækket over hangaren.

Samtidig udførte vi vores daglige arbejde. Navnlig var der rundt om i skibet igen gang i malerpenklerne. Det ender med, at det er en nymalet THETIS, vi vender hjem til Danmark med.

I går aftes nåede vi frem til byen Suez, til den sydlige munding af Suezkanalen. Her var det meningen, at vi skulle have kastet anker, men vi fik besked på at sejle lidt sydover og så tilbage igen, indtil det blev vores tur, til at sejle ind i kanalen. Som sagt kom tilladelsen tidligt i morges, hvor vi begyndte den 163 km lange sejlads gennem Suezkanalen op til Port Said, op til Middelhavet (se rejsebrev 5).

Great Bitter Lake – Suezkanalen.

*Krigsmindesmærke for
1. Verdenskrig – Suezkanalen.*

Suezkanalen blev åbnet i 1869. Der er ingen sluser, da Suezbugten ligger i niveau med Middelhavet. Flere af datidens førende europæiske magter stod bag opførelsen af dette gigantiske bygningsværk. Til åbningshøjtideligheden havde den italienske komponist G. Verdi skrevet operaen "Aida". Handlingen foregår i oldtidens Ægypten. Det blev en kæmpe succes, og "Aida" hører stadig til en af de mest populære operaer blandt operaelskere.

Visse kilder siger, at Suezkanalen er verdens mest travle søvej. Indtægterne fra kanalen skæpper godt i den ægyptiske statskasse. De er måske sammen med indtægterne fra turismen den vigtigste indtægtskilde for Ægypten.

I skrivende stund har vi sejlet igennem Great Bitter Lake, der ligger ca. midtvejs i kanalen. Det er middag og solen sender en behagelig varme ned over os. Langsomt sejler vi fremad mod Port Said og Middelhavet.

*Besætningen på THETIS
Orlogspræsten*

Rejsebrev 46

Det var Kreta. I skrivende stund sejler vi ud af Souda Bugten, hvor vi har ligget siden i tirsdags. Mørket er faldet på og lysene tændes i de mange større og mindre bysamfund inde på land. Bjergene danner en mørk og dystert baggrund. Vi er på havet igen og fortsætter

vores sejlads hjemover mod Danmark.

Der er gået fire begivenhedsrige dage, siden I sidst har hørt fra os på THETIS. Sidste rejsebrev sluttede, da vi næsten var kommet igennem Suezkanalen. Søndag eftermiddag sent nåede vi frem til Port Said. Husene inde i byen lå som små firkantede klodser i beton side om side kun afbrudt af havnens utallige store kraner og moskeer-nes slanke minareter. Vi

A.P. Møllers containerterminal i Port Said.

sejlede forbi mange store skibe, som lå på rad og række ude på reden, klar til at sejle ind i kanalen med kurs mod syd.

At vi sejlede ud i Middelhavet betød, at vi samtidig forlod vores operationsområde. Det blev markeret med en lille tale til besætningen om, at vi havde løst opgaven for WORLD FOOD PROGRAMME særdeles tilfredsstillende.

Søndagen sluttede med en aftenskydning med TMG-erne (tunge maskingeværer). I den sorte aften blev der skudt mod et lysende mål, heloflares, der var kastet i vandet. Heloflares bruges ellers, når helikopteren skal lande på skibet under meget dårlig sigtbarhed. Det var noget af en oplevelse at se spor af ild i mørket fra projektilerne, der i en byge blev affyret fra TMG-en. Mange havde fundet vej til broen for at opleve sådan en natskydning.

Mandag vågnede vi til en kølig dag på havet. Vi oplevede et markant fald i temperaturen i forhold til, hvad vi havde været vant til i Østafrika. Igen tager vi fat på en grundig rengøring af THETIS. De to TMG-er, som har været stationeret på dækket over hangaren, blev taget ned og gjort rent efter alle kunstens regler. Salt, sand og andre urenheder skulle renses væk, så våbenet var klar til brug igen. Ude af operationsområdet var vi nu gået lidt ned i beredskab, derfor kunne TMG-erne afmonteres.

Det var dagligdag på havet, og til en sådan hører der en god gang FUT (fysisk uddannelse og træning) på helo-dækket. Mandagen sluttede med grillmad på helo-dækket. Menuen stod bl.a. på noget så eksotisk som blæksprutte indkøbt i Kenya.

Tirsdag morgen ankom vi til Souda på Kreta, hvor grækerne og amerikanerne har en

*Munken ville gerne fotograferes
– Arkadi-klosteret, Kreta.*

Kretas nationale helligdom – Arkadi-klosteret.

flådebase. Her fik vi en kajplads. Den kølige morgen gjorde luften krystalklar, så de sneklædte bjerge dannede en knivskarp baggrund hele Souda Bugten rundt. Som altid, når vi kommer i havn, herskede der stor travlhed om bord. Forbindelsesofficer og skibsagent kom om bord for at lave diverse aftaler. Der skulle affald fra borde, og snart kom der også proviant, som skulle slæbes om bord. Nu var det den anden skibssides tur til at få en gang rengøring, så dæksfolkene havde igen fat i spande med vand og de lange koste. Alt skulle være i orden, før der kunne gives spadserertilladelse til vagtfri personel.

I går kørte præsten sin bustur på Kreta. Den bød på en tur op i Ida Bjergene, hvor vi besøgte Kretas nationale helligdom, Arkadi-klosteret, som er blevet et symbol på Kretas århundredlange frihedskamp mod det tyrkiske, tyranniske styre af øen. I 1866 under et

Kirken i Arkadi-klosteret.

*Her begik ca. 1000 mennesker kollektivt selvmord
i 1866. Arkadi-klosteret, Kreta.*

oprør mod tyrkerne begik ca. 1000 mennesker, mænd, kvinder og børn, kollektivt selvmord i klosteret. De havde forskanset sig i klosteret, men da det blev klart, at man ikke kunne holde skansen, valgte man at begå selvmord frem for at falde i tyrkernes hænder. Gennem de mange år, Kretas befolkning kæmpede for deres selvstændighed, var mottoet: ”Frihed eller døden!” Det var en helt speciel oplevelse, at besøge Arkadi-klosteret. Turen sluttede vi af med at spise frokost i byen Rethimno.

Alle nåede at besøge Chania, den by, der var tættest på basen. Her gik vi på opdagelse i den gamle bys charmerende gyder, trapper og buegange; vi så på de små venezianske

paladser og tyrkiske huse med typiske trækarnapper for så at slutte vandringen på den venezianske havns front, hvor det var hyggeligt at besøge en af de utallige fortovscafeer.

Det har været gode og spændene dage på Kreta.

Så har vi på Kreta fået besøg af chefen for 1. eskadre og stabschefen for 1. eskadre. De sejler med til vores næste mål, som er Malta. Under den sejlads vil de snakke med alle om bord på THETIS.

Besætningen på THETIS

Orlogspræsten

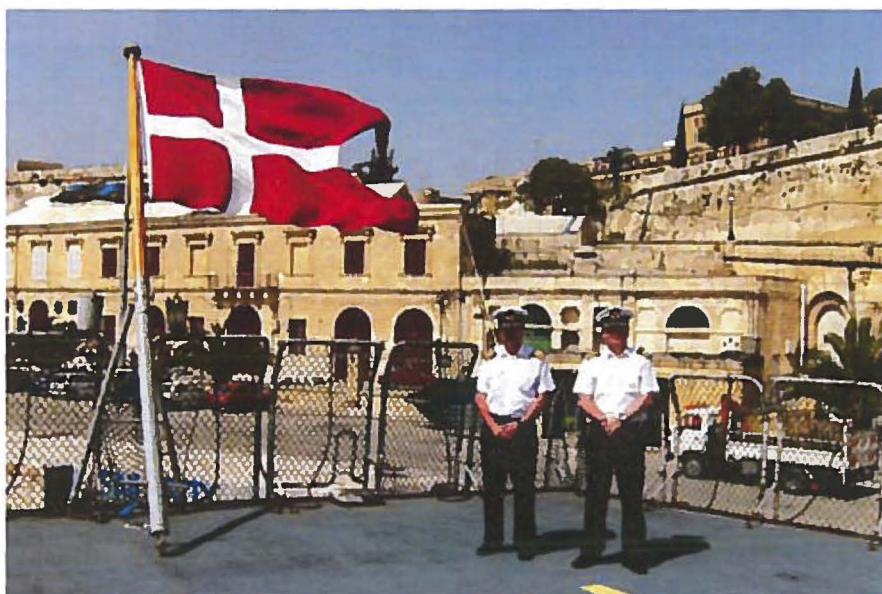
Rejsebrev 47

I går ankom vi til Valletta på Malta kl. 09,00. Mage til smuk indsejling skal man lede længe efter. Byen ligger på en høj fremspringende klippe, der danner en naturlig havn på begge sider: Grand Harbour syd for byen og Marsamxett Harbour nord for byen.

Syd for Grand Harbour ligger De Tre Byer også på fremspringende klipper, og nord for Marsamxett Harbour ligger byen Sliema. Ligesom vokset ud af klip-

perne lå disse gamle byer for vores øjne, med smukke huse, paladser og kirker med tårne og kupler. Et utrolig smukt syn. Som noget af det første så vi Dannebrog vaje fra et af paladserne side om side med det maltesiske flag. Det viste sig dog at være Johanniterordenens flag, som har den hvide tværstang på korset midt på flaget til forskel fra Dannebrog. Det kunne minde os om, at Dannebrog oprindeligt også er et korsridderflag. Da vi fandt vores kajplads i Grand Harbour ud for Valletta, var der lagt op til et par gode og indholdsrige døgn på Malta.

Men inden vi nåede frem til Malta, var der mange ting, der skulle ordnes. Chefen for 1. eskadre og Stabschefen for 1. eskadre, der som sagt var kommet om bord på Kreta, havde

Chefen og Stabschefen for 1. Eskadre om bord på THETIS – Malta.

THETIS i Vallettas havn sammen med det engelske hydrograf-skib HMS ECHO.

i løbet af fredagen samtaler med alle grupper om bord på THETIS. Samtalerne handlede især om, hvad fremtiden for THETIS bød på. Det var meget relevant at tale om, nu hvor dette togt var ved at være slut.

På Kreta havde vi også fået besøg af to psykologer fra Forsvarsakademiet, som gerne fra hver enkelt af os ville høre noget om, hvordan det havde været, at være på denne udsendelse

med THETIS. På den måde blev fredagen, hvor vi forlagde fra Kreta til Malta, til en travl dag for os alle med de mange samtaler.

Lørdag morgen nåede vi som sagt frem til Valletta, Maltas hovedstad. Vi tog straks fat på de sædvanlige opgaver, som skal løses, hver gang vi går i havn.

Kl. 10,00 holdt vi parade på helo-dækket, hvor eskadrechefen talte til besætningen. Det var gode og rosende ord, vi fik med

os til hjemturen, om hvor godt, vi havde løst vores opgave for WORLD FOOD PROGRAMME under denne udsendelse. Paraden sluttede med skift af kommandotegn. Eskadrechefens kommandotegn, der havde vajet over THETIS siden Kreta, blev skiftet ud med THETIS's chefs kommandotegn. Eskadrechefen og stabschefen tog nemlig hjem til Danmark igen senere lørdag formiddag. Samtidig sagde vi også farvel til de to psykologer.

Derefter blev der givet spadseretilladelse. Valletta, ja, hele Malta, lå nu klar til at modtage det vagtfri personel fra THETIS resten af lørdagen og hele søndagen i dag.

Det er nu sent søndag aften, så dette brev stopper her. Men i morgen mandag udkommer et nyt brev om vores oplevelser på Malta.

Vue over den gamle bydel og Vallettas havn med THETIS og HMS ECHO.

*Besætningen på THETIS
Orlogspræsten*

Rejsebrev 48

Søndag aften lå Valletta og de omgivende byer badet i fuldmånens sølvskær. Det var et flot syn at stå på THETIS's helo-dæk og se op mod Vallettas paladser og kirker og over mod De Tre Byers ditto, dels oplyst indirekte af gule projektører, dels oplyst af fuldmånens kølige lys.

Efter at have nydt dette syn, sagde vi godnat til Valletta og Malta og gik på køjen. Mandag morgen skulle vi sejle fra Malta, og dermed var vores sidste havneophold på dette togt forbi.

Gaster på vej gennem byporten til Valletta.

En gade i Valletta med mange smukke palæer.

Men forinden havde vi et par dejlige dage på Malta. Lørdag eftermiddag og søndag formiddag var vi på præstens spadseretur rundt i fæstningsbyen Valletta. Her hørte vi om Maltas brogede og spændende historie i krig og fred. Om alle de forskellige folk, der i tidens løb har erobret øen og sat sit præg på dens kultur. Malta har været i hænderne på fönikierne, romerne, ja sågar vikingerne, foruden spanierne, italienerne, araberne, franskmændene og englænderne. Men de, der har efterladt sig de tydeligste spor på Malta, er nok johanniterordenens korsriddere. Oprindeligt blev johanniterordenen oprettet omkring år 600 med det formål at drive hospital for syge pilgrimme i Jerusalem. Da islam kom på banen i Mellemøsten i midten af 700 tallet, var de nødt til at lade nogle af brødrene uddanne til soldater, for at de kunne forsvare sig selv og Den Hellige Grav i Jerusalem. Deres banner blev et hvidt kors på rød baggrund: Fredens hvide kors på den blodige slagmark. Det gik længe godt, men deres forehavende lykkedes ikke. Som bekendt blev de fordrevet fra Jerusalem i 1187 af sultan Saladin. Muslimerne forfulgte dem hen over Rhodos, til Kreta, til Malta. Malta lejede de af den spanskfødte tyske kejser, Karl d. 5. i 1530 for to malteserfalke om året. Johanniterordenen overtog styret af øen. De slog sig ned i De Tre Byer, hvorfra de både fra landsiden og til søs fra Great Harbour kunne forsvare øen mod de fæle pirater, som terroriserede Middelhavet på den tid. I 1565 belejrede tyrkerne byen i et halvt år. De lå med deres skibe både i Great Harbour og i Marsamxett Harbour. Det blev blodigt. Tyrkerne mistede ca. 30.000 mand, johanniterne ca. 8.000 mand. Ved hjælp fra Sicilien lykkedes det ridderne at bekæmpe tyrkerne. Endelig en sejr

Hovedindgangen til et palæ i Valletta.

det åbne hav ligger Fort St. Elmo, der skal beskytte byen mod angreb fra søsiden. Johanniterne bevarede magten over øen frem til 1798. Præsten fortalte løs samtidig med, at han viste de historiske bygninger frem. Præsten fortalte også om de berømteder, der i nyere historie har haft deres gang på Malta. Vi kan nævne Napoleon, Lord Nelson, Eisenhower, Roosevelt.

At Malta har en så broget og dramatisk historie skyldes helt sikkert øens strategisk set gode beliggenhed midt i Middelhavet. I dag er øen et fredeligt sted at besøge. Dens befolkning er blevet sig selv i republikken Malta. Det skete i 1974 – langt om længe.

Efter præstens spadseretur i fæstningsbyen Valletta var der god tid til selv at gå på

Den engelske konge Georg VI 's hyldestbudskab til Maltas befolkning under 2. verdenskrig. Stormesterens palads i Valletta.

Bymuren omkring Valletta.

over tyrkerne. Kirkeklokkerne ringede i hele Europa. Men Johanniterne havde mistet al deres ejendom og byen skulle genopbygges. Den siddende stormester, ved navn Valletta, besluttede at bygge en ny fæstningsby på klippen mellem de to naturlige havne. På fem år blev det nuværende Valletta, bygget på den klippe. Her ser man stadig de overdådige paladser – herberger - bygget til de forskellige europæiske landes egne medlemmer af johanniterordenen. Her ser man de mange pompøse kirker og Johanniternes hospital, hvor lægevidenskaben var lysår længere fremme end i det øvrige Europa, hvorfor mænd fra alle lande valfartede til Malta for at blive helbredt. Hospitalet tog kun imod mandlige patienter. Byen er omgivet af en tyk mur med to forter ud mod landsiden og ude i spidsen af klippen mod

opdagelse. Nu kunne udflugten gå over til byen Sliema på den anden side af Marsamxett Harbour. I Sliema ligger der mange gode forretninger. Det er her man handler. Eller vi tog ud til St. Julian's, hvor vi på havnefronten kunne finde et væld af fortovscafeer.

Vejret, mens vi var på Malta, ja, det var bare balsamisk. Solen skinnede begge dage fra en skyfri himmel, og temperaturen var som på en god, varm dansk sommerdag. Aftenerne var dog kølige og krævede en varm trøje.

I morges kl. 10,00 sejlede vi ud af Vallettas havn. Længe kunne vi se byen, der blev mere og mere ét med klipperne. Et smukt syn.

Nu ligger vi igen på havet og næste havn bliver Frederikshavn.

Besætningen på THETIS
Orlogspræsten

Rejsebrev 49

"I østen stiger solen op..."

Det gjorde den her til morgen midt i et bål, der lyste op ude i horisonten på den lyseblå morgenhimmel. Midt i bålet steg solens skive op, for til sidst at stå som en gul bold, der tange-rede den blå havoverflade. Et fantastisk syn!

Hu – hej hvor det går over bølgen blå!

Vi ligger i Middelhavet med kurs mod Gibraltar.

"I østen stiger solen op." solopgang over Middelhavet.

Som skrevet står i sidste

brev forlod vi Valletta, Maltas hovedstad, mandag formiddag. Længe havde vi øen om bagbord og kunne se ind mod de lave bjerge og landsbyerne, der lå som hvide pletter ude ved kysten.

Det åbne hav modtog os med skum på bølgerne, så vi mærkede, at THETIS godt kan bevæge sig i andre retninger end bare fremad i vandet.

Natten til tirsdag og hele dagen i går blæste det yderligere op. Bølgerne slog ind over forskibet, så der kom skumsprøjt helt op på broens vinduer, og chefens ruder fik en grundig afvaskning – i saltvand. Tirsdag var en dag, hvor vi rullede godt rundt. Temperaturen var heller ikke værd at skrive hjem om, men så alligevel: 15 grader.

Der er nok arbejde at tage fat på for alle i besætningen under forlægningen hjem. THETIS skal gøres grundigt rent. Malerpensler er i gang rigtig mange steder i skibet. Der går også megen tid med at tælle alt vores grej op. Hvad har vi i grunden om bord? Der skal føres lister over grejet. Hvad har vi af dippedutter og dingenoter, store som små? Alt skal skrives op og krydses af på listerne. Og så skal der skrives rapporter om togtet.

I går aftes slappede vi alle af med en gang bingo. Der var en god stemning overalt i skibet. Alle sad rundt om i skibet med deres spilleplader og håbede på, at netop han eller hun ville få bingo, om så bare på én række. Bingo-karl alias præsten opholdt sig på bingo-centralen, som kontrolrummet velvilligt havde givet husly til. Herfra råbte han numrene op ud over skibets prajeanlæg, og ved hjælp af en storno kunne man melde til bingo-centralen, hvis man havde bingo. Når der var bingo, blev der en løben igennem skibet. Vinderen skulle have pladen kontrolleret af Bingo-karl og hans assistent. Og var pladen korrekt kunne præmien uddeles. Midt i spillet bakkede bageren ud med varme boller og chokolade. Velfærdsudvalget havde været på shoppingtur i Mombasa, hvor alle præmierne var blevet indkøbt. Der var alt, hvad hjertet kan begære. En hårtrimmer, badevægt, mikrobølgeovn, campingsæt, espressomaskine, ipod-shuffle- afspiller var bare nogle af de mange

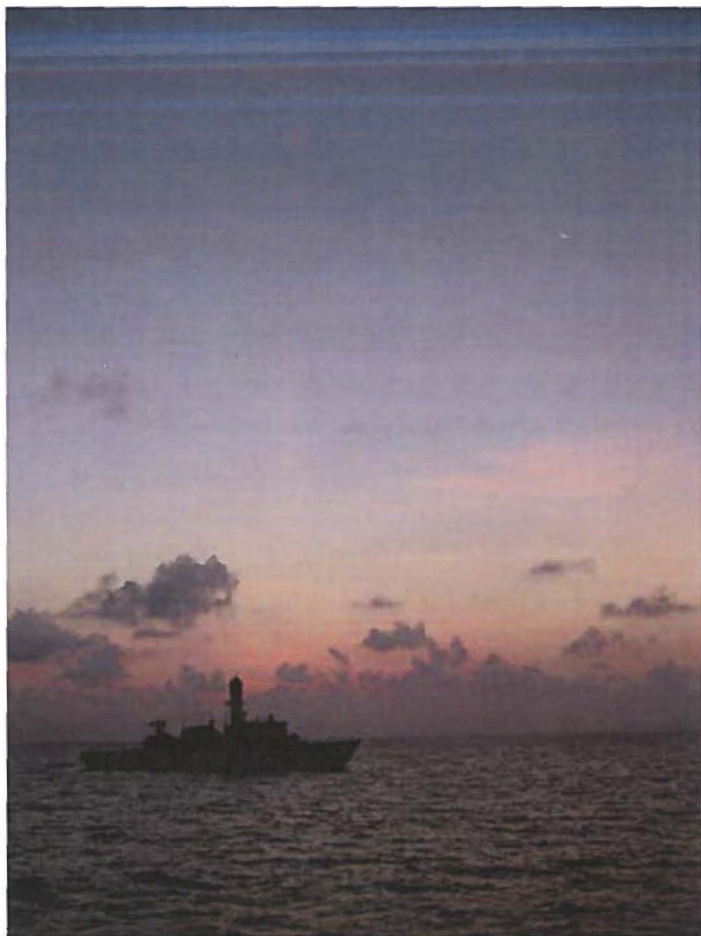
Den lykkelige vinder af bingospillets hovedgevinst.

præmier, man kunne vinde. Når det regner på præsten, drypper det på degnen. De to, der på besætningslisten stod ved siden af vinderen, blev "trøstet" med sidegevinster i form af T-shirts og chokolade eller en CD med vores kenyanske favoritsange. Hovedpræmien var en god, gedigen cykel. Hvordan vinderen får den hjem fra skibet bliver hans problem. Bingo er en begivenhed, som samler hele besætningen, og det blev til en god og sjov aften.

Vi ligger i Middelhavet. Havet er blåt og fladt. Solen står efterhånden højt på himlen, og vi er på vej hjem mod Frederikshavn.

*Besætningen på THETIS
Orlogspræsten*

Rejsebrev 50

THETIS på vej hjemover.

Op og ned ad store dønninger sejler THETIS. Vi ligger midt i Biscayen på vej hjemover. Dønningerne kommer ude fra Atlanten, hvor et uvejr har skabt dem i går. Et fransk ubådsjagerfly af typen Atlantique II kommer ud til os for at sige goddag. Vejret er godt denne fredag eftermiddag med solskin og blå himmel, men en kølig vind blæser hen over THETIS. Temperaturen er ikke over 20 grader.

”Vi er på vej mod Frederikshavn”, sådan sluttede sidste brev – og det er ganske vist! Vi må knibe os selv i armen for at forvise os selv om, at det er rigtigt. Det synes at være en evighed siden, vi tog af sted 14. januar, men lige pludselig er tiden alligevel gået, togtet er forbi, og på mandag er vi hjemme.

Det har været et fantastisk togt. Vi har ledsaget fire skibe med nødhjælp til Somalias sultende befolkning. Fra Mombasa i Kenya til Somalia hen over

ækvator har vi sejlet frem og tilbage flere gange, og vi på THETIS har sikret, at lasten af fødevarer er nået sikkert i havn i Somalia. Dermed har vi været med til at sørge for, at over 100.000 mennesker vil kunne få mad hver dag i et år. Pirater? Ja, de har holdt sig langt væk fra THETIS, men at de rumsterede rundt derude på Indiske Ocean, mens vi var der, har der desværre været flere eksempler på. THETIS ville de bare ikke bide skeer med.

Det har været en spændende operation fuld af mening, og skal vi tillade at fremhæve os selv lidt, så synes vi egentlig, at vi har klaret opgaven til punkt og prikke. Det er første gang Søværnet løser en opgave af denne karakter, og at det netop var os, der blev udvalgt til at løse den, og at det lykkedes os at gennemføre missionen så fint, det er vi ret stolte af. Vi véd, at vi med vores indsats ved Afrikas Horn har gjort en forskel, har været med til at bringe liv og håb til Somalias sultende og plagede befolkning. Vi er glade for, at vi har været med til at gøre en indsats for FN WORLD FOOD PROGRAMME og dermed for Danmark.

Vi har haft et godt togt, hvor stemningen om bord har været høj hele tiden, og der har været et fantastisk godt sammenhold i besætningen. Vi har holdt fanen og det gode humør højt under hele togtet. Men nu lakker det altså mod enden.

Lad os alligevel gå tilbage til onsdag eftermiddag. Efter at sidste rejsebrev var afsendt

Nødhjælpslageret på havnen i Mombasa.

Konstabel på vagt – klar til at være klar.

gennemførte vi en gang FUT (fysisk uddannelse og træning). Atter vandrede vi fra station til station på Via Dolorosa og hev og sled i vægte og andre instrumenter indtil vores stakels muskler næsten ikke kunne mere. Som kulisse til vores vandring havde vi Spaniens bjergrige kyst. Skafningen skulle hurtigt overstås, for umiddelbart derefter gik vi gennem Gibraltar-strædet. Ude på helo-dækket blev vi mødt af aftensolen, der sendte sine stråler ned over THETIS. Masser af legesyge delfiner fulgte os på vej. Om styrbord kunne vi se Gibraltar-klippen, der som bekendt er britisk og i øvrigt huser de eneste vildtlevende aber i Europa. Om bagbord havde vi Afrikas kyst med høje nøgne bjerge. Det blev det sidste, vi fik set af Afrika på dette togt, det Afrika, vi synes, vi har lært at kende i Kenya og i Djibouti både på godt og ondt. Efter at have set os mætte på det smukke syn, som Gibraltarstrædet stiller til skue, drejede vi til højre og sejlede ud i Atlanterhavet.

I går sejlede vi nordover langs Portugals kyst. I disse sidste dage af togtet handler det om at blive færdig med at nedvaske skibet, blive færdig med alle optællingerne, blive færdig med alle rapporterne, kort sagt blive færdig til vores hjemkomst på mandag. Så det gjaldt bare om for os alle at begynde i den fjernere ende og gå systematisk fremad med at løse de opgaver, vi hver især skal løse, inden vi når Frederikshavn. Vi er i skrivende stund stadig i gang og vil være det frem til mandag morgen.

Midt i det hele blev der i eftermiddags slået en "mand over bord" rulle. En bjærgemærs

(redningskrans) blev kastet i vandet, gummibådsbesætningen tørnede til, gummibåden kom i vandet og af sted gik det over bølgen blå ud til "Manden". I løbet af syv minutter var "manden" på dækket, blev lagt på en bære og bragt ind på hospitalet. Godt at få afprøvet en sådan øvelse, hvor man måske ikke havde regnet med, at den kom.

Søndag formiddag vil præsten afholde en afslut-

Børn i Kenya.

tende gudstjeneste. Om eftermiddagen skal vi have øvet hele ceremoniellet, som skal gennemføres på mandag i forbindelse med vores hjemkomst, hvordan vi skal stå og gå til paraden. Vi forventer fint besøg af Forsvarsministeren og af Chef 1. eskadre, men vi forventer også fint besøg af alle jer derhjemme, som har mulighed for at komme til Frederikshavn mandag morgen. Vi glæder os til at se jer alle sammen, når vi ankommer kl. 08,00.

Dette var så det sidste rejsebrev på dette togt, men der kommer nok lige en efterskrift, som vil fortælle om, hvad der skete om bord i denne weekend og om alle begivenhederne i forbindelse med vores hjemkomst. Det kan I læse på hjemmesiderne i næste uge.

På godt og glædeligt gensyn i Frederikshavn på mandag!

På godt og glædeligt gensyn hjemme i Danmark!

*Besætningen på THETIS
Orlogspræsten*

Efterskrift

Rejsebrev 50 A

Det er nøjagtig en uge siden, THETIS ankom til Frederikshavn efter et meget spændende og meningsfyldt togt til Afrikas Horn. Vi har været med til at sikre tusindvis af menneskeliv i det borgerkrigshærgede Somalia. De fire af FN WORLD FOOD PROGRAMME (FN WFP) chartrede skibe, vi har ledsaget, er alle nået sikkert frem til deres bestemmelsessted i Somalia med deres last af nødhjælp. Det skyldes helt sikkert vores tilstedeværelse, at piraterne holdt sig langt væk. Med denne mission for FN WFP, der nu er slut, har THETIS gjort en forskel.

THETIS med FADHIL RABI.

Siden udgivelsen af sidste rejsebrev har THETIS bevæget sig støt igennem havets grøn-blå rolige overflade. Atlanten, Den Engelske Kanal og Nordsøen lå spejlblank omkring os, og vi kunne ikke lade være med at tænke på nedturen, hvor netop disse farvande i den grad var i oprør, så THETIS røg rundt.

Tiden gik med afrigning og nedvaskning af skibet.

Det, der var gjort, inden vi ankom til Frederikshavn, skulle vi ikke bruge tid på i havn. Det kunne betyde en hurtigere hjemsendelse efter ankomsten til Frederikshavn.

Søndag formiddag 27. april holdt præsten togtets sidste gudstjeneste. Han flettede ind i sin prædiken noget om, hvordan missionen var forløbet for THETIS og dens besætning. I udførelsen af netop denne mission for FN WFP kunne der drages paralleller til det at leve efter det dobbelte kærlighedsbud i Bibelen.

Søndag eftermiddag samledes hele besætningen på helo-dækket for at træne morgendagens parade. I en stille regn blev vi kommanderet til højre ret og frem og tilbage, sådan at mandagens parade kunne blive så flot som muligt.

Kl. 06,00 mandag 28. april var der udpurring i THETIS. Det var store hjemkomstdag. Mange havde allerede været oppe. Gummibådsbesætningen f.eks. Man skulle hente chefen for 1. eskadre og en håndfuld journalister pr. gummibåd i Skagen. Journalisterne skulle ikke bare dække begivenhederne i Frederikshavn, men også indsejlingen til flådestationen. Chefen skulle interviewes af Danmarks Radio her i den tidlige morgen. Så der var masser af liv om bord, næsten inden det blev lyst.

Præcis kl. 08,00 gik vi til kajs i Frederikshavn. Inde på kajen stod ca. 100 glade pårørende og vinkede med Dannebrogflag, og solen skinnede selvfølgelig fra en næsten skyfri himmel. Sådan skulle det naturligvis være. Aldrig så snart var landgangen sat, før det var den store "kysse – velkommen hjem" rulle. Besætningsmedlemmer og pårørende fandt lynhurtigt hinanden, og stor var gensynsglæden!

Så var det tid til paraden. På tre geledder blev besætningen og folkene fra Frømandskorpset og Militærpolitiet stillet op. Journalisterne svirrede om ørerne på os, for at få de bedste billeder, mens vi ventede på forsvarsminister Søren Gade. Med det samme efter ankomsten inspicerede Forsvarsministeren paraden og talte derefter til os. Han var stolt over, at besætningen på THETIS, Frømandskorpset og Militærpolitiet i forening havde udført denne mission så flot. En mission med dette specielle indhold udført af Søværnet, Frømandskorpset og Militærpolitiet i forening, har man ikke prøvet at gennemføre før. Udfaldet har været så vellykket, at det nok ikke er sidste gang, at Søværnet kaster sig over en sådan opgave.

Også chefen for 1. eskadre talte til besætningen, og han var i sin tale ganske enig med Forsvarsministeren. Eskadrechefen var stolt af THETIS og dens besætning og den indsats, den havde ydet ved Afrikas Horn. Well Done!

Forsvarsministeren fik lejlighed til at takke hvert enkelt besætningsmedlem for indsatsen, da han gik ned mellem geledderne og uddelte Forsvarets Medalje til besætningen og folkene fra Frømandskorpset og militærpolitiet

Da paraden var slut blev vi alle budt på en omgang "Døde fingre og krigskakao" (røde pølser med det hele og skoldhed kakao). Dette traktement bliver besætningen normalt budt på, når vi går fra havn og sejler ud i mission, men da det jo er sund og nærende kost, så kan vi også bruge det, når missionen er slut og en ny hverdag truer.

Mandag eftermiddag samledes vi alle for sidste gang på helo-dækket. Der blev skiftet kommandotegn. Chefens kommandotegn blev strøget, og næstkommanderendes blev sat. Næstkommanderende bliver THETIS's nye chef, som nu skal sejle skibet ud på nye, spændende opgaver.

Et på alle måder spændende og begivenhedsrigt togt er forbi. Forude vinker der nye opgaver for THETIS og dens besætning.

*Besætningen på THETIS
Orlogspræsten*

Forvarðis Trykku
Kopis